

CINKEfészek
ANTOLÓGIA 2008

CINKEfészek

ANTOLÓGIA

2008

PÉCS-BARANYAI ORIGÓ-HÁZ EGYESÜLET
PÉCS, 2008

Köszönetet mondunk az Antológia elkészítésében nyújtott segítségért az alábbi alkotóknak: Horváth Géza, Szakács Adrienn, Teleki Klári, Könyves Tóth Enikő, Fuchs Izabella, Geiger Erzsébet, Markovics Anita, Péter Erika, Szabó E Éva, Bartalovics Zoltán.

*Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület*

Kedves Olvasó!

Ezzel a mozdulattal hidat vertél a szellemiség zúgó patakjára, ahogy a lapot magad mellé engedted... Csak állj meg rajta, nézd fodrozó vízét a versnek, ahogy szavakkal kíséri a puha ecset dimbes-dombos színeit! Engedd lelked hangulatát hullámozni a csiszolt kövek közt.

Városok, kultúrák, barátságok folynak össze minden elolvasott oldallal, ahogy haladsz előre.

Rajokban pulzál megannyi szép gondolat, felszínre hozva a bennünk rejlő örömök, bánatok sokaságát. Minden gyöngyöző buborékkal égre törő alkotások festik a leget, hogy szívérványán áthaladhass egy csöppnyi boldogságba.

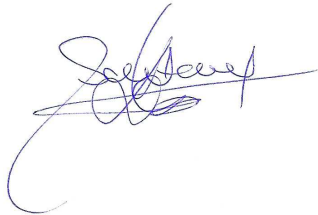
A CINKE program (Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei) épp ebből a célból alakult, hogy a mindennapi életutakon egymásnak lelki mankói lehessünk: művészek, olvasók egyaránt.

Fogadd olyan örömmel, amilyen szeretettel a benne lévő alkotók gondoltak Rád!

Pécs, 2008. november 14.

Kis Varga István
elnök
Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület

Bartalovics Zoltán
művészeti vezető
CINKE

BARTALOVICS ZOLTÁN

A Bika havában születtem 1965-ben. Hamar felnőttem, mégis, gyermekkorom emlékei mélyen belém égtek. Pesszimizmusomban is a megoldásokat keresem. Lírában élem hétköznapijaim, a költészetet szívemben hordom. Mondanivalóm nem erős szándék, csak suttogás, néhány szín keveredése, ahogy lelkem palettáját összemaszatolják a szavak. Díjakat nem keresek és nem gyűjtök. Amit írok, azt a verset, azt a prózát, az egyszerű ember szájára teszem, hogy kilélegezve mondataim felerősödjön benne a lélekemelésre való törekvésem, vagy akár a végső megsemmisülés.

ODAÁT

Míg pici ujjaim összezártam
térdelve kemény dobogók felett,
atyám langy keze pihent vállamon
s keresztet rajzolva ítélkezett.

Akkor, ott, igaz volt minden zsoltár,
áhítat lengte a nyirkos falat.
Nem értettem sokat a Talmudból,
s nem mondott semmit a Tízparancsolat.

Csak a gyermek, aki bennem játszott,
az nézegetett lesve a térre át.
Mert várta a labda, a síp, a gól,
és az egész gyereklelkű világ.

ÜZENET AZ ÖRÖKKÉVALÓNAK

Amíg a szem ellát és sokkal tovább,
EMBER, ne ítélj, és ne add az ostobát!
Míg jámbor jambusok rímekbe szednek
és cellák szellős magányba szeretnek,
addig légy lázadó létednek őre
s haragvó kedvedtől kitérj előre,
hogy hozzád szelídüljön a szándék,
mert neked az idegen Ember árnyék
s ha az Ő arcát éri előbb a Nap,
húzd össze magad árnyéka alatt.
Ragyogó szeméből magadra tekints.
Láthatod mekkora szemedben e kincs,
aki katedrálisba harangot önt,
annak kottát dúdolnak angyalok fönt.
Fogd meg balról, jobbról a kezeket
de ne neved, ha csonkolva keresek
majd fegyverek helyett szívedben mankót.
Elűzöm vele a buta gyanakvót
s hogy Te is tégy valamit a világért,
suttogó levelem bátran kiáltsd szét.

TÜKRÖK ÉS SZILÁNKOK

Te kalapáccsal, én lanttal.
Te zűrzavarral, én hanggal.
Te sebesen, én szerényen.
Te sebzetten, én megélem.

Te botot fogsz a kezeden,
én nem tartok kést ellened.
Te ráhúzol a hátamra,
én csendben veszem vállamra.

Te kaszával, én kalásszal.
Te kiabálva, én tollal.
Te esővel, én kaláccsal.
Te kereplővel, én szóval.

Ha bántalak, Te keményen.
Ha Te bántasz, én megértem.
Te füstöt adsz, én virágot.
Te tükröm vagy, én szilánkod.

VÁLTOZÓ ÁRNYÉK

Úgy vélem, már mindent elértem.
Nincs bennem űr, ami fájna.
Sem tomboló jó kedv a halálra
ami megtorpanna, ha látna.

Van házam, vagy saját börtönöm
melynek rabja, s őrzője is vagyok.
S ott mormogó ajakkal hagyjatok,
ha a süketség bennem gagyog!

De nyitok én, nyitok rést szememre
s láthatóvá válnak akkor a falak,
a tömény, roppanó-vörös tégláin
elhalt csontos, munkáskéz-akarat.

És látni vélem árnyékát a vágynak
ahogy lopva bújik szegletében el.
Mert magam körül változnak a tárgyak
hisz', minden várból egyszer menni kell.

De kilincsét mélyen a szívembe rejtem
s ha már posztján nem strázsál bakó,
utak simítják görbült, béna lábam
s késve rájövök: – Élni volna jó!

*Továbbnyitom szemem. Nem csak résnyire.
S retinám lesz Zeusz legszebb égíszé!
Villámok hagyják el cirrus hajamat,
keresztben a szög alá kezem beakad.*

Mert belőlem nőnek a felhők is
amikor harmatpontban vagyok.
S könnyemben úsznak csillagok,
ha bogárka hátán ragyog.

S őszi tücskök ciripelve rólam vallanak,
ha dunna-fellegködben megvillan a fagy.
És fatörzsekre puha mohát lehellek.
Így talán rám akadsz, még az is meglehet.

Majd meleg szobád csendje sírva én leszek,
ha szalag fonja kezed, legszebb versemet.
Mert tovább élsz, hisz' benned új valóra válnék,
s ahogy változol, úgy leszek más árnyék.

ANYÁK NAPJÁRA!

Emlékszel anyám?
Gyermeki fejeddel anyai örömök értek,
s Te felnőve hozzám gyermekesedtél.
Finom melleid apadását magamba zártam,
s szőke fürtjeimben visszatükröződtél.
Követtem a mozdulatod, s örömdre
dacosan hívtalak, ha bajjal bírtam.
Értelmem is csak úgy nyiladozott,
ahogy szavaid melegében felfedeztem a világot.
Elveszített ingecskémet bőröddel pótolta,
s karoddal védtél meg a tüskés faágtól.
Iskolámban is tudtam, vár majd az étked,
s dicsérő szavaidban benne van a sütemény.
Majd haszontalan halállal elment apám,
és Te imás ajkaddal értem fohászkodtál.

Nem követeltél semmi munkát,
mégis magamtól csináltam én.
Törékeny piciny termeted nagy súlyokkal veretted,
mert hitted, nem kallódhatom mellőled el.
Még lábad sem kímélted, ha ágnak estél,
csak fiad vállára rakhasd kezéd.
Most felnőve hozzád öregedem,
s szelíd szókkal arra kérem Istent,
hogy meggyötört testedet párnázza,
s védje, ha mozdulnod kell.
Szemeidből a vesztett reményt falra vetíted
s mosolyod mögötti torz világot lecsókolom én.
Látod? Őszülök én is. És beléd fogódzom!
Virágaim elszáradtak az úton,
de számban a szavak mézeseek.
Ezért leborulok eléd, és simogasd fejem.
Könnyeimmel puhítom szorgalmas ráncos kezéd,
s minden bűnömért hozzád esdeklem.
A sok látogatlan munkás időmet,
mert tudtam, hogy élsz valahogy,
és megbocsátasz, ha látod
családom szépségét.
Félek, sosem leszek képes továbbadni
mind azt a jót, amire tanítottál.
Embereket támogatok, s minden kínjaikat
vállaimon hordozom.
Csak rád jut kevés időm,
pedig neked járna minden erényem.
De látod, még köszöntőmmel is terhellek,
s magamra gondolok, mint mindig.
Nem veszem észre, hogy bonbonokból
csak üres papír maradt,
s verseimmel sem illetlek Téged.
Hát kérlek, nyújtsd felém kezéd!
Hadd szorítsam meg, amíg élünk!
Felejts el mindent mi bántott,
és fogadd köszöntésem.

...Májusi vasárnap aranyló fénye hajadba túr,
az orgonák fűszeres illatával leng a szél,
s én összegyűrt szavaimmal zsebemben
némán zokogok, és csak annyit tudok elhebegni,

ÉDESANYÁM, KÖSZÖNÖM!

HOLDVILÁGKOSZORÚ

A réseken visítva bujkált a szél. Sovány gyermek karikákat rajzolt a befagyott ablaküvegre. Valami kóró karcolta a csorba keretet. Néha nyafogó hangot hallatott, mintha holtában is bebocsátását kérné a langy szobába. A lánykán kissé hanyagul lógott egy pöttyös kendő, ami torka védelmére volt, de a játék öröme szellőssé tette a nyakat. Kis szervezete, mint hímporát vesztett lepkeszárnyak, tehetetlenül vergődött ég és föld között. Utolsó morzsáit ette belőle a láthatatlan kór. Fehérvérsejtjei napról-napra többen voltak.

- Nézd apu! Mekkora Holdat melegítettem a jégvirágra! Ez a legfényesebb csillag anyu, ez a legnagyobb te vagy, ez a pici itt köztetek meg én.

- Látom, kicsi Tündérbaba. Ujjacskáid olyan ügyesek, mint a varázscseruza!

- Gyere ide! Megmutatom a mennyországot, ahol az angyalok esténként diót esznek, meg kalácsot, és az orvosságot nem ismerik, mert mindenki egészséges. Itt fent, ahol anyu csillaga van, itt van a mennyország!

Óh, Istenem! Szegényke, annyira komolyan vélekedik a világról, és olyan jó gyermek. Még édesanyja hiányát sem sírja bánatba.

- Az öcsikéd csillaga hol ragyog?

- Neki még nincs, mert ő még nagyon pici. Mi világítunk az arcomskájára. Látod, itt lent, ahol ez a szép szírom van.

És tényleg... A jégvirág bölcsőt körvonalaz, s ahogy az utcai lámpa fénye imbolyog a kerítés lécein, úgy válik káprázattá a téli éjszaka.

Ekkor felugrik, odamegy a kiságyhoz, megcirógatja testvére alvó homlokát, s egy kis törölővel itatja a felbőfögött tejet.

Lassan fél éve, hogy a nő belehalt a szülésbe. Azt mondták, talán egy ilyen eset akad ezer terhesség közül...

A kályha lapján lévő repedésből néha huppogó kis lángok törtek fel, ahogy a szél a kéménybe csapott. A férfi hangokat vélt. Megkotorta a parazsat, mintha abban rejlene a magyarázat. Hosszan nézte, majd fejét lehajtva rácsukta az ajtót a síró máglyára.

- Hamu... Suttogta maga elé.

Csak hamu maradt abból a testből, akit egykor ölben emelt a küszöbön át.

Közben a lányka is elaludt öccsét karolva. Az apa erre várt. Kis fenyőt hozott az udvaron lévő hasábok mögül, és elkezdte csendben díszíteni a fát...

Csilingelésre ébredtek a gyerekek. A kislány szemében sárga gömbök villogtak, a fiúcska ügyetlen tartással billegtetette fejét a szokatlan látványra.

Az orvos kezébe nyomta a csengettyűt, az rögtön a szájába vette. A lány ma nem nyafogott. Csak egy szisszenés jelezte ajkán, hogy megkapta az injekciót. Pöttöm ruhácskákat vett elő az egyik fiókból, és elkezdte öltöztetni a karácsonyi babát...

A hónapok egyre gyorsabb, és súlyosabb lábakon dobogtak. Már nem volt elegendő az otthoni ápolás. A kórteremben egy steril fülke rejtette magába azt a bölcs szempárt, aki ha apjára nézett, mosolyával tudatta, figyeli őket egy angyal a jégkristályok mögül. A lányka nagyon halkán dúdolni kezdett. Csöpp erejével nehezen szuszogott.

- „*Messze száll a fecske, messze száll a nyár, felbő jár az égen, ősz van újra már...*”

A férfi ráismert felesége nyugtató dalocskájára, amit annyi-szor énekelt a kislánynak altatása közben. Nem volt képes uralkodni magán. Borzalmas, keserű könnyekkel zokogott, kínjában rárogyott egy kihúzott székre...

A lányka kimerevedett szemében elcsitultak a haragvó Is-tenek. Babája ringása megállt karján, majd lassan lecsúszott a padlóra...

Az évek úgy hozták, hogy a többszöri hóhiányos teleket felváltotta ismét a fagyos karácsony. Hatalmas csillámló pelyhek temettek földbemart sebeket, s a tócsák tetején latyakba

mártva kásásodtak. A csontos bokrok subába fordultak, az utak eltítkolták a rajtuk járókat.

Az utca végén, bólogató bugájában, ablakkerethez lengedezett egy elszáradt rezgőfű.

A házban sárga gömbökkal fenyő állt. A konyha kövén fiúcska tologatta lendkerekes autóját. A lapok rendezettsége utakat vetített elé, hogy az asztal alján lévő tűzoltóállomás befogadja kis járművét. Az apa régmúlt fotókat rakosgatott. Egy asszony és egy leány vonásai keveredtek bennük. Kiválasztott négy képet, amin maguk voltak külön-külön, és egymás mellé rakta őket.

- Mit szólsz, fiam, ezekből csináltatok egy családi képet! Úgy sem készülhetett soha olyan, ahol négyen vagyunk.

A gyermek csak játszott. Kalandjai marasztalták az elképzelt városban.

Ekkor a férfi észrevette az ablak külső felére futott jégvirágot. Kinyitotta a belső szárnyat, s egy óriásit körzött a befagyott ablaküvegre.

A fiúcska felfigyelt a beáramló hidegebb levegőre. Kíváncsisága apja ölébe ültette.

A kavargó szél, az utca két oldalán álló oszlopokra fűzött lámpatestet himbált, fénye néha bele-bele villant az emlékkarikába.

- Apa, nézd! Sír a Hold...

S riant a jégvirág, beleszédült a szobába, majd a málló párkány sarkában, könnyezve lecsorgott...

TÍMEÁNAK!

Mi az, mi magamból megmarad benned,
mit hurcolsz málhaként tehersúly alatt?
Míg bíbor életkéd felnővé lobban
és elpukkan, mint a buboréklakat?

Tárgyak?... Ugyan! Nem érnek semmit.
Ha leejtem, eltörnek azok.
Tarisznyádba huppant pogácsaszavam
fillérre hulló útravalód vagyok.

Jogosan kérted jussod, az életed
szívemben dallal követelted magad.
Most szőke copfod szétfolyik arcodon
s büszke, fáradt szemem le nem tagad.

Látod, gyermekem? Számadást készítek.
Összemérem erőmet az idővel.
Mít kelengyédbe tűztem, most átadom,
hogy legyen, mikor viselhesd örömmel.

Egy-egy szélbetévedt borízű versem
néhány kótyagos, elszédült lázadás.
Mi elrongyolt ceruzám radírvégén
szavaimba fojtott néma fáradás.

Lelkem szárnyával lebbentem tiédet
mikor gyermekkorod bábjával kínoz.
De életedért majd egyedül küzdesz,
mert csak akkor rakódik rád a hímpor.

BODNÁR ÉVA

1964. május 10-én születtem – vagy pontosabban fogalmazva: születünk, Judit ikertestvéremmel. Két külön világ a miénk, de egy a lelkünk, a rezdüléseink. Az első irományom pont az ő emlékkönyvébe készült rövid versike volt, aminek esetlen rímein jót mulatott a család. Nyolc éves voltam akkor.

Mindig vonzott a betű, a leírt szöveg, ezért az olvasás tudományának elsajátítása óta szinte szünet nélkül olvasok. Rajongok az anyanyelvemért, annak gazdagságáért, játékos, utánozhatatlan szépségéért.

A Felvidéken élek (Szlovákia) a családommal, közvetlenül a szlovák–magyar–ukrán hármashatár mellett, a Tisza partján.

A versírást igazából tizennégy évesen kezdtem el gyakorolni, édesanyám halála után. Segített feldolgozni a fájdalmat, a veszteséget. 2003. óta rendszeresen publikálok Szlovákia legnagyobb irodalmi folyóiratában, az Irodalmi Szemlében. A kártyátlajai Credo Verseneklő Együttes jóvoltából van két megzenésített versem is.

SZÜLŐFÖLD

Emlékeimben úgy él ez a táj,
mint az imádság,
mely örökérvényű.
A szülőföld – ahol az sem fáj,
hogyan az élet után
elmúlás jön... és halál...
A föld, a rög, az ősi gyökörek,
ahol szerettél és szerettelek.
Ahol dacoltam a reménytelennel,

de jobb hazáról nem akartam hallani...
Nem tudtam menni, új ruhába bújni,
magamat valaki másnak vallani:
Mert mégis-mégis ideköt valami.

BELSŐ UTAKON

Mindent értek, még ha fáj is,
még ha botladozva jár is a lábam.

Mindent látok, túl az árnyon,
túl sok vágyon... álmomban.

Abban hiszek, hogy a lélek
nem enyészet... Öröklét!

Hogy az Isten, minden percben
hallja fájó könyörgésem, s megsegít.

Ahogy élek, vívódásom
táncát járom szüntelen,

belepi a por ruhámat,
szellő fészül, eső áztat... Van hitem!

Mindent értek, mindent látok...
Néha túl sokat hibázok, de a fény

körülöleli a testem, felemel,
ha térdre estem – bennem él.

BOLDOGNÉ HORVÁTH ILONA

Alkotói tevékenységemet, mint (auto-didakta) szobrász – keramikus – 2008. februárjában kezdtem el, és ettől kezdve nap mint nap a munkáimból tanulok. Először zsírkőből, majd később a samottos agyag varázsa adott ihletet. Valami újat, valami mást szeretnék megmutatni, és ezen dolgozom.

Nem használok segédeszközt (modellt vagy fotót), csak a pillanatnyi hangulatomat próbálom életre kelteni pár kiló samottos agyagból, természetesen ezzel az alkotói szabadságomat is megtartva. Ahogy „életre kelnek” és „visszanéznek” rám, az csodálatos érzés. Éppen ezért, az önkifejezésnek ez a formája áll a legközelebb hozzám.

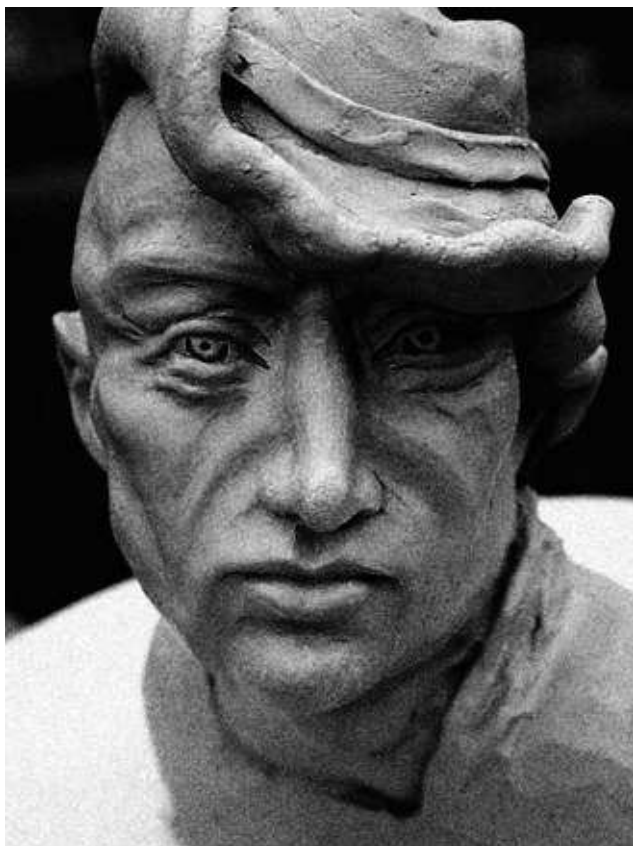
Nagyon köszönöm a családomnak, hogy mindezt lehetővé teszi nekem!

Eddigi bemutatkozásaim:

- Gyula – Manuel Caffé és a Százéves Cukrászda
- Vasvár – XXX. Hegyaljai Képző és Iparművészeti kiállítás
- Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület CINKE programja Pécs2010 Európa Kulturális Fővárosa Csészenyi Tér2010 EKF Infópontban, 2008. szeptember 8-tól 26-ig
- Szeged – Amatőr Artium avagy a Művészet Szerelmesei XX. Országos Képző-és Iparművészeti Tárlat Csongrád megyei Kiállításán (2008.11.10.) a budapesti (2009. április) válogatóra továbbjutott egy alkotásom

Arv I.

Arc II.

Az én „kicsi” fiam

Egyedül

Elgondolkodtató

Mi, együtt

Egyedül

CZINEGE LÁSZLÓ

Amatőr, főleg internetes portálokon publikáló író, költő, és egy szakmai havilapban irodalmi rovatszerkesztő. A Nagykunságban született, s a Tisza közelségében nőtt fel. Viszont – szinte hihetetlen – harminc éve él már a létminimum környékén a fővárosban.

Közlekedésben dolgozik, ám csak éjszaka merészkedik maga is az utcára.

Tizenkét évesen írta első, kezdetleges verseit. Nyomtatásban tizenöt éves korában, a középiskolai újságban jelentek meg írásai először.

Pár éves kihagyás után – pontosabban huszonnyolc –, négy éve kezdett újra írni néhányak bánatára/örömére. Így mesél magáról egy tavaly augusztusi pilledt délutánon:

*„Száz felé félúton, merengésem groteszk,
gond kavarg bennem, s gazdátlan arabeszk.
Szédülés környékez, kimarjult a kedvem,
akárhogy számolom – nyolc nap múlva ötven.”*

EMLÉK-KÖD

Kristálycsizmába lép az éj,
jégsarkakon kopog,
halk dérral hinti lábnyomát,
talpán friss hó ropog.

Ilyenkor vágyom messzire,
hol jámbor még a táj,
hol város hangja nem zavar,
a csend magyába zár.

Elindul fáradt képzelet,
s bódultan andalog,
szememben emlék-köd szítál:
régmúlt karácsonyok.

NYÁRVÉGI ÉJ

Kiseperte holdudvarát,
benne táncolt egész este –
dalol az éj, bontja haját,
barnán fénylik pucér teste.

Lator szellő súg fülébe –
simogató hangja botor,
csiklandóan nyúl ölébe,
nevetésük hullámfodor.

Ropog az ágy, deszkája ég,
elparázslík, akár a nyár –
ősz kacsint az ég peremén,
s szikrát gyűjt a látóhatár.

MÁRCIUSI ÉJSZAKA

Márciusi éjszaka –
tavaszeseő-csatorna.

Rügyek könnye kéjjel csöppen,
virágillat lengén röppen.
A hajnal könnyű madárszárnya
enyhe légben – hangok árja.

Tétován taposom utam,
gondolatom halk zongorafutam
lágyan hangolva rád,
gerinchúrjaimon trilláz.

Minden ütem jövőszándék,
mint szerelmed, szép ajándék.
Szemed zöldjén hanyatt fekszem,
átmelegszik kihűlt testem.

SZÜRET

Ha nem bírod a középszer falmelléki árnyékát,
felfúj, s feszít a tudás, mit unalmadban habzsoltál,
ha már kiült vad szemedben a jóllakott rettenet,
akkor kerülj messze, sóvárgón ne szólíts engemet.

Nem fáj, ha nem magad adod az idő hányadához?
Mért uszít belső kényszered, hogy hamisan imádkozz?
Mért ragasztasz magadra hivalgó, lopott mázakat?
Füredetéskor úgylis meglátszik, bőrodön hol tapadt.

Eljött a szüreted, nem kell már vágyadat aszalni,
szemedben mohóság szikrázik, ám jutalmad talmi.
Egód hordójában cukron erjedt jelen és a múlt,
de a jövő cseberéből borod – ismét kiborult.

A KÜLDEMÉNY

az elképzelt jövő
lehet bármilyen tiszta
az élet koszos
köznapi
mőbiusz szállítószalagján
amit ma átveszek én
te másként
kapod vissza
egyoldalú az idom
mégis megfordul a való
az érzéseink alatt

gyakorta
meginog a plató
a valóság energiája
húrként forog
nyolcasát álmodban
megláthatod
érdes
rideg
egyélű
átforduló felületén
csak az idő liheg
fut körbe
a semmin andalgunk
súlytalan-könnyedén
(hideg az űr
a tér görbe
az utca zsák
csillogó kirakatokban
sunyítva
drágul a nagykabát)
s talán
örökre egymásba karolva
visszatérő álmunk fogjuk közre
míg a végtelenbe hajlik a *bát*

CSABAI ANDREA

Csabai Andrea vagyok. 1975-ben születtem, egy Szolnok megyei kisvárosban élek. Négy-öt éve kezdtem el írni, elsősorban gyermekverseket. Jelenleg egyéb stílusokkal is kísérletezem, még keresem a hangom.

BELŐLED EREDŐ

Minden belőled eredő
pillanatban
tisztán csengnek a
hangok,

a papírra simított
álmaidból is
új világ születik.

S mikor együtt eljártsszuk
a mesénket,
(mindig Te vagy a repülőautó)
dallal kísér a szellő,

és a szivárványliget felé
vezető úton,
gyermekké válik a létem.

CSONTSZÍNŰ ÉG

vörösen zuhogó
vízesés torz hangjain
lebegő látomásoktól
vijjogó madarak tépik a
hajnal húsát

csontszínű ég zokog

s hiába hajoltak földig a fák
és koldultak harangszóért
a templomok

a feltámadás valahogy
ma is elmaradt

CSENDEM

vörös alkonyatod
ott hagytad mindenhol
harminchét évesen
mikor
elvérzett veled az ég

azóta sem
tudom mi volna jobb
üvöltsem fájdalmamat
vagy magamba zárjam
hogymenki ne lássa
zuhanásom

most még
hallgat bennem a csend is.

PÁRNÁRA HAJTOTT ÁLMAIDBAN

Párnára hajtott
álmaidban,
a beszélő fák között
szárnyalnak a
mesék,

méhecske zümmögi
halkan, a
szellőshajtól
zizzenő levelek
énekét.

Papírhajó úszik
a vízen, katicabogár a
kapitány,
a napsugár mosolyt hint
feléd szelíden,
színt fest az égre
a szivárvány.

Párnára hajtott
álmaidban,
tiszta hangoktól
zeng a föld,
és a reggel is őrzi
a pillanatot,

a belőled eredőt.

RESZKET AZ ÉJSZAKA

Jajveszékelnek
a fák
pengeélű levelükkel
hasítják a szelet

reszket az éjszaka

összezsugorodnak
a házak
az ajtók mögött
bolyongó lábnyomok
nyikorgó csendjében
falak hullajtják
monoton könnyeik
festmények torzult arca lebeg
a padló fölött
és a csótány rágta
sóhajokban pislogó
szekrények
elfelejtik
tölgyillatuk

reszket az éjszaka

– csak
az Isten tudja
meddig
csontszínű ég
vörösen zuhogó
vízesés torz hangjain
lebegő látomásoktól

vijjogó madarak tépik a
hajnal húsát
csontszínű ég zokog
s hiába hajoltak földig a fák
és koldultak harangszóért
a templomok
a feltámadás valahogy
ma is elmaradt.

FUCHS IZABELLA

Csak ülök és jönnek az üzenetek. Hangulatok, lélekrezdülések. Gyötör valami, s talán az, hogy nem tudom mi. Hiábavalóság, vagy talán a kósza idő kering körülöttem múlt, jelen s jövő. Néha valóban nem tudom, hol a határ. Megtörténtek a dolgok ébren vagy álmomban, vagy talán egy másik valókban? Jönnek a szavak, mint a kavicsok követik az érzéseket, amelyek előjönnek a semmiből. Gurulnak a kavicsgolyók. Milyen jó, ha elmondható, ha van kinek, ha van minék, ha közös a nyelv, ha értik a szót! Értik? Talán ezek nem is csupán szavak. Üzenetek. Nincs véletlen. Az élet állandóan jelenlevő. Nem kezdődik, és nem ér véget. A valóság sohasem törődik az emberi megítéléssel. Az ember életcéllal rendelkezik, ha nem ismeri célját, akkor sorsszerű események hozzák tudatára. Egyszerűen ezért írok. Talán nem is tudatosan. Valaki, vagy valami erre ösztönöz, itt legbelül. Nem is tudom. Csak ülök és jönnek...

APÁM EMLÉKE

A szeretet ment el
Vele örökre –
Csak töredék,
Amit hagyott
Örökbe.
Jó, jó, tudom:
A hold karéján
Lábát lógatva
Néz le énrám.

AZ ÉN ANYUKÁM

Számítógépen dolgoztam, amikor meghallottam a rádióban egykori színművésznőnk, Kiss Manyi butuska dalát: „*Az én mamám, nem bordott bubi-frizurát, nem bordott elegáns ruhát, és mégis jó volt...*” Nem hagyott nyugodni a gondolat. Anyák napja van, s én immár 10 éve csak a temetőbe vihetem ki anyu kedvenc rózsáit. Álljon itt most emlékül egy fotó, emlékezetem lesz a fényképezőgép. Hiszem, hogy figyel és óv odafentről...

Az én anyukám nagyon jó volt! Úgy tudott szeretni, amit nem lehet szavakba önteni, mert az igazi szeretet szavak nélkül is kézzel fogható. Ma, rá emlékezem ismét. Az én anyukám olyan lány volt, hogy miután találkozott apukámmal, pár hét után hozzáment feleségül. Eleinte nem dolgozott, csak otthon, vezette a háztartást és nevelte a gyerekeket. De amikor nagymama, és féltestvére átmenetileg lakás nélkül maradt, azonnal befogadta őket. Mi, gyerekek is hárman lettünk az évek során. Nappal velünk volt. Éjszaka ment édesapám kárpitos műhelyébe lőszőrt kártolni, mert annak idején lőszőr párnázta ki a fekvőhelyet, máskor meg otthon vezette a pénztárkönyvet. Anyu mindig megteremtette a biztos hátteret, a harmonikus, békés kis fészket, otthonunkat. Velünk együtt tanult, ha kellett, és apuval dolgozott, ha úgy kívánta a sors. Az én anyukám színjátész körben játszott együtt apuval, s bár ő volt otthon az „úr a háznál”, bizony a színpadon képes volt a módos gazda apám mellett egyszerű parasztasszonyt játszani, ahol az „asszonynak hallgass volt a neve”! Mami külön vonattal járta az országot apuval és velünk, gyerekekkel, ha édesapám kedvenc focicsapata a PVSZ idegenben játszott. Az én anyukám később, a 60-as években, amikor rájárt a rúd a kisiparosokra, s az adóhivatal tönkretett minden becsületes, egyszerű, és nem fifikás dolgozó emberkét, hát beállt a cukrászdába dolgozni, s este tanulni. Nyári vasárnaponként már hajnalban felkelt, és megfőzte az ünnepi ebédet, hogy azután edényekkel és takaróval együtt elcsomagolja, és kivezényelje az egész családot a Me-

csek erdejében megbúvó Kistrétre. Ma is boldogan emlékezem az egész napi szeretetben eltöltött napokra, labdázásra, virág-szedésre, nótára, kacagásra. Édesanyám volt a fő szervezője ezeknek a békés napoknak. Soha nem felejttem el, hogy hetente eljártak apuval a közeli kisvendéglőbe táncolni, miután benünket elaltatott, reggelit, ruhát, uzsonnát, iskolatáskát jókor előkészítve. Történt egyszer, hogy két suhanc rátámadt apukámra, erre édesanyám lekapta a túsarkú cipőt, és azzal fenyegetve ezt kiáltotta: – Nem hagyod békén a párom! – Jót nevettem tizenévesen, amikor elmesélte! Ma már nem hiszem, hogy bárki megijedne ettől, de akkor, a hangtól-e, vagy a vehemenciától, de elszaladtak a legények. Édes soha nem aludt el anélkül, hogy a közös szülői ágyban meg ne kérdezze aput, hogy telt a napja, megbeszélték kivel mi is történt nap közben, mi a terv másnapra. Kíváncsi kisgyerekként gyakran hallottam, hogy végül puszival elköszönnek egymástól: „*Jó éjszakát, aludj jól szívem!*” – így aludtak el minden este, az év minden napján.

Az én anyukám segíteni próbált, ahogy csak tudott. Tudta rólam, hogy büszke vagyok, nem fogadok el pénzt, tőle sem. Ezért aztán karácsonykor beállított két szatyor élelmiszerral, hogy névnap ajándék, meg aztán ők már öregek, úgyis keveset esznek, különben is ő nyugdíjas, és ráér olyan helyen vásárolni, ahol kedvezményes az ár. Az én anyukám 70 évesen tanult meg igazi rétest sütni, nyújtani, asztalt körbe járva. Attól fogva minden vasárnap mindhárom gyermekét az ajtóból leste, ki, mikor érkezik, majd beszaladva, a sütőbe betette az éppen érkező kedvenc rétesét, hogy mire belépünk a lakásba, frissen, melegen, ropogósan elessük a meggyest, túróst, vagy éppen káposztást, kinek-kinek mi jár, mit szeret a legjobban. Azt hiszem, mi őt, édesanyámat szerettük a legjobban...

Az én mamám úgy szerette édesapámat, hogy csaknem egy évig kezelte, ápolta a lábszárfekélyét, s amikor nem volt mit tenni, apukám kórházba került, mégiscsak le kellett vágni két kislábujját, hát anyukám minden délben friss ebédet vitt az ő szerelmetes párjának. Akkor már ötvenegyedik éve hű társának. Édesanyám úgy szerette édesapámat, hogy amikor egyik nap agyvérzést kapott, és lebénult a bal oldala, maga is kórház-

ba kerülve már nem tudott ebédet vinni férjének, még akkor is, félig öntudatlanul, bénult bal oldalával, alig érthetően ezt a szót ismételte: „*Apa... apa...*”

Elment. Mindig azt mondta: „*Az emberekhez csak egy út vezet, s az a szeretet!*” Ma már tudom, micsoda felelősséggel jár ez az örökség, de azt is tudom, hogy a szeretet: erő. Hiszem, hogy minden emberben megtalálható ez a kincs. Vállalom, hogy segíték az embereknek, hogy megtalálják magukban és egymásban a szeretetet. Jó volt a tanítómesterem...

AZ ELSŐ

Sokat gondolok Rád, még mindig.

Tápláltalak, óvtalak, dédelgettelek. Beszéltem Hozzád. A földi létezés tökéletlen megjelenési formáját meg sem várva, átlépted ezt a világot, valami megfoghatatlan létezésbe, dimenzióba. Te nem akartál erre a világra érkezni, nem érezted ezt a bolygót otthonodnak, még nem. Megmutattad, hogy vagy, létezel, bennem, ezt érezni engedted. Tudom, nem szálltál csak úgy el a semmibe. Igen, még mindig fájsz, mert nem tehettem érted semmit, nem foghattam kezéd, amikor csetlő-botló kezdő lépteid róttad, rakoncátlan fürtjeid nem simíthattam ki homlokodból, nem mondhattam Neked esti mesét, hogy álomba merülj egy átjátszott nap után, nem adhattam esti puszit, hogy nyugodt legyen álmod, s nem adhattam "gyógyító puszit" sem, hogy apró horzsolásaid ne fájjanak. Nem kerekíthettem Veled az „s” betűt, nem taníthattalak semmire. – Te tanítottál engem, türelmes várakozásra. Megértettem. Egyszer eljön majd a Te időd is. Csak hiányod felfoghatatlan. Világom örökre és visszavonhatatlanul szegényebb nélküled. Más lett a város, nyugtalanítóan más és érthetetlen, még a napsütés is. Virágot hiába veszek, hiszen sírod sincs, csak itt bennem, kicsim. Gyertyát gyűjthatok. Ha lángja ellobban, mindig Rád gondolk, hiszen Te is olyan voltál, mint a gyertyaláng. Lobogtál, világítottál, meleg, tiszta szeretettel boldogítottál, s idő előtt el-

lobbantál. Valami történt, aminek nem lett volna szabad megtörténnie.

Egyszer találkozunk. Az idő végtelen.

ENGEDD, HOGY SEGÍTSEK

Imádjuk a Karácsonyt! Szinte már a szánkban érezzük a mákos beigli ízét, a fogunk közti résben meg a mazsolát. Sok-sok ember a Szenteste előtti hetekben lobogó listákkal járja az utcákat, üzleteket, boltokat, összeszorított szájjal, dacosan: kezükben ilyen-olyan reklámszatyrok. Az elszántság megvan, valami mintha mégis hiányozna. Már a karácsonyi üdvözlő lapok megírása segíthet. Igen, segíthet felkészíteni a lelkünket az ünnepekre. A karácsony az álmokról is szól, az álmok beteljesüléséről. A legnagyobb ajándék minden elesettet, törődésre, jó szóra, simogatásra szoruló embert, állatot, életet – akik sokan vannak a Földön – megajándékozni. Karácsonykor esélyt kapunk arra, hogy adjunk – igaz vágyakat a vágytalanoknak, célokat a céltalanoknak. Elindítani őket a megszerzésük felé vezető úton sokkal nehezebb, mint egyszerűen venni valamit. Nem az érték a fontos, a szándék, a figyelem, a szeretet. Egyik legszebb ajándékomat – hiszem – magam is így kaptam a Szívtündéremtől. Tudjátok, mindenkinek van őrzőangyala. A magamét Szívtündérnek hívom. Tizenöt éve történt, csonka család lettünk. A férfi, kivel együtt szerettem volna leélni életem, megszűnt társamnak lenni, elhagyott. Itt álltunk, nyakunkon a szeretet ünnepével, kifosztva. Mi hárman, fiam, lányom és én. Nagyon szerényen éltünk. Sehogy sem sikerült fenyőfára valót kerítenem, nemhogy ajándékot! Fájt az ünnep, ha gyerekeim szemébe néztem. Döntöttem. Elmegyünk a belvárosba sétálni, a kivilágított kirakatokra rácsodálkozni, a főtéren lévő mindenki karácsonyfáját ölelni. Megnézzük azokat a helyeket, ahol a kivágott fenyőket árulják, mélyen beszívjuk semmi másra nem hasonlítható illatukat. Talán találunk egy-egy eldobott fenyőágot. Úgy is lett. Sétáltunk az egyre fogyó emberek között, valami ünnepélyesség, meghatottság szorította szíveinket. Haza-

felé tartottunk már, a Vásárcsarnok előtt vitt utunk. Sötétedett, a csarnok már bezárt. Mi is fáradtak voltunk, a gyerekek megmegálltak, hideg volt, fáztunk. Egyszer csak lányom meglátott valamit. A csarnokot beborító üveg egyik ajtajához gyér kis fenyőfácska volt támasztva. Kicsit ferde volt, kicsit törött, ritka, de ott állt, mintha csak ránk várt volna! Hazavittük, fát díszítettünk, gyertyát gyújtottunk. Énekeltük a soha igazabbnak nem tűnő dalt: „*Menyből az angyal, eljött hozzátok...*” Szép lett a kis árva, úgy illatozott, hogy szinte szédültünk.

A mai napig nem felejtettem el ezt a szép, varázslatos estét. Úgy gondolom, az ilyen találkozásokért érdemes itt téblábolni, ebben a zűrzavaros világban.

A NÁDOR

Úgy összetartozik Pécs és a Nádor, mint jobb-, és bal kéz, mint Pest és Buda, mint szív és lélek. A város egyik szégyene, hogy ez, a múltból itt maradt patinás épület manapság már csak rom, szemei vakok, csak a kósza szél járhat kedvére ki-be résein, maradandó emlékek, élmények már csak a középkorú és még régebbi emberek emlékezetében élhetnek. Mit is jelent nekem az étterem, söröző, és ami a legtöbb emléket képvisel, a Kávéház? A mi családunk törzshelye volt, jómagam hat éven át, minden áldott este ott találkoztam a családommal. Apám –, kit a 60-as évek szigorú adótörvényei megfosztottak eredeti szakmája, a kárpitos mesterség gyakorlásától, ezért egy klubban volt gondnok. Anyám –, egy presszóban dolgozott akkori-ban. Bátyám –, aki egy étteremben volt pincér, én pedig érettségi után egy másik, városunkra oly jellemző, akkor még amatőr együttes, a Bóbita bábszínház tagja voltam. Munka, próba, baráti találkozó, miegymás után minden este a kávéházban gyűltünk össze, adtunk egymásnak aznapra végső randevút, hogy összejöjjünk, megbeszéljük a magunk, s a világ dolgait. Azután apu, a sötétzöld márvány asztallapra kapott egy kocsonyát, anyu a sokadik kávé, mi, csaknem felnőtt gyerekeik, egy ásványvíz, avagy üdítő mellett beszélgettünk a barátokkal, is-

merősökkel. Harmonikus volt a légkör, a hangulat talán olyan, mint egy angol klubban. De sokszor rácsodálkoztam, és kiszá-
bizáltam az óriási, vessel tarkított egyik faliképet, amely mély
bölcseletet ismertetett a kávézás titkairól. Rejtelmes szavaknak
tűntek ezek: „*A kávé legyen forró, mint a pokol, Fekete, mint az ör-
dőg. Tiszta, mint egy angyal, És édes, mint a szerelem.*” Emmez kávé-
szüretet, a másik szőttes kép teaszüretet ábrázolt, s a századnyi
kávéházi por, hasznátság okán sejtelmesen sötétedtek a ma-
gasban. Emlékezem a többi vendégre is: ó, hát hogy is felejt-
hetném el mindannyiunk Tonyó bácsiját, a hórihorgas, magas,
nagyorrú, nagy fülű, mindig vidám Tonyó bácsit? Jó szava
mindenkihez volt, s ha senki sem fizetett neki egy fröccsöt, ak-
kor csak szimpla kávéra futotta a kis nyugdíjából – de ő el
nem maradhatott egy nap sem! Akkoriban Szőke Karcsi bácsi
volt az üzletvezető, apám jó barátja, ő is megjelent csaknem
minden este asztalunknál, éppen úgy, mint Dudi, a csinos, sző-
ke, szókimondó presszós nő, huncutul ugratta aput: „Édes
egyetlenem!” – mondta, és közben anyura kacintott cinkosan!
Záróráig ültünk ott, kollégák és barátok között, majd együtt
sétáltunk haza, mert mi laktunk legközelebb, s a vidám ugratás
kapunkig kitartott. Néha, egy-egy szállóvendég is körünkbe
kéredzkedett, mint az angol úriember, aki egy szót sem tudott
magyarul, vagy nem akart, és megörült, hogy én fordítani tu-
dom pro-, és kontra kérdéseit, és a válaszokat. Még ma is ör-
zöm azt a japán, virágzó cseresznyefaággal díszített legyezőt,
amit egy akkoriban nálunk tanító judo-edzőtől kaptam aján-
dékba a fordításért. Soha nem felejttem el azt a találkozást sem,
ami apám, és egy akkoriban ismert televíziós riporter között
zajlott le. Testvérem! – kiáltott Róbert László, meglátva apá-
mat, és mint rég nem látott rokont, ölelgették egymást boldo-
gan. Értetlenül néztem, amíg apám elmesélte, hogy egy láger-
ben töltötték ifjúságukat a borzalmak idején, s apám, ha tu-
dott, élelmet szerzett a többieknek, s evvel életüket mentett.
Nagyobb kötelékké vált ez, mint bárminemű vér-rokonság.
Nem is beszéltem még az újságírókról, ők is törzsvendégek
voltak ám! Ki lapzárta előtt, ki utána tévedt be a kávéházba, s
elmondták nekünk, törzsvendégeknek a legfrissebb, másnap
megjelenő helyi híreket. Kora délután barátaimmal rendszerint

a Sörözőbe ültünk be. Nagy társasági körben, Nádor címerrel ellátott, Zsolnai porcelán korsókból ittuk a frissen csapolt sört, miközben versenyben meséltük a vicceket, érdekes történeteket. Mint minden 18 éves, mi akartuk megváltani a világot. Történt egyszer, hogy a sokadik sör-kör után feladatot kaptam. Tudták, hogy ismerem a pincéreket, üzletvezetőt, szüleim révén. Akkor hisszük el, hogy van benned kurázi – mondták –, ha el mersz csenni egy söröskorsót. Mi az nekem! – feleltem. (Talán a sör beszélt belőlem.) A következő rendelésnél el is dugtam tarisznyámba a kiürült kupát, bár fizetéskor kissé izgultam, de megúsztam – gondoltam, én balga, és este büszkén mutattam apámnak, milyen ügyes is voltam délután! Apa nem szidott meg, nem is kiabált. Csendesen csak annyit mondott: *„Ha 'legény' tudál lenni a lopással, akkor legyen bátorságod odaállni Karcsi bácsi elé akkor is, amikor visszavész, és bocsánatot kérsz.”* Nem volt mese, hiába néztem rá könnyörögve. Örökre megtanultam, mi a becsület. Csaknem 20 éve nem léphet be senki a Nádor hatalmas ajtaján. Magam sem kereshetem emlékeimet. Szüleim már 10 éve elmentek, az ő kedves alakjukat sem képzelhetem a falak közé, hiszen zárva a Ház, szomorú, de a felidézés csak szívemben létezik. Hamarosan, városom Európa Kulturális Fővárosa lesz. Milyen szép lenne, ha ez ünnepélyes alkalomra megnyithatná kapuit, és újra régi, meghitt pompájában fogadhatná vendégeit a Nádor, hiszen több száz éven át megtöltötte asztalait üzletember és politikus mellett számos színész, író, költő, zenész, belett-táncos, filmes és boldog órákat, napokat töltött itt el.

Jó lenne megtartani hagyományainkat!

ANALITIKA

Amikor az ember már nem akar megfelelni,
mikor az ember a mindennapot akarja túlélni
Csak egészen egyszerű dolgokat tudok.
A napok lassanként felszeletelődnek,
ahogy anyám szeletelte a kenyeret egykor.
Számban a szavak megfagynak a hidegtől,
hangom nagy, a hangtalan szobában.
Ez az aggastyán kezdet.
Rovar-kényszermunka tömör csendben.
Mennyi minden volt, ami megelőzte?
Dolgok eszméje, „világotmegváltani” akaró
eszmék eszméje, majd az eszme csöndje.
Most, ez a rémületes várakozás. Vágyakozás?
Ahol a semmi – semmi már,
csaknem észrevehetetlennek maradni.

Mit tehetsz még?
Milyen tetre vagy itt még? Késő?

Itt röpke lázadások vannak
– alapvető közönyben.
Tisztálkodásra nincs elég vizünk.
Hosszan tartó mozdulatokba
feledkezünk.

A halál az, melyet magunkhoz kell szorítanunk.
Alázat köve, mit lélekben érintenünk kell.

Első lépcsőfok, a tűrhetetlen elszakadás,
az utazás példátlan magányában –
s a hold éjszakai nyitott szemén visszatérni,
vissza – a kitapinthatatlan kezdetekhez.

Hamut ölelő hamu, s a halk szél talán megáld.

GEIGER ERZSÉBET

Siklóson születtem, 1953. december 19-én. Verseimet többnyire titokban, először gyermekként a téglagyár porába írtam. Az iskolában mindvégig ott volt a két „h” betű a nevem mellett ebből adódóan, bár a bizonyítványomba beírták, hogy „a magyar irodalomból kimagasló eredményeket ért el”, a második gimnázium elvégzése után abbahagytam a tanulást. Ápolónőképzőbe mentem.

A szigorú kollégiumi évek ellenére nagyon szabadnak éreztem magam. Szavalóversenyekre jártam, irodalmi esteknek voltam aktív résztvevője, no és írtam, írtam! Hirtelen kettétört bennem minden, amikor vissza kellett mennem a szülői házba.

Harminc év „nem írás” után négy éve kezdtem el újra. Először amatőr irodalmi portálokon publikáltam. Három rövid írásom 2004-ben megjelent a *MentsVár* című folyóiratban. Most alkotóként tagja vagyok az „új-hangos” versek irodalmi portálnak. Rendszeresen részt veszek a CINKE program Origó rádiós író-olvasó találkozók felvételein.

1972-ben a *Jelenkor* akkori főszerkesztője várta, hogy vigyem be a verseimet (egyik szavalóversenyen figyelt fel rám), de az osztályfőnököm akkor válaszut elé állított: „geigerkém, döntse el, ápolónő akar lenni, vagy költőnő?”

Történt mindez a képesítő vizsga előtt pár héttel. Ápolónő lettem. Vagyok.

TÉGLAGYÁRI ELDORÁDÓ

bokáig jártál téglaporban
bangétákhoz súrlódó
agyagbányákba döngölt

magányodban
(még ma is jelen)
– ez is egyfajta belső száműzetés –
bárhol vagy fent
vagy
lent
bár igazán fent soha
csak valami középvonala
az is erődön túlmutató
de apád büszke lánya
(vagy büszke apád lánya)
voltál
már nem fejtetted meg soha
túl távoli mint a legendák
mik szóltak róla s ahogy
ereje kopott azok is úgy
fogytak a többi téglással
együtt
– égetik rakják kihordják –
majd betoltnak égi kemencékbe
s apád a miska
– többszörös sztahanovista –
a kemencenyílásból rád figyel
bár pillantása már idáig
nem jut el
érzed az elvárásokat
– ebben nőttél fel –
(meglehet nem tudta
remegtél akkor is mikor
kezeből a karót

réges-rég kidobta)
„a miska a miska
a sztahanovista
a szocialista hazáért
verejtékét adta –
hatvan fokos kemencében
csak úgy megy a munka
gyorsabban kell mozogni
jobban jár a levegő”
– így tanította –
már nem nyomaszt annyira
csak nem szeretted ha rád hull
az emlékek zápora
– még most is szívlapát
alakú a tenyered –
(a jaj úgyszeretem
énastrandot helyett
szénlapátolás szalagra)
– nyakad vizes ronggyal
betekerve
gyönyörű nyári nap
sebhelye)
– lángoló pipacstenger a bányapart –
(fejed alá szalmazsákba gyűrve
ne tudják
valami szépet mentettél
emlékbe)
– akkor még voltak álmaid is –
néha még idáig hallatszik
a fizetésnap i tivornyak
káromkodások zaja
részeg férjeiket
talicskában hazatoló
asszonyok jaja
(ilyenkor bambit kaptunk
és krémest a lyukastorkú
varjúbácsi triciklin hordta)
szűk napokon paprikás - sós kenyér

a gyárudvaron termett papsajt
mennyei lakoma

a kert végéhez kapaszkodó kukoricás
hosszú didergések sóhaja
(nagykés balta elől esti meseként
anyánk sáros kötényéhez bújva)

reggel mintha mi sem történt volna
(csendben összeszedtük a falról
levert néprádió darabjait)
– békekölcsön jegyzés – húzás
3-5 éves tervek mentén
már jól beidomítva –
ment rendben a munka
épült szépült minden
lett nagyképernyős tévénk
alba régia
csak a lelkünk rongyolódott
végleg valahova
épp úgy mint a miska
téglás – bocskora

erőből koptatva

CSAK ÚGY... MAGAMNAK

Kapaszkodsz az álmatlanság kerítéseibe
Egyre nehezebben jönnek a hajnalok
Gondolataid kerge birkák
Legelnek megszikkadt tegnapot

Elárvult lelkedet nyírják
Reménytelenségbe burkolt holnapok
Örömtelenséged másra hárítod
Pedig csak túl sokáig néztél
Egy becsukott ablakot

FELDOBTAK EGY LABDÁT

az ember csak úgy él
elvan a Nap alatt
néha még keresgél
sandán
laposan
kutat

az ember csak úgy él
érzelmet nem mutat
(nem kifizetődő)
elavult
roskátag
egetverő cirkuszában
gyávaságban gyengeségben
találgat kiutat
s mire észrevenné
reménytelen látja
túl messze a part

talán áte Vickél
talán elmarad

a majdnem mindegy
látszatával mint
megkötözött állat
sarokba bújva

(leplezve nyomorát)
nyüszítve
marad
saját magányára
ujjal mutogat
s el sem tudná hinni
ha sütné rá a Nap
az ember csak úgy elvan
kicsit bizonytalan

legvégső magányában
utolsó útjában
úgyis egyedül van

feldobtak egy labdát

kapd el
ha tudod
ha mered
ott van
attól félsz leejted
szállj ki a játékból
nyöszörögj magadban
(másokat nem terhelve)
csak csendben
csak halkán

SZERETTEM VOLNA

szerettem volna egy kézfogást
talán egy őszinte
tétova mozdulat
elég lett volna mutatni
valami mégis megmaradt
abból az örületből
amiről mindketten tudtuk
nem szabad
de kicsontozta az ősz
a szélfújta vágyakat
talpam alatt halálraítélt
roppanó ágak jajgatnak

GYUFA-LÉT

tudom én jól Barátom
hozzám tapadt a gyávaságom
s hogy eddigi életem
ez a szomorú sikátor
fedezék – olykor menedék
magamnak – magam ellen
s csalóka az a kedvemet
feljebb hangoló mosoly
ott a szájszegletben
meg ne tévesszen
rosszul kódolt életjel
útra készen állok
amolyan félig elmenőben
picit még maradnék
dolgaim szépen
elrendezzem
de lassan minden fa
belombosul felettem
cseppnyi fény is vakít
árnyékban fázom
erőm csak annyi
koszorút bennem
a bánat ne öleljen
kimerültem a gyufa-létben
és jól tudom azt is
sajátnak jelölt utamról
régén letévedtem
de hogy valaki újra
rávezessen
nincs az a Költő
nincs olyan Isten
nincsen
már csak egyet szeretnék
elmenni úgy ahogy

eddig is voltam – éltem
csendesen
észrevétlen

(mint hirtelen fellobbanó
cseppnyi gyufa lángja
az esőben)

CSENDES EGYSZERŰ KÍVÁNSÁG

már ne találjon
rám a szerelem
s ha mégis megbotlana
bennem az értelem
akkor én a fegyvertelen

tudjam kiszámolni
mi és mennyit ér
/nem vagyok önző/
már odaadtam magamból
semmiért mindenem

s ha engem mégis
utolér a szerelem
mert szerettem volna
szeretni ahogy mindig
is akartam volna
szépen könnyedén

ha egyszer véget ér
lefosni a kint
legyen elég könnyem

most várok csendesen
fejemre fehér
kendőt kötöttem

SEMMI PROBLÉMA

amikor minden gondot
ráncba gyűr az este
s józanul szeretnél
ébredni reggelente
a magad mögött hagyott
szorongatott éveket
próbálsz terelgetni
tengerfenéknyi mély
emlékvesztőkbe
de oly esendő az elme
ha ilyen no mi itt
a probléma
gőgös kérdésekkel
találkozik szembe
választ nem is vár
tudja hogy büntetne
saját magába néz
megrémulve
(mert nem úgy volt
nem te mentél
„egyedülből magányosba”
nem éppen fordítva)
semmi baj
beléd ivódott
harminc év
elfojtott kinja
kiürül meglásd
mire nem lesz
se könnyed
se vágyad
(a borom is elfogyott)
semmi probléma

SCHIZOID TŰNŐDÉS

csillagokról leszédült álmaid
gurulni hagytad
nem dédelgette senki
valld be neked se érte
volna meg utána menni

megnyugvást lelhetnél végre
csak feledni kéne
feladni ezt a fordítottan
beléd kódolt léleknyomorító
fájdalmat ami nálad erőt
sokszoroz ha baj van
de félsz megtagadni

akkor már tényleg
nem marad semmid
ami néha megmutat
valamit abból
aki valaha voltál

voltam

ha ennyire gyáva vagy
kapaszkodj tovább
magadhoz
magadban

örülj
nem fogsz lezuhanni
sehova
sehonnan
te
boldogtalan

GERGELY ATTILA

1980. október 1-jén születtem Pécsen.
Most örülök és kesergek, és keresek min-
dent, ami hozzám tartozott és tartozhat.
Egy hatalmas labirintusban bolyongok.
Utazótáskám egyre súlyosabb, és még
hol a vége?

FÉLÁLOM

nem vagyok
csak koldus tenyér mi
a tested melegéért könyörög
mert hűvösek az éjszakák
és fagyosak a nappalok
egyedül
erőtlenül
kábulat minden nap
várva hogy szétoszlik a homály
és leülepszik az álom agyamról
és újra itt leszel
addig is
testetlen
fénytelen
végtelen görcs
minden pillanat
amit nem old semmi sem
csak te

érints meg

ÜVEGSZIRMOK

Holdfénytől üveggé fagyott
szirmok roppannak szét
meztelen talpam alatt
csillogó gombostűkre tűzve
az ég peremén inog a sötét
néma szeánszon idézlek meg
ha fázom a mosolyod melegítsen
egyedül vagyok
így kicsiny részletekből kell
hogy újra összerakjalak
úgy játszom veled
mint egy bábuval
ha akarom mosolyogsz
ha akarom az enyém vagy
a réseket kitöltöm
azzal amilyen nem voltál
ami nem voltál
és azzal amilyen sohasem leszel
félek már magamtól
mert a kép reggelre szertefoszlik
mégis minden este újrakezdem
meztelen talpam alatt szétroppanó
üveggé fagyott emlékek között
sötét égre tűzött
szertefoszló képekkel a szemem előtt

ELMONDANÁM

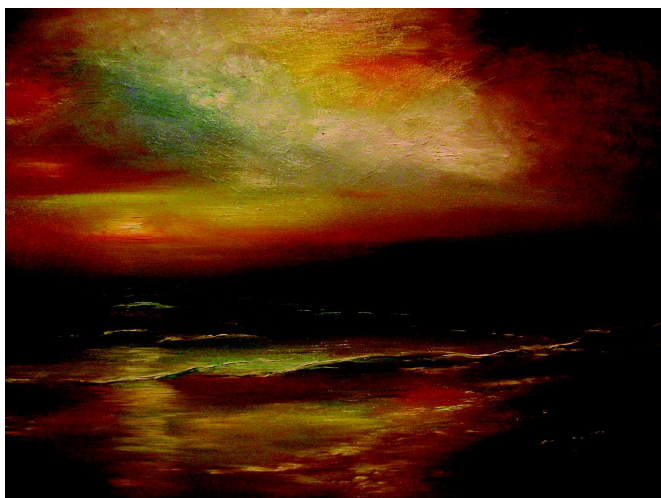
Beszélnék, de a hang torkomban reked
Oly sok szép szót gondoltam neked,
De csak hallgatok.
Nem akarnak formálódni a mondatok.
Bántóan néma most a csend zaja,
Itt lüktet bennem hiányod sikolya.
Szétfeszít. Kínozt. Ől.
Felkavar. Meggyötör.
Szólnék. De nem tudok.
Zavartan hallgatok,
S tűröm, hogy magához húzzon az emlék.
Öleljen, súgja fülembe; Nemrég
Még nálad voltam. Nálad, Édesem.
Boldogságtól megittasulva, részegen
Ízleltem mézéd csókjaid,
S kutattam lelked rejtett titkait.
Most távol vagy. De mégis oly közel.
A szívemben. A lelkem átölel.
Szenvedély. Ünnepe. Csoda. Szerelem.
Csak Te vagy, kit akarok, csak te vagy, ki kell nekem.
Mit érzek? Mondanám. De nincs rá szó.
Olyasmi ez, mi nem kimondható.
Mert szavakkal elmondani nem lehet,
Mily mérhetetlen a szeretet,
Mit irántad érzek.
Csak tétován nézek,
De szólni nem tudok.
Nem, nem állnak össze a mondatok.
Beszélnék, de a hang torkomban reked,
S csak annyit tudok suttozni neked;
Engedd, hogy szerethesselek.

GÓGUCZ NÓRA

Gógucz Nóra vagyok, festő. Festek, sokat, nagyon sokat. Imádom az illatát a terpentinnak, az olajnak. Tagja vagyok a Veresegyházán működő alkotókörnek, és a Független Magyar Szalonnak is. Néha verseket is írok, de olvasni azt nagyon szeretek. Kedvenc költőm József Attila.

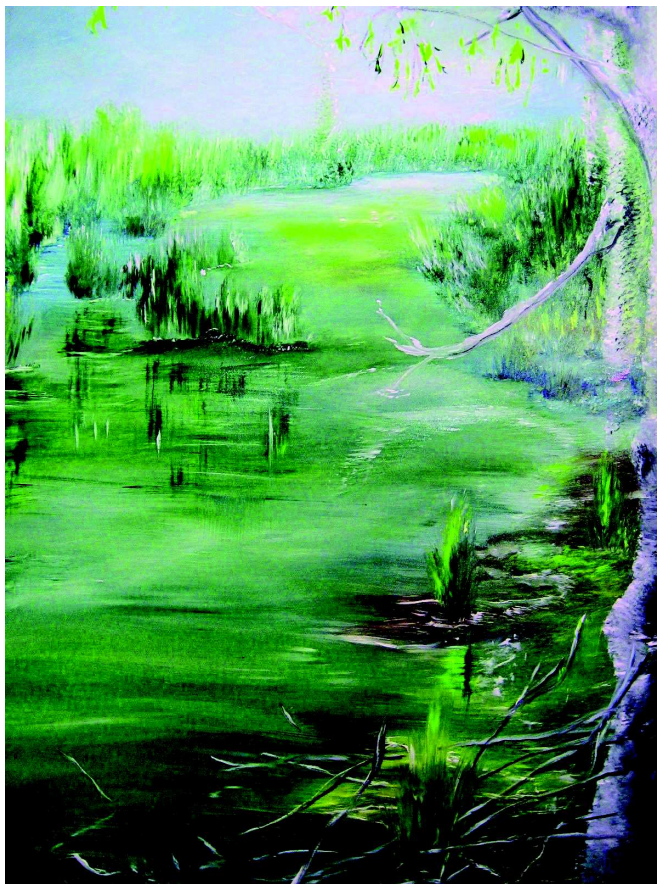
Mivel nem tanultam festeni, így mindig nagy kihívás és izgalom nékem egy új kép festése. Számos kiállításon, jótékonyági rendezvényen, és pályázaton szerepeltem.

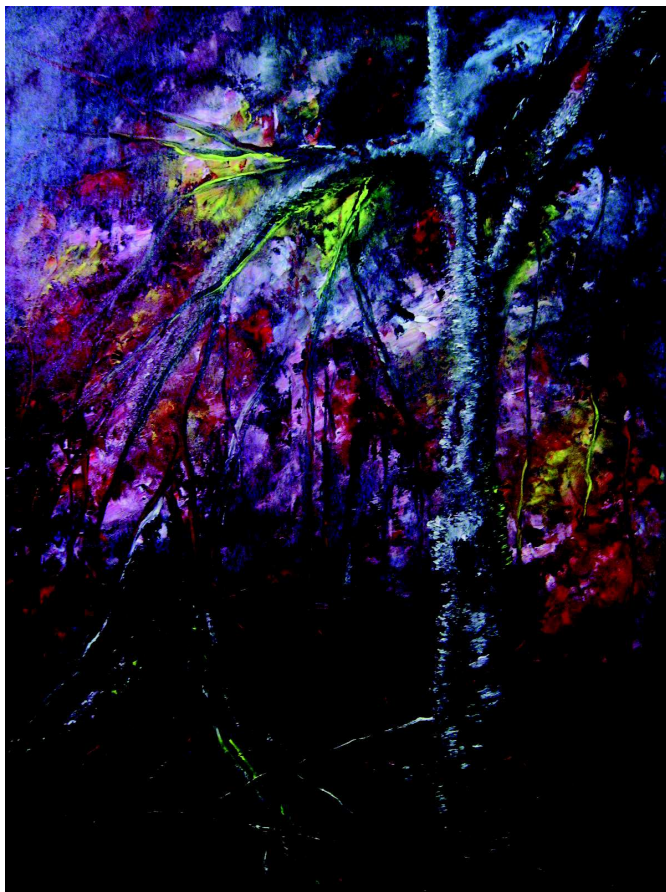
Szín-fónia

Jelenetre várva

Termékenység

Gyász

Az utolsó előtti pillanat

HEPP BÉLA

A nevem Hepp Béla, „aLéb” néven írok néhány éve. A név önmagában nem mond semmit az emberről, aki a név mögött, alatt van, csak egy címke, de attól a perctől, hogy ez a belső világ kikerül az emberek elé, megismerhetővé, válik, képek, érzések kapcsolódnak hozzá, elkezd megmutatni valami többet, mint egy egyszerű azonosító.

Gyerekkorom óta írok, igaz, kihagytam néhány évtizedet, más dolgok foglalkoztattak, családalapítás, munka, hétköznapi létküzdelmek. Minden, amiben valaha hittem, ma is fontos, akkor is, ha a csalódások engem sem tudtak elkerülni, átrobogtak rajtam. Élmények, amiktől az öröm eltölti a szívem, bánatok, amik pillanatok alatt kiürítenek, csodák, amiktől új fények születtek bennem.

Dolgozom, és szívesen teszem, örülök, ha alkothatok, másokban is érzéseket ébresztek. Verseimben az érzéseimet írom meg, a valós, vagy a saját elképzelt világom mindennapi érzéseit. Szívesen osztom meg azokkal, akik hozzám hasonlóan kíváncsiak más és más emberekre, más és más világokra.

Én vagyok. Bízom abban, hogy ez annak, aki megismer, aki belenéz belső világomba, jelteni kezd valamit.

ELSZÁMOLÁS

Kevés volt ez a néhány évtized
hogy felismerd, mi a lényeg.
Számold ki lassan, mit ért neked
száz eddig felírt reményed,

számold ki, mit hordott eddig el
ma rongyokban lézengő lelked.
Ne csalj, nem illik, a sors figyel.
Mindenért meg kell felelned.

Nem indok, hogy a tolladból
épp most fogyott ki a tinta,
és az sem, hogy más leszel holnaptól;
nyáj mélyén bégető birka,

vagy csendesen csipogó kis madár,
föld alatt járó vakondok...
ródd a papírra végre már,
hogy rágtak évszám a gondok,

mibe' van neked, hogy a tél
után a nyár forrón perzsel,
a szerelmes tavasz, s az őszi szél...

fizesd ki mindet egy verssel.

SÁRIDŐ

Csak mennek a fénytelen évek.
Úgy kúszik hétre a hét
mint sárcseppek épületének
falát ha folyja eléd
az ujjaidról csepegő perc,
s míg kővé szárad a sár
csak guggolsz, és mozdulni sem mersz,
nem is kell, senkise vár.
Csepp mint csepp, épül a várad
emlékeidbe falaz
kint reked öröm, utálat
bár bent ez a csend ugyanaz,

és féled a kikelet-ének
harsogó záporait
és féled az őszi levélnek
szőnyegét, hogy beterít,
és retteged, hogyha a hó hull
elaltat végleg a fagy,
cseppre csepp, csendre csikordul,
oly mindegy, senkise vagy.

Míg gyűrődsz csak, önmagad árnyán
féled, falad nem elég,
feletted elhúz a szivárvány,
és lassan bezárul az ég.

PRO-VOCAL

Első közös dalunkba néha
csúszott kis disszonancia,
dallama sem volt,
csak összedobtuk.
Így kellett felszárnyalnia.

Első közös dalunkban néha
botladoztak a ritmusok,
üteme mégis,
éreztem, bennem
lebontva mindent szétfutott.

Első közös dalunkon akkor
sokat nevettünk, szertelen
kottákat írtunk;
és mégis elhalt...
e dalra nincs már hangjegyem.

AKÁCVIRÁGOK

Akácvirágok ringó fürtjei
illatukba vonják lelkemet
hagyják a múltban békén fürdeni
emlékeim, hogy itt voltam veled

hogy itt jártuk a május útjait
esti séták bódult illatán
hogy öleltelek újra, újra itt,
ezer virággal úgy lehelte rám

akácsorunk a varázsos tavaszt
mint ha karunk a vágó végtelent
vonná magába, újra ugyanazt
érezem, remélem tudni mit jelent.

Akácvirágok fénylő fürtjei
ez új tavasz, nem voltatok tanúk
emlékeim el mégsem engedi
illatotokkal átszőve az út,

mosolyotok az ajkain remeg
bőrét idézi érintésetek
a lombok között szálló sóhajok
elhozzák Őt. Most egymagam vagyok.

Akácvirágok, május kincsei,
ti áradóan szép igézetek
engedjétek szívembe rejteni
illatban ringó múlt szerelmemet.

ELJÁTSZOM...

Eljátszom azt, hogy még integet,
kecses ívével elvarázsol
ahogy bízaton meglendül kezed
a széles körút túloldaláról,

és játszom azt, hogy újra itt a nyár,
blúzod lebben a játszi szélben
ahogy körötted összevissza jár
sosem felejtett száz emlékem,

és játszom azt, hogy felrepít a tánc
ahogy sodornak bódult hónapok,
és játszom, ahogy előttem állsz,
és újra érzem édes illatod,

és eljátszom, hogy halkan kérdezed,
játszunk-e még, s az őszbe hajló nyárban
eljátszom, ahogy eltolom kezéd,
szemedbe nézek, és megvonom a vállam,

és eljátszom, hogy kiürül az utca,
nem emlékszem, de eljátszom, mit mondtam,
az ősz szívem fázósan összehúzza,
eljátszom, ahogy akkor eljátszottam...

..és eljátszom azt, hogy még integet,
kecses ívével elvárázsol
ahogy bízaton meglendül kezéd
a széles körút túloldaláról.

ÖSSZEFESZÜLVE

Vak némasággal fojtó büszkeségem
a végtelenben állni kényszerít,
talpon vagyok, de gondolatban térden
bensőm kavarja fáradt rímeit.

Most sziklaként állunk egymással szemben
hol egyikünk, hol másikunk remeg
én úgy hittem, hogy nem teszed velem, nem,
a józan ész ezt már nem érti meg.

Szolgáltad eddig minden vágyamat,
őszéjben is majd vad tavaszt találsz
súgtad és égni százszor láttalak

de tánc volt csak, és elmaradt a nász
a lassan hűlő sápadt hold alatt.
Engedj szívem, ma már utamban állsz.

NEM VAGYOK

Nem vagyok, ha ősze visz a szél,
ha vak nyár perzsel végtelen mezőt
Nem, ha a fagy álmra ítél,
ha szétszakít egy szikár délelőtt,

Nem vagyok, ha vánszorog a perc
az éji csendek sötét útjain,
Nem, ha kinnal akkor is ölelsz,
ha mást kívánnak vágyó álmaim,

Nem vagyok, ha tavaszi vizek
árja várja szikkadt lelkemet,
Nem, ha elmém józanul fizet
és áldozatom más nem érti meg,

Nem vagyok, ha bennem a vihar
gyökértől fordít múlt világokat,
Nem, ha csend van, semmi sem zavar,
ha békét bennem épp hiányod ad,

Nem vagyok, ha karnyújtásnyira
mellettem vagy, és mégis megfagyok,
mert büszkeségem hűlni rám hagyod,
ha Te Nem vagy,
én is Nem vagyok.

SZAVAK

Szeretnék átbeszélni hosszú éjszakákat,
hallgatni csak repkedő mondatod,
nézni, hogy hangra formálod a szádat,
s hajadba túrni, hallak, itt vagyok,

szeretném, ahogy ölemben fejeddel
mesélnél új és új történetet,
szeretném, hogy egy percre se feledd el,
én hallgatlak, és itt vagyok veled,

szeretnék aztán bársony csendbe bújni,
hogy képpé váljon minden gondolat,
színnel teljen minden, minden új, mi
rakoncátlan szavakban szalad,

aztán majd én is hosszasan mesélek,
a múlt időkben mi történt velem,
beszelnék arról, hogy sodort az élet,
mint épült bennem fáradó jelen,

beszelnék arról, a hétköznapi csendjén
hogy vált ünneppé az, hogy létezel,
és a napjaimat élni hogy szeretném,
hogy kérdésemre lényed mit felel...

te válaszolsz, ha nem is kérdezek,
egyszerre érzem minden rezdüléset
ahogy nyakamra ráfonod kezéd,
és csendbe fül egy megfogant ígéret
ahogy összebújik ajkad és az ajkam,
így, sóhajommal hagynám, hogy mesélj...

lépteid mellettem hallom gondolatban
s látom, ahogy továbbsodor az éj.

KÖRBEN

Mi visszavárjuk mind a bölcseket
ülünk a lassan hűlő tűz körül
hogymelkünkbe új békét töltsenek,
ahogymaz újra nap derül.

Majd mantrát zúgunk egy frekvencián
és hangjainkban egyesül a vágy
ahogymzengése végtelent kíván
nem szúr a szó, s az esti túskeágy,

és összeérnek majd az ujjaink
hogymkörbezárjunk esőillatot,
friss földszag vár, és durva vászoning
vállába égett, fáradt tegnapok,

és táncolunk majd, nem lesz vad ríposzt,
a léptünk inkább szállón ellebeg
az ég felé, hogymmind amítkioszt
a legszebb belső útját lelje meg,

és sírunk is, mert így tisztul a szem,
és így gyógyulnak feltépettsbek.
A könny segít, ha őszintén hiszem,
forró cseppje fájdalmam fejti meg,

nevetnünk is kell majd, mert felrepít
a hang, amíta vén rekesz kitol,
a nagy közös vidámság húrjait
pendíti meg, és szívünk válaszol.

Ha bejártuk mind a lélek útjait,
elengedjük a régi bölcseket,
alszunk egy jót a dolgos reggelig...
majd elsodor a józan örület.

ÉJSZÁRNYON

Fejem fölött időtlen végtelen tér
feszül s alattam talpalatnyi létem
bizonytalanságát remegve kérdem,
visszatalálsz-e, hogy ily messze mentél?

Köröttem csendes fűszálak ragyognak,
tücskök ezüst zenéje árad bennem,
tudom, hogy egyszer meg kell majd fizetnem
nem érdekel, hogy mit ró rám a holnap,

most szállnom kell feléd, nyáréji égbolt
hogy karjaimmal fényeket öleljek,
a tegnap is elolvad, messzi, rég volt

már minden ami fájdalom szívemnek...
s nem látom meg e sodró révületben,
csillaghitemmel hullani születtem.

HORVÁTH GÉZA

1961-ben születtem Pécsen. 2002-től írok, többnyire rövidebb prózákat, verseket ritkán. Különböző internetes portálokon publikálok, írásaim antológiákban jelentek meg (*Fullexta*, *FullTükör*, *Héttorony*).

2008 őszén Pécsen, a CINKE (*Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei*) és a Pécs2010 Európa Kulturális Fővárosa közös prog-

ramsorozatán belül önálló irodalmi estem volt.

Jelenleg első regényemen dolgozom.

TALÁLKOZÁS VELENCÉBEN

Jó lenne repülni! Olyan rég tettem. Az utastérben az ablak mellé kerülni, és csodálkozó tekintettel kémlelni az alattunk elterülő világot, hátha felfedezünk valami apróságot, amely odalent nem is tarthatna igényt érdeklődésünkre. Elmennénk mellette, vagy áthajtanánk rajta autóval: apró falvakat, kisebb városokat, dombokat kiálló mészkövekkel és olajfaligetekkel övezve, aztán folyókat és tavakat a rajtuk megcsillanó víztükrökkel. Ha már beleszédültünk a mélységbe, akkor kicsit messzebb tekintenénk, és kumulusz felhőket látnánk, melyek olyan fehérek, mint a frissen esett hó. Jó lenne ég és föld között lebegni, angyalnak képzelni magunkat!

De vonaton utazni sem lenne utolsó dolog. Étkező- és hálókocsiban. Ebédkor a szépen megterített vagonban minden makulátlan, pedáns, az összes pohár és az étkészlet ragyog. Felszolgál a pincér, étlapot tesz elém, én rendelek: „Először aperitif legyen, mondjuk konyak, és legyen francia, aztán homár vagy valami férfiasabb, nehezebb!”

Valahová északra utazni.

Vagy Velencébe inkább, ilyenkor már lement a turisták dömpingje. A keskeny csatornák párát lehelnek reggelenként,

és hűvöset. A gondolás dala sem úgy száll, mint ahogy szokott. Kissé kesereg magában, kevés a bevétel mostanság. De mégis... A mediterráneum kék égboltja ilyenkor is csodálatos; az utasnak mindenképp az.

Valahol, egy hotel társalgójában zongora szól, épp kiköt egy csónak, szállóvendéget hoz csomagokkal, s kihasználva az alkalmat valaki távozik is. Az olasz fecsegés most is elbűvöl, szeretem hallgatni nagyon. Én ebben a társalgóban ülök, lábam keresztbe téve, kezemben újság; kikandikálok fölötte, s megállapítom, hogy téged látlak. Igen, téged, nem lehet más, amint a recepcióra kísér a londiner. Erre megőrülök, mert milyen szép is az élet, milyen kegyes hozzám, s pont akkor, amikor kell. Tehát az égiek újból összehoztak veled!

Te felém tekintesz óvatosan, mintha megéreznéd, hogy figyel valaki, de nem veszel észre. Ekkor, mintha kissé zavarba jönnél, összeráncolnád homlokod és szemöldököd, mert bizonyára megérezte valakit: egy fürkésző tekintetet.

A zongorista tovább játssza romantikus futamát, majd lassan mégis befejeződik a zene. Valahonnan szantálfa illata terjeng: kellemes nagyon, semmivel össze nem téveszthető. Én erőltetett nyugalommal összehajtogatom az újságot, a márványasztalra teszem, és elindulok a recepció felé, hogy megtudakoljam, valóban téged láttalak-e. Igen, nem tévedtem, sőt, a szobaszámot is sikerült megtudnom – a borraivaló újból megtette hatását. Ó, Istenem! Mennyi szerencse ér ma engem!

Izgagtottan megyek fel a lifttel, hisz pár perc múlva előttem állhatok, talán meg is csókolhatlak majd, s ha szeretsz még, és emlékezel meghitt óráinkra, illatos leveleinkre, akkor talán még többet is engedsz nekem ezen az éjjelen. Vagy majd holnap inkább, ha úgy látod jónak.

Az ajtó előtt állok, kalapál a szívem, s enyhe félsz is elfog egyben, mert mi lesz, ha másra számítottál, más nevét fogod önkéntelenül kiejteni szádon, s így csalódást okozok neked.

Félve bekopogok, pontosan háromszor koppantom az ajtót.

Kitáruul.

Te ott állsz előttem, már átöltöztél, levetetted utazóruhádat. Meg sem lepődsz, mert megérezted ám, hogy csak én lehetek

az, aki figyel, holott erre bizonyítékok nem is voltak. De megérezted és tudtad azt is, hogy feljövök hamarosan hozzád.

A nyakamba ugrasz, megölellek és megcsókollak, te visszacsókolsz, érzem a melleidet a ruhán keresztül, és újból érzem azt a szenvedélyt is, amit annak idején átéltünk együtt.

Érzem a Nőt, az Anyát, a Szeretőt.

Pécs, 2007. szeptember 29.

EGY RÉGI HÁZ FÉRFIVAL ÉS NŐVEL

Ködös, novemberi este.

Csúszós, nyálkás az úttest.

Autógumik surrogása a vizes úttesten.

Óvatosan vezetek, mert a látótávolság minimális. Szótlatlanul ülünk egymás mellett, csak a szemerkélő köd miatt beindított ablaktörlő tompa zaja töri meg néha a kettőnk köré teremtett csendet.

- Messze van még? – kérdezi.

- Pár perc múlva ott leszünk – válaszolom. S valóban, nincs idő elkalandozni, már fel is tűnik az épület egy utcai lámpa sárgás fényében, egy bekötőút végén, pár száz méterre a főúttól egy kisebb akácos mellett. Érdekes az emberi elme: ebből a távolságból még kiigazítja a valóságot, elfedi a hibákat.

Aztán megérkezünk. Megállítom a motort.

Kiszállunk az autóból, a csomagtartóból kiveszem a két utazótáskát. Jó nehezek, pedig csak két napra csomagoltunk.

- Nem semmi! – ámuldozik. – Nem ilyenre számítottam.

Emeletes, zömök ház. A vastag, kopott falak valamikor fehérek lehettek. Látszik, hogy felújításra szorulnának. Mögötte néhány düledező gazdasági épület. Jóval hátrább, a sötétben is kivehető a kidőlt kerítés maradványai.

- Szokatlan, valóban. Elég régi ez a ház, valamikor a múlt század elején épülhetett. Állítólag egy dúsgazdag kereskedőé volt, aztán állami tulajdonba került. Pár éve vettem meg. Láttam benne fantáziát. Még egy hatalmas téglaboltozatú pince is van alatta. Egyszer, majd ha ráérek, rendbe teszem.

- Miből épült? – kérdezi.
- Néhol kő, néhol téglá. Meg vályog. Nem is tudom igazán.
- És mi ez a zaj?
- Szajkó. Népiesen mátyásmadár. Jelzi, hogy jövünk.
- Ez komoly?
- Egészen komoly. Lärmát csap, ha idegent észlel. Itt fészkelnek valahol a közelben. Nem láttál még mátyásmadarat? Nagyon szép.

A vaskos tölgyfaajtó megnyikordul, de olyan röviden, gyámoltalanul, ahogy egy gyermek sír fel álmában, amikor rosszat álmodik, de anyja rögtön megnyugtatja, hogy lecsillapodjon.

Az emeletre egy lépcsőfolyosón lehet feljutni, mi is ezen megyünk fel. Odakintről erős narancsszínű fény áramlik be a lőrészzerű, keskeny ablakokon. Hideg van. Még a lehetetünk is látszik.

Amikor felérünk, felkapcsolom a világítást. Minden olyan, ahogy legutoljára hagytam. Nyár vége volt, szeptember eleje, amikor utoljára itt jártam.

- Helyezd magad kényelembe! Néhány perc múlva melegebb lesz.

A tágas szoba végében embermagasságú kandalló, be van készítve a tüzelő, de az újságpapír, amivel próbálkozom, nedves. Segít széttépni és összegyűjteni a lapokat.

Kis idő múlva felcsapnak a lángok. Először aprócskák, de egyre nagyobbak lesznek. Vastagabb hasábokat is teszek a tűzre.

- Az akác jól ég. És az illata is kellemes – próbálok beszélgetést kezdeményezni.

Az úton egész időig hallgattunk egymás mellett, most mégis, mintha feloldódna egy kicsit. Örülök ennek, de nem álta-
tom magam.

Felkapcsolom a többi lámpát is: egy álló- és egy olvasólámpa. Kinyitom a spalettákat, hogy kintről is beszűrődjön némi fény.

Ülőgarnitúra, dohányzóasztal, fotelek. Nem divatos már egyik sem. Még televízió is van, és egy rádió. Utoljára még működtek, de a nyirkos levegő kikezdthette őket. Aztán néhány kedves tárgy a múltból, hogy a fiatalúságomra emlékeztessen. Há-

rom kisebb fotográfia az asztalon a szobába varázsolja a fényt, a nyarat, cseppenként adagolva szemlélőjének a régi idők emlékeit. Az egyik falon a házat ábrázoló festmény. Az olajfesték megfakult, a vászon ezernyi helyen megrepedezett, mint egy öregember arca. Illik a szobához, ezért tartottam meg.

Árnyék sétál a falon, ahogy lépked föl és le. Megint feszültnek érzem.

- Miért nem ülsz le valahova? Rögtön felmelegszik a szoba! – kérlelem, de helyette inkább egy székre hajítja kiskabátját, majd egy gyors mozdulattal kibújik pulóveréből is. Talán azért, hogy aggodalmat váltson ki belőlem? Nem marad más rajta fölül, csak egy vékonyka blúz. – Megfázol! – kezdem újra. – Inkább húzd föl! Látom, hogy remegsz.

Két kezét keresztbe fonva átkarolja vállait, hogy ezzel is csökkentse testének párolgását. Mégis dacosan válaszol:

- Nem szeretem, ha aggódsz értem!

Meglep, hogy ezt mondja, mert azt hittem, örül neki, ha meg akarom óvni.

A kandallóban most már lobog a tűz, a sárga lángok vadul ropogtatják a hasábokat. Lassacskán elérnek hozzánk a melegbb hullámok.

- Van egy cigarettád?

- Van, persze.

Megkínálom, meggyújtja, türelmetlenül szívni kezdi. Mint ha nem lenne elég időnk, pedig itt a hétvége előttünk. Félig se szívja el a cigarettát, a tűzbe hajítja.

Valamiért arra gondolok, hogy nem akarom ebben a lehangoló légkörben eltölteni ezt a két napot, és talán ettől indítatva kiszalad a számon:

- Kedvellek.

- Kedvelsz! Miért nem azt mondd, szeretlek? – kérdez vissza szemrehányóan.

- Talán mert azt még nem mondtam senkinek. Nem azért, mert nem úgy érzek... Hanem azért, mert abban a pillanatban, mintha teljesen kiadnám magam.

- Nem hiszek neked! Te nem szeretsz engem. Kellek neked, azt elhiszem. Úgy kellek neked, mint a levegővétel, de azért, mert levegőt venni muszáj. Neked szükséged van valaki-

re. De valójában nem rám. El akarok menni innen! – utolsó mondatát már ingerültnek érzem.

- Csak most jöttünk! Két órát autóztunk ebben a ködben. Menjünk máshová?

- Miért akarsz velem maradni, ha nem szeretsz?

Ebben a pillanatban nem tudok válaszolni. Hazudni nem akarok, de a valóságot sem akarnám rosszabbra beállítani, mint ami a valódi helyzet.

Megfogom két kezét, tenyérrel felfelé fordítom; fagyosnak érzem, még mindig remeg. Keresem az életvonalat. Vajon milyen hosszú lehet? Milyen puha és selymes a bőre a kezén! És milyen szép hosszúak az ujjai!

- Ahogy mi élünk három hónapja egymással, mindketten tudjuk, hogy csak ideiglenes lehet számunkra. Nem lehetünk végállomásai egymásnak. Ezt te is tudod, én is tudom. Te az éjszakákat szereted, amikor minden olyan titokzatos. Amikor a Hold sejtelmes fénye belopódzik a nyitott ablakokon, és eltalál a női lélekhez, ahogy te szoktad mondani. Ellentétben veled, én a nappalokat szeretem. A napon járok, az élők között, a valódi életben. Én otthon ülök és várok. Te felhívsz, én rohanok hozzád, hogy láthassalak. Ki nem mondanád soha, hogy hiányzom neked.

- Nem igaz, hogy még soha nem mondtam! – vágom rá azonnal, de tudom, hogy igaza van. Még soha nem mondtam. Érzem, hogy összeszűkül a torkom. Rég éreztem ilyet.

- Nem sokat tudok rólad. Csak azt, amit látni engedsz magadból. Én viszont teljesen kiadtam magam. Úgy telnek a napok, olyan óvatosan, ahogy az ősz engedi át magát a télnek, aztán az ember egyszer csak azt veszi észre, hogy leesett az első hó. Az ember ilyenkor megtorpan, felnéz a szürke égre, majd azt mondja: „Hát újra tél van!” – Kis szünetet tart, talán a hatás kedvéért, vagy azért, hogy időt adjon nekem, végül hozzáteszi: – Félek tőled!

- Félsz tőlem? Azt hittem, biztonságban érzed magadat velem.

- Tönkre fogok menni melletted.

- Miért nem próbáljuk meg úgy, ahogy elkezdtük? – szegezem neki a kérdést.

- Az nem megy. Ahhoz az időt kellene visszaforgatni.
Mefogja arcomat, két tenyere közé szorítja; valamiért úgy érzem, hogy kétségbeesett a nézése.

Aztán elhúzódik tőlem.

Arcán fagyossá merevedik a pillanat.

Leül a kandalló mellé egy székre, közelebb húzza a tűzhöz, melengeti a kezét; úgy üldögél ott, mintha gondolataiba mélyedne.

Csönd. Majd megint egy madár vijjogása hallatszik odakint-ről. Nem bírom tovább, megszólalok:

- Ó, istenem! Mennyire racionális vagy te! El tudnál egyszer, egyetlen egyszer rugaszkodni a földtől? – mondom lemondóan.

Meglepetésemre felém fordul, és odarohan hozzám. Átölel, vadul csókolni kezd. Blúza alá nyúlok, és érzem, teste már nem is olyan hideg. Inkább forró, vágyakozással teli.

- Jaj, te! – mondja, és összekócolja hajam.

- Istenem! Miért tesszük mi ezt egymással?

Odakintről a betörő fények most ibolyakékre színezik a fehérre meszelt szoba falait.

Időközben felmelegedett a helyiség. Későre jár, fáradtak vagyunk mindketten. Befekszünk az ágyba. Nézem, ahogy a tűz lobogása alábbhagy, és az árnyak már alacsonyabban táncolnak a falon.

Vállamra hajtja fejét, így vagyunk el egy darabig, aztán megszólal:

- Mondd! Szerinted mennyit ér a szavak ereje, a másik gondolataival szemben?

- Nem tudom – válaszolom. – Talán pont annyit, mint amilyen jó szándékkal mondták.

Kissé feltámadt a szél.

A tető szerkezete néha megremeg, és odakint az utcai lámpa tányérja ilyenkor nyikorogni kezd.

Az elmúlt időszakra gondolok. Kapcsolatunk gyermek-betegségeire. Vajon kinőjük egyszer őket?

Pécs, 2007. június 15.

TŰNŐDÉSEK A PARTON

Mare, mar, sea... Különböző népek nyelvén, de ugyanazt jelenti: tenger. Vonzódásom iránta olyan régről ered, hogy talán már egykorú velem, mondhatnám archaikus. Valamennyire mindenkiben benne él. Aki még nem látta, vagy egy időre elszakadt tőle, az vágyódik utána, aki pedig belőle él, megtanulta tisztelni...

Sétálok egyet a parton, mielőtt besötétedik. Apály ideje van még, s lesz holnap hajnalig – számolom a hátralévő órákat –, aztán újból támadásba lendül a tenger, és visszahódítja az embertől azt, ami az övé. A természet ritmusa; vég nélküli ciklikus mozgás.

Homokos part. Kerülgetem a szerencsétlenül járt aprócska áldozatokat, akad belőlük itt elég.

A messzeségbe nézve, és a szörnyű mélységekre gondolva, mindig rádöbbenek, mennyire csöppnyi egy ember! Talán ezért vonz annyira? Hányan veszték hullámsírba az évszázadok során! Hányan szenvedtek hajótörést sziklás partokon! – egy pillanatra eszembe jutnak gyermekkorom olvasmányai, romantikus és fantasztikus filmjei. Jó lenne érezni, átélni egyszer, hogy milyen valójában odalenn a hidegben, a legmélyebb helyeken. Felfedezni a titkát.

Hemingway tengere és az enyém is. Vajon ugyanazt a tengert látom én is, mint ő? Vajon ő is állt egyszer ezen a parton, és látta azt, amit én most? Ó, Spanyolország! De az, a polgárháború Spanyolországa volt, nem ez.

A lebukó nap korongja az alul és kétoldalt ölelő szürke felhők hatására most olyan fényeket áraszt, amely jelzi, hogy nemsokára megadja magát a múlt időnek. Ezért, ami leginkább megfog most engem, a víz színének a kékből, a higany színébe hajló teljes spektruma.

Sirályok játéka a víz felett.

Fülsiketűtő vijjogás.

Néha a tengerbe csapódnak; ilyenkor apró halak terhével repülnek biztonságosabb helyre. Talán utódaikat nevelik valahol. Máskor meg nádszálvékony lábaikon szedegetik a táplálé-

kot a sekély vízben. Ha véletlenül eltalálja őket egy szenvtelen hullám, ugranak egyet.

Monoton zaj. A hullámozás zaja. Számolok magamban: körülbelül tíz másodpercenként ismétlődik.

Mélyeket szívok a sós levegőből, megtöltöm tüdőmet, ahogy egy öregembertől láttam és hallottam a minap, az egyik sétám alkalmával. „Egészséges. Jó a tüdőnek!” – magyarázta, és kezét magasra emelve megemelkedett mellkasa; beszívta a tenger levegőjét, majd lassan kifújta. A mozdulatot megismételte többször. Amikor magamra hagyott, utánozni kezdtem; valóban jólesett.

Istenem! Miért nem születtem én ide! – ábrándozom egy csöppet. – Hiszen annyira szeretem én ezt! Játsszom is a gondolattal, hogy itt élek, ezekben a fehérre meszelt házak valamelyikében, ebben a falucskában. Bizonyára halász lennék, mint az apám, aki rám hagyta a hajóját. Hajnalban kelnék, jóval napkelte előtt, és kihajóznék több napra is a jó zsákmány reményében. Aztán meg a halpiacon árulnám a besózott halat. Vagy festő lennék, s reggelente kijönnék ide. Lefesténém ezt a partszakaszt minden évszakban és minden napszakban. Úgy tennék, mint a *plein air* festők.

Most bizonyos vagyok, hogy a tenger ilyenkor a legszebb, nyáron, naplemente idején. De tudom, ősszel is szeretném, és télen is megfogna az ég szürkéje, a fagyos hullámozás.

Egy halászhajó a nyílt vízen: már alig rajzolódnak ki a kontúrok. Még távolabbi vizek felé halad. A dízelmotor hangjának legmélyebb frekvenciái messziről elérnek hozzám.

Egy fiatal pár jön fürdőzésre, bizonyára szerelmesek. Megfigyelem: a férfi haja egészen rövid, a lányé hosszú és fekete. A férfi teste izmos, a nőé meglehetősen karcsú. Teste nemsokára megborzong, és mellei megkeményednek majd a levegőnél hűvösebb víztől. Az emberi faj tökéletes példányai. Szemmel láthatólag boldogok, bizonyára kapcsolatuk elején tartanak még. Nevetnek. Kézen fogva rohannak a vízbe, először óvatosan lépdelnek a tenger hulladékát kerülgetve, majd egyre bátrabban. Aztán már csak a fejük látszik, majd az sem. De nem sokáig maradnak, nehogy rájuk esteledjen; talán tíz perc múlva megjelennek ismét, törölköznek, és sietve távoznak.

Fiatal koromban ábrándoztam ilyen jelenetek átéléséről.

A szerelmeket kegyetlenül maga alá gyűri az idő, csak a tenger örök. Ők ezt most nem érzékelik. Megszeretünk, boldogok vagyunk, szakítunk, majd megint megszeretünk, és megint boldogok vagyunk, majd megint szakítunk. Ez ismétlődik egészen addig, amíg észre nem vesszük, hogy a létezés ilyen formája már fárasztóvá válik. Aztán tovább múlnak a hónapok, az évek, az évtizedek, valaki mellett, vagy magányosan. Egy idő után nem is emlékszünk rá, milyen volt szeretni. Ekkorra már kellően tapasztaltakká válunk ahhoz, hogy megérezzük a halál közelségét, amely hatalmas súllyal nehezedik ránk. Egyszer csak arra leszünk figyelmesek, hogy már egy jó pohár bornak is örülni tudunk.

Újra keresni kezdem a hajót, megtalálom szememmel, de alig érzékelhető. A nap korongja már nem is látszik, meghalt a horizonton, de a fizika törvényeinek engedelmességre, a fénytörés miatt még a szemembe csempészi maradék sugarát.

Állok még pár percig mozdulatlanul...

Este van.

Újból a hullámokat hallgatom.

Valami ősi nyugalom árad. Megtelítődöm vele, és számos kérdésre tudom már a választ; meg is indulok a szálláshely felé, hogy mindent papírra vessek.

Istenem! Vezesd a kezem és irányítsd gondolataim, váltsd valóra terveim! Pár órát írok csak, aztán lefekszem. Holnap este öreg barátom elvisz a hajóján. Egész éjjel a nyílt vízen leszünk. Érdekes történeteket mesél nekem majd, és dalokat tanít a tengerről, meg jóféle vörösbort iszunk a helyiből. Nem olyan, mint az otthoni: ez könnyű, itatja magát, de azért vigyázni kell vele.

Pécs, 2006. július 30.

KAPINYA ILONA

A Balaton déli partjától hét kilométerre lakom, Látrány községben. 2000-ben kezdtem el írni, de csak azért, mert nem értem rá festeni. Úgy gondoltam, az írása-
im csak magamnak írom, aztán később egyszer előveszem a rögzített anyagot, és abból elkészítem a képet.

Tizenöt éve rajzolok, öt éve festek vászonra olajjal. Főleg az ember-ábrázolás érdekel. A munkáimban, végtelen egyszerűséggel a lélek megjelenítésére törekszem, mert: a tisztulás pillérei az égig érnek... Köszönöm az olvasást, örülök, hogy a CINKE csapat tagja lehetek.

Üdvözlettel:

Aylon

VOLTAM...

Voltam, sudár nyárfa tavasz előtt
sárga virágszirom a legelőn –
voltam, szekéren rezgő szalma
jászolban fekvő kisdéd anyja –
voltam, remény a sorok között
zárda hús falában rozsdás szög –
voltam, elárvult falevél, amit
ősszel tovahord a szél –
voltam, tövis az ág hegyén
mély karcolata homlokodon ég –
voltam, jégvirág az ablakon
fűtöttél, hogy lassan olvadjon –
voltam, tavasszal rügy az ágon
birsfa szirmain száradó virágpor...
Porból vagyok és napsugárból...

ebben a létben, egy lebegő fátyol.

PORCELÁNRUHA

Büntetnek engem,
hát kedvesen kérek –
Nirvána vizében, öt órát éljek...
csillogó szemekkel daloljam annak,
aki becézget, ölel és lágyan takargat.
– Nem hagy cserben, mindenem fáj
öt órán keresztül, ...térdel és vár...
minden idejét értem éli meg,
az utolsó percekért fájdalom remeg.
Belerengetve eget és földet
ezért álltam koporsó mellett...
érezni azt, mi hiábavaló,
vállamról lehúzott puha takaró
kétség és átok a Kedves szavad –
ellenem eskü a szelíd akarat,
lesz egyetlen perc alatt
Nirvánába hulló – csillag.

KELEMEN ZOLTÁN

A becsületes nevem: Kelemen Zoltán.

1962. december 9-én láttam meg a napvilágot Adán, Vajdaságban. Az elemi és középiskolai tanulmányaimat is itt, a szülőhelyemen végeztem el. Végzettségre nézve gépészmérnök vagyok, de mint fémköszörűs

dolgozom egy helyi magáncégnél.

Életem nagy részét is ezen a helyen éltem, életem manapság is. A délszláv háború idején két évet Svédországban töltöttem, de szívem csak visszahúzott ide.

Nő vagyok, van két csodálatos gyermekünk, akiket a tudásunk legjavát adva nevelünk, készítünk fel az életre. Remélve, hogy nem vallunk csődöt.

Az írással komolyabban soha nem foglalkoztam. Általában a vállalatban megtörtént események kapcsán írtam gúnyverseket, bár ezt a szót ezekre az irományokra túl erősnek tartom. Nevezném inkább paródiának.

Fiatalságom is produkált egy pár szerelmes verset, de ezek rendre mind elvesztek. Kézirat nem maradt fenn, mivel nem volt kitűzött célom, hogy a költészettel aktívan foglalkozzam.

Véletlen folytán akadtam rá egy amatőr irodalmi portálra. Mit mondjak. Megpezsdült a vér. Azóta (2005 eleje óta) nagyjából 200 gondolatom jegyeztem le. Többnyire vers formájában, melyek főleg a saját érzelmeim, örömöm, bánatom, csalódásaim, de a világban megtörtént (sokszor személyes sérelemnek vett) igazságtalanságokat dolgoznak fel.

HALÁLTÁNC

Felhők mögött játszik bújócskát a nap
Langy esőcseppek áztatják a földet
Hűvös szél a fakuló kertek alatt
Kerget vadul megsárgult leveleket

Pergő haláltánc, véget érő álom
Égi könnyekkel gyászolt elmúló lét
Mely balga reményekben élt a nyáron
Foszlik pillanatok alatt szerteszét

Kopár fa sóhajt imát az ég felé
Védtelen emléket rabol el a köd
Egy lélekharang sír fel messzi távol

Alig hallhatón, mintha azt féltené
Hogy hangja elvész elsírt könnyek között
Mint ahogy port mos el a nyári zápor.

PERCEK, PILLANATOK

Nem enged elszakadni a föld.
Ólomsúly lábakkal állok egyhelyben
Keserűn
Szárnyaszegetten.

Idegen emberek rabszolgájaként
lopom az élettől a perceket
Ő osztja nagylelkűn
Immár a huszonhárommillió
százhuszonhatezer négyszázegyediket
és én még mindig nem tudom
mit kezdjek vele
Mint, ahogy sohasem tudtam bánni

egyetlen pillanattal sem
mí adatott
Feketére festettem mindent
Százszor rúgtam vissza egyetlen pofonért
Ellöktem magamtól a tegnapot, s
nem tervezgettem a jövőt.

Voltam én már minden
Bohém, bohó, öngyilkosjelölt
Áldozat, de
állat is, ki az életért ölt
Ember is talán
Most mégis, mint árnyék a házak falán
suhanok egyik órából a másikba

Keserűn
Szárnyaszegetten.

HÓPIHE SZONETT

Oh, bár csak lehetnék fehér hópihe!
Kis szállingózó gyermeke a télnek.
Melyet Isten oltalmazó két keze
Teremtett meg, ily csodásnak és szépnek.

Hogy legyenek oltalmazó takarója
Az ősszel vetett, gyenge búzaszálnak.
Hogy a télnek is legyen pillangója
Ne csak a forró, napsugaras nyárnak.

S festeném akkor fehérre a tájat
Díszítenék ki csillogó testemmel
Minden árva, lombját sirató ágat.

Lennék párnája kicsiny hóvirágnak, s
A hófehéren tündöklő fényemmel,
Tiszta kabátja e sötét világnak.

MEGGYÚJTOM MÉG EZT A CIGIT NEKED

Eljöttem barátom. Megint.

Lesütött szemmel, mert érzem szemrehányásod súlyát, amiért oly ritkán fordulok meg nálad. Szememre ezt ne vedd. Nem szeretem ezt a tájat.

Nem szeretem e kies némaságot, még akkor sem, ha szebbnél szebb virág díszel az utak mentén, ontva bódító illatát az alig lengedező szélben. Még akkor sem, amikor ilyen szépen süt a nap, egy kis meleget lopva az ember szívébe, csalogó ábrándokat, hogy a tél talán el sem jön az idén. A tél, melyet oly nagyon szerettünk mind a ketten gyermekkorunkban.

Emlékszel, mikor a szánkókkal a töltés oldalán versenyeztünk, kacagva, hemperegve a hófehér hóban? Szegény anyáink, mennyit szidtak bennünket, hogy csurom vizesen értünk haza! De kit érdekelt ez akkor?

Vagy arra, amikor beleszakadtam a vadonatúj csizmámmal a Tiszába? Azt hiszem, születésnapom volt akkor. Nem emlékszem pontosan, csak arra, hogy nem mertünk hazamenni, mert az öreg Kelemen szíjat hasít a hátunkból, így hát nagyanyádeknál a kemence mellett szárítkoztam. Te meg csak röhögtél, amikor nagyapád belém erőltette életem legelső pálínkáját. Még most is kiráz a hideg, amikor rá gondolok.

Jól van, neked nem hazudhatok, amióta nagy lettem, meglopom néha a barackost. Csak egy kicsit. Az íze végett. Tudod, hogy soha nem szerettem kimagozni, meg a lekvár sem a legnagyobb kedvencem...

Rágyújtunk még egyre? Erről a cigarettáról mindig az jut az eszembe, hogy neked sohasem volt, vagy ha mégis, akkor is kértél. Látod, most is hoztam. Na nem az a nemesebb fajta, de nekünk megteszi ez is. Nem vagyunk mi úri gyerekek. Jó volt nekünk az eldobott cigarettavég is egykoron.

Tudod, mit becsülök benned? Még az a koszos cigarettavég első szívását is átengedted nekem. Ott, azon a helyen is.

Nem szívasesen emlékszem vissza azokra az időkre. Pokol volt az maga, de hát ezt te is jól tudod. Épphogy csak megúsztuk épp bőrrel...

Azután senki sem tudott megérteni bennünket. Magányunkat, nyomorunkat senki észre nem akarta venni. De mi tudtuk igaz minden kilőtt golyó, mindegyik megölt ember, minden vérző seb. Azt is, hogy új csatát kell vívnunk. Most önmagunkkal. Fel kell dolgozni valahogy ezeket a borzalmakat, és megtalálni helyünket.

Nekem talán könnyebb volt, vagy csak kitartóbb volt a környezetem velem szemben. Talán, én egy járhatóbb utat választottam, de Isten a tanúm, nem tudom melyikünknek jobb most. Lehet, hogy neked volt igazad, amikor ezt az utat választottad. Ki tudja...

Ilyentájt, engem még gyötörnek az emlékek.

Mennem kell barátom. A gyerekek már türelmetlenek. Tudod, hogy van ez. Felnőnek lassan, az ember meg csak csodálkozik. Észre sem veszi és már megöregedett.

Meggyűjtom még ezt a cigit neked. Itt lesz a megszokott helyen, balról, a fejfádon.

KEREKESNÉ VARGA VERONIKA

Ember vagyok, csak ember! Sem több, sem kevesebb senkinél, elcsodálkozom a szavak játékán, ahogyan kézenfogva vezetik egymást, mint az óvodás gyermekek önfeledten, maguk örömeire. Szeretném, ha az írás ilyen könnyed kikapcsolódás maradna számomra, minden elkötelezettség nélkül. Az első lehetőség ez, ebben a kiadványban, hogy a három év alatt íródott körülbelül kétszáz alkotásom közül egy (vagy néhány) nyomtatásban jelenhessen meg. Köszönöm.

TEÁZOL, ÉN ÁZOM

Filteres levelek előre elkészített csomagocskái feszengve.

Vagyok egy sorba rakott ritmus
legegyformább tagja,
vagy tegnap, vagy ma,
vagy ha rámszakad egy cérnavékony
fénycsóva akármelyik hajnallal,
itt hagylak titeket zamatos barátok
megkóstolatlan,
bontatlan!

Robban a szer,
rubinnal ereszt be
minden oldhatót, ha egyszer
zsinór ránt érzékeny tartalmat
mindig legelső játék
felfedezett izgalma
a nyelved hegyén.

Enyém.

A fanyar nedvek
mégis ismerősek valami
egységes tudásból való
értékek, rejtett takarásban
tartva készenlétben.

A fiúíznek lányíznek hatva
kollektív egymásban
a felismerés fontos fázisába
érve találunk a reggel poharában,
lelkem legjavát kiáztatva egyszerű
fényes itallá.

Szertartásnak méltó, és vége ha jó
kiürülve minden fogyasztható tartalmából,
már a szemétben látni burkom
íztelen maradékait...

CSAK AZÉRT

Csak azért leveleztem
veled, hogy eltegyelek
a szógyűjteményembe, ha
lesz olyan,
hogy nem lesznek szavak,
és marad a kongó,
víz alatt rozsdálló roncshajó,
mit halak laknak.

Csak azért vágytalak vadul,
hogy bűjtathassalak
a láthatatlan alatt
valahol, ha elérkezik
az a nap is egyszer,
mikor már semmi sem
zakatol,
mert akkor majd
minden vonat
másfelé szalad.

Csak azért néztelek
annyit, mikor a sötét
rámcsendesült veled,
hogy egyszer, ha
leszek sebesült,
és nem megyek
többé sehova
ahol nézelődni lehet,
akkor is forgathassam
a szembogaramba
fészkelte fényedet.

Csak ezekért a kincsekért
vagyok itt veled!

UTOLSÓ ELŐTTI TÁNC

Felfeslő szál végével
játszadózó, magát
újra és mindig újra
felbontó gondolat
réved
vissza ugyanabba
a hangtalan táncba
ahol aranyból kerített
nekünk szobát a fény
te meg én
ritka virágokat
szórtunk egymásra,
hátha Istennek
gazdag oltára lehet
feldíszített testünk
az időtől üveggömböt
vártunk, de csak szilánkokat
találtunk vérző tenyerünkben...

KORMANN ZSOLT

Az életrajzi adatok fontosak. Jelzik, hogy nem kitalált személyről van szó. A negyvenedik évet várva emlékezés messzeségébe tűnik, felhőtlenné tisztul a gyermekkor, egyként megélt szerelmes nyárrá lesz az ifjúság, csak a jelen marad komor és nyomasztó.

Gyermekkorom óta írok, igaz, eleinte főleg leckét írtam, később saját szórakozásomra is apróbb novellákat, aztán kimaradt sok-sok év, és az ezredforduló körül ismét megbolondultam, hogy immár versek jegyzésére mártsam kalamárisba a pennám.

A szavak ízei elvarázsolnak, amikor a mámor elég mély, ellenállhatatlan a késztetés, hogy látható nyomot is hagyjanak valahol. Színes pillangók, melyeket a képzelet enged szabadon, hogy saját fejük után repkedhessenek. Szeretem azt, ami értelmet adhat a folytatáshoz, az őszi lombozat színét, a fény és árny játékát, hogy mézzel kenhetem be mások hangszálait is. Vénülök, és kezdek szenilis lenni! A tegnapban erősebben bízom, mint az eljövendőben. Talán, mert az biztosan úgy marad.

SZERELMEIM, TI FÁK

Szerelmeim, ti fák...

Mindig vártok, útszegély mentén időzve
Lombkoronáitokon átmosolyog a nap
Zord telek fölött új erőtok győzve
Hajtásba szökik, rügyet bont, s megmarad

Nézlek, mikor tavasz édes mustja csordul
Hogy bólogattok áprilisi játék-viharban
Üstökötök rázva; a szív mind megbolondul
S ereitekben dal tombol, csak a lány van zavarban

Szerelmeim, ti fák...

Miért tudjátok, mikor jó a május?
S tar ágaitokra miért fészkel a madár?
Kicsalja illatotok a festőt, s az árust
Gyepen gurul a sok gyerek egymás nyakán

Mily varázslat ül az agg tölgyek tomporán
Hogy körükük gyűlnek emlékezni vénnek
S a srácok megmásszák pirult arccal, szaporán,
Ezer karján függnek, mint pajkos szirének?

Szerelmeim, ti fák...

Mikor nem látnak, mit játszotok titokban?
Hajladozva lejt, tánc' tok lágy ívű fasor
Erdővé gyűltök, s közbül a leány ott van
Enyhet hoz, suhog, mind'tek néki udvarol

Repedt kérgeiteken, gyors mókus szalad
Apró hangya hord lemetszett, piciny levélt
S nem fáztok a mohos bunda-kabát alatt
Kacsintva vetkeztek ősszel, úgy várva a télt.

2005.11.21

VÁROSLIGETI KÉP

Hevéről elfeledkezett, mosolyog a Nap
Még hűvös, áprilisba hajló e délután
Lila kosztüm a hölgyön, az úron kalap
Sétapálcáján kézfeje megpihen sután

A hölgy apróvirágos kardigánt visel
Pillantása tört, szép, középosztálybeli
Belékarol és teljesen urára figyel
S az úr gyöngéden tartja, magához engedi

A tó körül még párok, s néhány gyerek szalad
Aranyeső nyílik a fagyaltárus mögött
Szombat délután van, mikor a szív szabad
Földalatti ér be susogó fák között

Odébb fotográfus villantja fényporát
Magnézium füstje fehérén kilobban
Barnuló fényképen néznek immár tovább
S mosolyuk örökre megmarad titokban

Aztán szétszéled a népes, idilli család
A gyerekek masnis léggömbért ácsingóznak
Otthagya a pezsgőt bontó boldog apát
A tavon kacsák, s nagyon messze még a holnap.

2006.04.08

AZ ÚT VÉGE

Látod? megérkezett, deltáján szétterül a folyó
Élete véget ér, lassan pusztul, tengerbe vész
Hordaléka felcsillámló, millió darabra hull
És bíbor-lila mélybe mállik az omló vízesés

Cseppenként vegyülve, hűs padozatra ül
Elfelejtí, honnan indult egykor bújva útra,
Kis patakként fény-árnyakkal játszva bohón
Reppenő madarát sziklák közt is megtalálta sűgva

S követte, mert szomjazva a csodát, nem tehette
Hogy megálljon, s a parton gólyafészket lásson
Büszke hajót vitt a hátán teherrel, s csalogánnyal
S ha feltámadt a szél, nem hagyta, hogy fázzon

Vágtatott paripán, szikes medrű hullám-lovon
Szomjat oltott, tarolt, majd csendesült áradása
Míg széles partok között nyújtózva lomhán feküdt
Simogató karok, hajló ágak susogtak utána

Vándorok pihentek mellette múltba elrévedőn
Gyermekek kergetőztek rá se hederítve
Hidak bámultak utána, csodálkozón, fölé görbülőn
Emlékezve rájuk a kicsavart törzset tovább vitte

Mígnem megérkezett, deltáján szétterült a folyó
Élete véget ért, elpusztult, tengerbe vészett
Hordaléka felcsillámló, millió darabra hullt
És bíbor-lila mélybe mállott az örök éj felett.

2005.06.29

ÉBREDNI VÁRLAK

Ahogy a tiszta ég megérinti tollam hegyét
S kitárja felettem nagy madár-szárnyait
Felkél sütni reggel, de betekintve elébb
Kibontja a harmatos, álomittas rózsafejet

Minden indulását ilyennek képzelem;
Ajkad viaszmáza révült csókod formázza
Melyet te adtál tűzben foganva énnekem
És most simogatva várlak, hogy felébredj

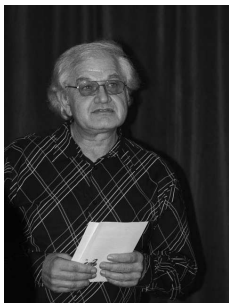
Csókkal lehelgetlek, hajtincseiddel játszom
S míg tejfehér karod pihéivel incselkedem
Az új Nap bizsergető, szelíd erejével átvon
Pillarebbenéseid közt hozzád is megérkezik

S bár gyöngye zaj volt, kisvonaat távol-fütytye
Már felszusszan az elszenderedett robogás
Angyal-pálca suhint alá, aranyporrá tűnve
Sóhajtásodban olvad el, mint régmúlt állomás

Már kutatsz kezeiddel, reám mosolyogsz
Egy perc és óra csörren: kezdődik megint
Mielőtt a ma a tegnap elől magának eloroz
Tudod, hogy szemeid titokzatos drágakövek...?

2008.03.09

KOVÁTS PÉTER

Kedves Barátaim!

Soha nem vallottam magam költőnek, nem is volt rá készítetésem, hogy „megtanuljam” a versírást. Nem is írok verset úgy, hogy „most én verset írok” erről vagy arról. A vers megszületik bennem, s én csak lejegyzem, ami kibukik a tollam alól. Nem nekem kell eldönteni, hogy ez irodalom-e, vagy csak firkálmány, eldönteni Nektek, olvasóknak

kell, meg az időnek, ami vagy feledésbe taszítja, vagy életben tartja őket, hiszen nekem mind szép, mint anyának a gyermekei.

*„Amit nem mondhatok el senkinek
Amit majd elmondok mindenkinek.”*
(Karinthy Frigyes Előszó)

ELŐSZÓ

Valami még itt van,
lelkem börtönébe zárva,
itt dörömböl bennem, lázasan,
s kitörni készülő vulkánként
feszíti a szavak és dalok
szerény burkát.

Megriadva érzem ereimben,
szívem monoton mormogását,
ahogy percenként hetvenszer
dobbantja, Tündér! a neved.

S ez éltető dobbanással
küldi szét az Üzenetet
minden pici sejtnek:
Szeretlek, szeretlek, szeretlek.

És mégsem találunk Rád,
sem a szavak, sem a dalok,
s e hiábavaló feszülésbe,
lassan belerokkanok.
Lelkem gyilkosa!
Márványideg lelkedhez,
lélekvér tapad.
Porrá ég e tűzben,
mi belülről fakad,
de halála pillanatnyi csak,
mert mint főnixmadár
hamvaiból, csillogva újra éled,
új versel, új dallal fáradhatatlanul
keres, TÉGED!

NEKEM NEM KELL FÉNYKÉP

Nekem nem kell fénykép rólad.
Nem kell a megfagyott pillanat
agyam apró sejtjeiben ott vagy
téged őriz minden gondolat.

Nekem nem kell fénykép rólad.
Csak behunyom a szemem és látom
ahogy aranyló hajad meglebben,
s a szépség villan meg
a szemüvegkeretben.

Nekem nem kell fénykép rólad
mert minden egyedüllétemben ott vagy
előjössz, s leülsz egy gondolatágra,
lógázod lábad kedvesen, s gúnyosan
mosolyogsz rá minden hibámra.

Nekem nem kell fénykép rólad,
hiszen mint számítógépi vírus
minden idegsejtemhez hozzásimulsz
Te vagy minden lefutó üzenet kezdőbetűje,
Te vagy a kezdet és a vég igazi ígérete.

Nekem nem kell fénykép rólad,
csak gondolok rá és látlak.
Látom, ahogy alszol, gyönyörű a kép,
láttál már talán pihenő hópihét?

S reggel mikor nyílik a szemed
Tudom, biztosan milyen lehet.
A búzavirág nyit így a világra
halványkék színeket.

Magam előtt látom, nyújtózó testedet
ahogy a tükrök visszaverik
 ébredő szivárványfényedet.
Nem kell fénykép, hogy lássam
ahogy ágyadból kilépsz
 picit még álmosan,
s átérzem mélyen takaród bánatát
mert fél napig tested, nem ölelheti át.

Nem kell fénykép rólad.
Nem őrzök zsebemben
 összegyűrt reményt.
Itt kavarogsz mindenhol bennem
 mint éterben a zenék,
és ha egyszer a pupillámon
 megtörik majd a fény
bomló sejtjeimben akkor is
ott lapoz majd gyönyörű mosolyod,
s keresi kitartón, hogy én hol vagyok.

ALSZIK A PÁRNÁN A KEDVES

Alszik a párnán a kedves.
Szeme körül álompillangó kerget
szivárványtüzű árnyékvilágot,
most talán eléri, amire vágyott.

Haja,
mint hullámszó tenger szétterül,
s mint megannyi huncut,
csillogó patak, futnak ki tincsei
a párna redői közül,
hogyan végül a félhomályba elbújjanak.

Az ablakon bekukucskál a hold
a vén kukkoló, ily csodát ritkán lát,
rá is teríti puhán ezüst sugarát.
oly szép e kép, mozdulni sem tudok
nem csábíthatnak el most dévaj démonok
torkomban érzem a vágy lüktetését,
érte mozduló testem minden rezdülését.

A világot, most intettem csendre:
Minden, s mindenki fogja be!
Tücsök! nem kell most harsány zene,
valami halk duruzsolóba fogj bele.

Alszik a párnán a kedves,
s én lélegzet visszafojtva hallgatom,
ahogy piheg a levegő, a csepp ajkakon.

EGYSZER

Egyszer, sóhajts egy nagyot
hunyd be a szemed,
legyen könnyelmű a lelked.

Gondold, hogy talán megteheted.
Ne riasszon, erkölcs,
bűntudat és korlát!
Az egészet, mint egy álmot éld át!

Kóstolj meg! mint tetted már
másokkal, párszor talán
s hogy nem jött be
mégsem bánod igazán
csak rovás lett életed falán.

Velem lehet mégis sikerül,
egy „véges” dallamot eldúdolni,
s a dal végére tán kiderül
érdemes volt-e rám gondolni.

Lehet csak emlék lesz ez is
egy múltó varázslat
addig gondjainkra
angyalok vigyáznak.

Én megteszek mindent
hogy el ne feledd
csak egyszer engedd meg
könnyelműen,
hogy megszélídítselek.

TAGADJ MEG

Tagadj meg, ha csókom
nem oly lágyan érinti meg
szépívű ajkadat
ahogy a hajnal csókja
suhan át az alvó virágokon
lehörpintve róluk
a mézízű gyöngyharmatot.

Tagadj meg, ha kezem
nem oly puhán simítja végig
gazella testedet
ahogy a hús reggeli szellő
hullámszik végig
az aranyló búzatengeren.

Tagadj meg, ha nem én leszek
ki legszebb perceit adja életednek
s nem tudnék oly szépet varázsolni
mint milyet a delelő nap vetít eléd,
tünékeny csodálatos képeket.

Kergess magadtól messze el
mint undok álszent csalót
ha nem úgy öllelek át
mint 'hogya az életet adó levegő
öleli óvón e gyönyörű földet.
Ne kíméljen engem szikrázó haragod
ha nem tudnám teljesíteni minden,
még ki sem mondott óhajod
ha nem azt keresné érted égő lelkem
hogy Téged az öröm mámorába rejtsem.

Pusztíts el –, vagy engedd
vágyam, dobbanása legyen szívednek
hogy az álom valóra váljon
a „kék madár” válladra szálljon.
Sóhajom – sóhajod legyen,
Legyen, mire oly rég vágyom
üstökös mámoreként omlani
szívárvány-gyönyör öledbe
mint ahogy a folyók ömlenek
a szikrázóan mélykék tengerekbe.

S ha „Abban” a pillanatban
felszakadó sóhajodban
nem semmisül meg minden bánat
s egy villanásra, nem lesz vége a világnak
s nem hullsz párnádra aléltan
mint fáradt vándormadár a célban.
Tagadj meg! Kergess el!
Szikrázó haragoddal pusztíts el!
Mert hazugság volt minden ének
dalaim csak hamis fények
s nem tudtalak mennybe vinni téged.

MAJD HA

Majd ha, örvénylő élet-forgószelek,
mint törekeny pillangót
a magasba rántanak
s szárnyadról a szívárványport
lemossa az idő,
S te zuhansz halálra váltan
S egyetlen, villanásnyi ösztönödben
Segítségért értem kiáltatsz
Megtalálsz biztosan.

Majd ha a most áhított „egyedül-lét”
Hálót fon köréd s szorít kegyetlenül
Torkod fojtogatja,
s könnyet lop szemedbe,
S a most előtttem a „sorban álló”
„daliák” közül

Már egyre sem számíthatsz,
Még sietve suddogod
majd tán a nevem,
Megtalálsz kedvesem.

Majd ha álmaidba burkolódzva,
A kitárult mesevilág „arany madarai”
Hamis dalt csicseregnek feléd,
S az ezüst rét gyémántfái,
Rubinalmáktól roskadozva
Csábosan intenek és hívnak
S te rádöbbenve hideg,
dermedt világukra
gazdagságukat megveted,
S ámuló gyönyörű szemed,
Mégis rám csodálkozik,
meleg fényre várva
Megtalálsz, úgy hiszem.

És nem kell magyarázat, hogy miért
Nem kell, hogy miért csak most,
A szárnyadra visszavarázsolom
A szivárványport,
Magányodból kimentelek,
Álmaidba valódi madárdalt viszek,
Szerelmem erejével felemellek,
Fel a magasba, vigyázva
Ne szédülj el.
S csak addig maradok veled,
Míg akarod,
míg újra önmagad leszel.

VALLOMÁS

Feltűntél bennem, mint csillag
a végtelen égben.
Titkos fényekkel rejtett csillogása
két szemed tüzének
egy pillantás alatt – megigézett.

Kerestem, hogy miért
öröm látni téged,
mért vibrálnak bennem
lázás tűzű fények.

A végtelenből jöttél, s bennem,
végtelenné lettél.
Véletlen volt az, hogy „így”
téged megláttalak,
de tudom már régen,
mint jóslatot, vártalak.

De lehet, mint üstökös
elszágul a föld felett,
tűzcsóvája csak perzseli
az óvatlan felleget,
úgy tűnsz el egemről
egy villanás alatt,
pályád röpte nem enged,
hogy megtapasztaljalak.

KÖNYVES TÓTH ENIKŐ

Debrecenben születtem, 1953-ban, neves református dinasztiában. Több mint 20 évig tevékenykedtem a Debreceni Agrártudományi Egyetemen, ahol élénk szellemi és kulturális élet résztvevője voltam. Hivatásom: könyvtáros. A művészetek, elsősorban az irodalom szeretete végigkíséri életemet. 1998 óta felváltva élek Magyarországon és Izraelben, itt érintett meg újra az alkotás semmihez sem hasonlítható varázsa. Több irodalmi portálon publikálok, az elmúlt évek folyamán írásaim díjazottak lettek és megjelentek nyomtatásban, valamint a magyar napilapban az „Új Kelet”-ben irodalmi mellékletében Izraelben. Munkáimat a világ számos országában olvassák. Meghívott vendégként első önálló estem ez év szeptemberében volt a CINKE Origó-Ház Pécs 2010 EÜK programjában, „*Halld szól a lélek*” címmel. Az Irodalmi Rádió tagja vagyok, hangos verseim előadásával neves színészek tiszteltek meg.

Mottóm: „...*Várni kell, hogy emlékezni tudjunk... De még az sem elég, ha vannak emlékeink. Ha megsokasodtak, meg kell tanulni, hogy mindent elfelejtsd, és várni kitartó türelemmel várni, hogy feltámadjanak megint... – akkor talán az emlékek méhéből valamely ritka órában feltámad egy vers első szava és elkülönül.*”

/Rainer-Marie Rilke/

FÉNYZUHOGÁS

A Karmel-hegy napszállta bíbora
Aranyozza az erdő lombjait
Ibolyaszín alkonyán
Zöldjében éled a tavasz
Ébred a természet
Mélykékje az égen
Feketebársony árnyaim
Cserélik csöndjüket.
Burokban őrizve emlékeink
Nem rég létező örökét
Ha jó' egy halvány csillagsugár
Thalassa és Bereniké
Lelkem tiszta szeretetén
Már tompán dobban a fájdalom.
[...]

Te jössz felém.
Csillanó ifjú éveink harmatán
Mit nem kezd ki sem múlt, sem jelen
Felizzó emlékeink.
A Nereidák kútja fehéredő kövein
Sorsunk egymásba hajló titkain
Kagylóba gyűlt hajnalok
Vigyázzák hová lépünk.

Haifa, 2008. május 27.

TŰNŐDÉS

Távolodnak az évek,
súlytalan szelei
hangtalanul
a kietlen pusztá omló magányába hull
hol oly ritka a gondtalan álom,
s a sűrű pecsétje az éjnek
redőket von a hajnalon.
A földben még a születés csendje,
már nem tudod, mit rejthet az égen
meglapuló telihold,
de félénken suddogod: rejtelmek
félted e kincset,
mint a gyermek mikor
a megtalált színes golyót
szorítja kis kezében
ahogy a harmat simogatja
a láthatatlan csillagot.
Te csak remélhetsz...
de hinni alig mered,
hogyan tiéd még e tavasz?
Mint egykor tudtad, hogy az élet
a szemekben ott ragyog,
s elhozza aranyló Napot.

Debrecen, 2007. február 26.

EPIZÓD

Most nem lát színeket,
csak fehéret...
az ágy árnyéka vetíti a falra.
A test mozdulatlan,
kékké válik a cseppekben a méreg
beleolvad az Élet.
Lángsugarú nyarak, egy vonatfütyty,
pipacsokkal szegélyezett búzatáblák,
rég volt érzések zúdulnak lüktető halántékába.
Félte őrzött apró titkok,
egy sál lágy suhogása Anya illatával,
a frissen sült pogácsa,
amint szétomlik a szájban,
egy tekintet a kezek kidudorodó erein,
ami simogatott és dajkált édes Gyermeket.
Suttogó butaságok,
amit elmondott a Kedvesnek,
s az elhallgatott fájdalom.
Kacagások
az udvar zöldjében megbújó hangfoszlányok. *Papa.*
Minden és semmi szélén egyedül
még mindig mozdulatlan.
Érzékei vágynak a színek után,
hol a zöld, sárga, a bíbor arany...
elszakad az ezüst szál,
hálóját szövi a Halál.

Haifa, 2007. július 20.

HANNA

(Horváth Gézának, szeretettel!)

A szűrt, hajnali fény finoman beszökik a félig nyitott spalettán, a májusi záporosó egyenletesen kopog az elavult rézpárkányon, tisztaságot ontva a földre.

Hanna gyors mozdulatokkal, nesztelen léptekkel belép lánya szobájába. Bernadett barna, göndör haja szétomlik a hófehér párnán, fiatalságának minden szépségével, édes-dús illatával. Csak szemével simogatja... Előtte van legszebb kincse életének... A sóhaj mélyen megreked valahol ott a torka környékén. Csendben elhagyja a szobát. Sietve néz az órára, kapkodva megissza a kávé, elkészíti Bernadettnek a reggelit, s még odatesz egy esőáztatta, illatos nárciszt is a tálcára. Szinte rohánva éri el a buszt, amivel minden reggel indul a külvárosból az egyetem felé, immár közel 20 éve, ahol a konyhán dolgozik.

Kollégáival kölcsönösen tisztelik egymást sőt, a tanárok és a diákok is mindig kedvesen köszönnek az örökké siető Hannának. Szeretik szorgalmáért, udvarias, csendes zárkózott, finom egyéniségéért. Barátkozást visszautasít, így mindenki békén hagyja. Hanna számára a kora reggeli órákban a legnehezebb a munka. Halmokban a zöldségek, a krumpli és hagymahegyek várnak tisztításra. Ügyes mozdulatokkal dolgozik, megpróbál nem gondolkozni sem múlton, sem jövőn. Délben kezdődnek az ebédosztás kellemesnek tűnő, de szívének fájdalmas órái. Az ebédre várók hosszú sorából többen megajándékoznak egy-egy mosollyal, ő viszonzásul jól megpakolja tányérjukat. A diákok között ott van lánya is, a IV. éves orvostanhallgató. Behunyta szemmel is érzi Bernadett közeledését, aki diáktársai között elvegyülve, hangosan társalog. Amikor odaér, anyjáról tudomást sem véve, félrefordult arccal, automatikusan teszi tányérját a tálcára és megy tovább. Hanna már hosszú hónapok óta éli át ezt minden délben. Ilyenkor némán imádkozva kéri az Istent, hogy remegő lábai ne hagyják cserben.

Munkája végeztével mindig siet haza, a kis kerti házba. Ilyenkor tavasszal a virágba boruló kert szinte bevonja a takaros, de már öreg, kopottas házat. Első útja mindig a papa régi dolgozószobájába vezet. Kiszellőztet, megsimogatja, finoman leporolja a könyveket, amelyeket szinte kívülről ismer. Ujjai elidőznek az öreg írógép sárgára fakult betűin. Leül a nagy fehér-bársony fotelbe és gondolatai a múltba révednek. Akkor is innen indult élete első báljára. Azon a régi szüreti mulatságon ő lett a bál szépe. Olyan gyorsan történt minden. Csókok, sutogó szavak, forró lehetet a nyakán, gyors ölelés. A szenvedély, amely élete balsorsának okozója. Mint minden nap, most is némán elsuttogja a bocsánatkérő szavakat. Nagy fájdalommal született meg Bernadett, szülei imádták, de lányuknak soha nem bocsátottak meg. Azért meghitt, szép évek voltak, amíg a kislány felcseperedett. A sok-sok emlék mégis semmivé vált, amióta lánya magába zárta szívét. Nem magyarázza miért, ő pedig nem kérdezi. Boldogan gondoskodik róla, hiszen a lánya élete, nyugalma mindennél fontosabb számára, boldog, mert ez élete értelme. Ma is, amikor Kovács professzor úr megállította a folyosón elújságolva, hogy Bernadett lett az idén is az évfolyamelső, nagyot dobbant a szíve az örömtől, mégis csendes mosollyal, szerényen fogadta és köszönte, szégyellve, hogy meghatottságába belepirult. Talán ma minden más lesz, és végre bekopog ajtójukon a szeretet. Feszülten várja a lányt, kicsit horgol, olvasgat, tekintete még egyszer körbeszalad mindenben, hogy lányát ízlése szerint minden rendben várja.

Végre meghallja a kertkapu öreg, nyikorgó hangját. Bernadett a barátnőjével érkezik. Hangos kacagással, köszönés nélkül eltűnnek a lány szobájában. A zár éles kattánása után néma, feszült csend borít el mindent.

Hanna hirtelen éles szúrást érez a bordáinál, mellkasa mint ha kétszeresére nőne, majd elhomályosul, mindene érzi a gyönyörű májust, s a fényben boldogan öleli szerelmese, akire egész életén át hiába várt.

Haija, 2006. május 30.

EMLÉKEZZ

Fogtad a kezem,
s nem tudtam milyen ez a nap
talán templomcsendű vasárnap
vagy éppen sötétfényű szombat est?
Arcunkra pergette az eső gyöngyeit
csak álltunk sorsunk gördülő kövein
e mozdulatlan némaságban
az őszi sárga aranyán
elomló vágyaink
a percek hosszú csendjében
kinek kábult elméjén fény világlik
a fasorok ráncos lombjain
megpilledt a gondolat.
Elviszlek – szóltál halkán –
ahol magunk teremtünk árnyakat
házat, házat, álmot, világot,
ájult éjszakákat
gyűrött hajnalokat
fénybe fürdő Napot.

Debrecen, 2008. október 6.

VALLOMÁS

Lassú lépteim alatt meg-megcsikordul a kavics, ahogy közeledem a tenger mosta ókori Caesarea óvárosához. A heródesi város. Mindenhol kisebb-nagyobb álló és leboruló oszlopok, épületsorok, házmaradványok szabályos rendben álló kövei, közöttük egy-egy zöldellő bokor, kis és nagy pálmafa hódol a múlt előtt. Üzennek a kövek – akár méltó, akár méltatlan rá az ember. Egy szobortorzó hófehér márványa éles árnyékot vet a kövekre, s mintha életre kelnének. Ennyi az ember, ki volt valaha király vagy pásztorfiú, íme, itt találkoznak szépségükben az áldott ég alatt. Tétován állok meg a római amfiteátrum bejáratánál. Valaha megszólalt itt egy dal gyönyörű szentsége és a halál sikolya is.

Ahogy leülök e térben, egy apró pont csupán, mi én vagyok. Minden oldalról rálátni a tengerre. Békés hullámok csapódnak a falaknak, zenéjük hol lágy hegedűszó, hol üstdobok kiáltása. A napfény ezerszínű szivárványt bont a mélykék tengeren. Feltörnek belőlem a szavak, visszhangjuk messze hangzik, s tovagördül a köveken: adom neked a szerelmet, mint könyv lapjai, az ódon pergamen, a ritka kincs, mit csodál a szem és lágyan érint a kéz, örök marad. A fénye átsuhan, s hirtelen tovaszáll, s lehull a harmatcsepp a lehajló ág alatt. Kibomlik a virág, mint ajkamon az édes szó feléd. Zsongása oly halk, mint a kimondhatatlan gondolat. Megérint, szelíden átölel e csend, az álom varázsa meg fogva tart, a lemenő esti fény idevarázsolja arcodat. A szív szava így igaz, a szó mily kevés, hogy tolmácsolja azt.

Egy érintés, s egy hang – Kedvesem te itt vagy?

CONFESSION

Pebbles grate time and again under my feet as I approach the old city of ancient Caesarea, the city of Herod. There are well ordered stones of greater and smaller, vertical and horizontal columns, rows of buildings, ruins of houses everywhere, with some green shrubs, great and small palm trees, all of them paying tribute to the past. The stones send a message to everyone, no matter whether he or she's worthy of receiving it or not. The white marble of a fragmentary statue casts a distinct shadow on the stones as if resuscitating them. It's all that remains of a human being, no matter what it used to be before: a king or a shepherd. See! They meet in their beauty under the sacred heaven. I stop hesitantly at the entrance to the Roman amphitheatre. There were times when the beautiful holiness of a song as well as a death scream sounded here. All what I am appears to be just a tiny dot as I sit down in this vast space. You can overlook the sea from all directions. Quiet waves hit against the walls. Their sound is alternating between the soft music of violin and the cry of timpani. The sunshine forms a rich rainbow in the deep blue sea.

Words break forth from my lips, their far – reaching echo resounds and spreads along the stones. I give my abundant love to you, never – ending like pages in an old parchment book, a rare treasure, being admired by eyes and gently touched by hands, remaining eternal. Its light glides over and flies away suddenly, and a dew is dropping under the bending tree branch. The petals of the flower are unfolding like sweet words on my lips addressed to you. Its murmur is as soft as inexpressible thoughts. I'm gently touched and embraced by this silence. I'm still captured by this magic dream. Your face is being conjured up in the light of the setting sun. The heart always speaks the truth whereas words are insufficient to express it.

A touch and a voice – is it you, my sweetheart?

JERUZSÁLEM

Héberül Yerushalayim /a béke hona/ görögül és latinul Hierosolyma, arabul El-Ouds /a szent/.

A hajnal sugarai köszöntik a várost. A fénycsíkok körülveszik a szürke, évszázados falat, a zárt kapukon áthalad, a krisztusi kövek stációin átölelve a Via Dolorosa oratóriumának lünettáját. A királyok völgyében nemes törtfénye megcsillan Absalom kövén. Meleg szél lengedez a Getsemane kert olajfái felett. Az enyhe szellő le-lepottyant egy-egy olajmagot. Fehér fénybe borul a Nemzetek templomának szent sziklája. A Sziklamecset aranykupolája árnyékot vet a csodálatos kék csempedíszítésre. Halk léptek törlik meg a csendet, hosszú árnyékok karcolják a carrarai fehér márványköveket. Igyekeznek az imatermek felé. A Dormito templomban felhangzik a bencések kórusa. A Sírátófalnál átszellemült mormolás. Még mindenütt nyugodt, békés áhítat és csend honol. A napfény védőn ráborul a városra. Messze még a reggel.

Haifa, 2004. november 5.

JERUSALEM

Hebrew: 'Yerushalaim' (meaning 'homeland of peace'), Greek and Latin: 'Hierosolyma', Arab: 'El-Ouds' ('the saint')

The first blush of dawn greets the city. The grey, centuries old wall is circled with bands of light; it passes through the closed gates, the stones of the Stations of the Cross, embracing the lunette of the oratory of Via Dolorosa. It's noble refracted light in King's Valley flashes on the stone of Absalom. Olivetreets are being swayed by a warm breeze in Gethsemane. The gentle wind makes some olive seed fall time and again. The holy rock of the Church of Nations is dressed in white light. The golden cupola of the rock- mosque casts a shadow on the wonderful blue glazed tile ornament. Soft steps break the silence, the white Carrara marble stones are scraped by long shadows. People are heading for the houses of God. The choir of Benedictines is to be heard in the Dormito church. You can hear a spiritualised murmur at the Wailing Wall. There's still a calm and peaceful prayer and silence everywhere. The sunshine shelters the city protectively. The morning is still far off.

November 5. 2004. Haifa

LÁCAI MIHÁLY

Lácai Mihály vagyok. 1971 májusában születtem Budapesten. Azóta is itt élek a fővárosban. Az írást 10 éve művelem, prózákban kezdtem el. Később jöttek a rímek, illetve versek. Főként a lélek küzdelmei jelennek meg verseimben egy mély hit által, amit szívesen osztok meg az emberekkel. Első kötetem ebben az évben jelent meg *„Mindenkinek”* címmel. A bővített kiadáson még dolgozom.

CSILLAG, NEM KEGYELEM

Egy szerelemnek vége,
azt hitted, de nem nyugodhatsz,
benned leng a lényeg
csak a testek váltakoznak,
csilingel sok kibontott lélek
mert mennyország vagy,
hát boldogan kell megszeretni
a tovatűnő angyal lázat!

Ahogy itt kell élned, egyre éget
a szerelembe fulladt testi szenvedélyed,
térdepel az ártatlan szólam:
fonnyadt paprika vagy csillaggyümölcs? –
nem vagy józan, nem látsz teljes külvilágot,
mint művész, ki alkotásba merülve,
már két napja nem bántott.

Én még nem láttam józan-boldogot
vagy olyan részegyet, ki boldogságtól ivott!
Mi hát a józan? –
felszín, köd, mely arctalan,
nyugalmat gyilkoló nyughatatlan a józan,
míg részegen, részegen kit érdekel az egész,
a fákról sem józan, keringőzik a levél!

Legyél csak szerelmes!

Italpult az asztalodon,
honnan leszédülhetsz,
nehezebb leszel a tartalomnál,
hajszálaiddal el-eljátszik
egy-egy éhes bogár,
őket tudod még táplálni! –
édesebb az ily fájdalom,
mint józanodva felszolgálni...
amikor leomlik az angyal álom,
mikor lényege rólad lemállott,
mikor már ő is idegen,
s bár volt, s talán még tart,
de ez már apokrif szerelem.

...ÉS JÖTT AZ ÉLET

egyszer csak jött az élet
álltam felette némán
figyelve különös útját
folyton
folyton
szembeszéssel

életidomár
nem vagyok
használhatatlan immár

a sínre préselt egyforintos
a vakítóan lényegtelen sárga cinkos
de
túrtem
túrtem
szembeszéllel

én nem akartam az életet látni
csak élni remegő kegyelmével
miért kell mégis halállal hálni
e zavaros pillelékezésben
ki volt a költő
és ki volt a vándor
lelkünk miatt
csak keresztet ácsol
ki volt az anyám
apám hova táncolt
születnünk kellett szerelemtől
de miért visz tovább a mámor
hol van az Ország
itt kenyerem nincsen
tűnődik a mély meredély
fényt visz az égre az éjjel
tovább
tovább
szembeszéllel

elindulok

fel kell fedeznem
önmagamat
egy kifakadó ősi rajzon

körém gyűlnek a denevérek

apró cseppkőcsillanással
átítatjuk a messzeséget.

AZ IGAZ ŐSZ

Minden ugyanaz.
A fésületlen budai szirten
lét simogat.
Korai postás semmitmondó
hírekkel,
szuszog a város.
Az utcák fölött csendben
illatoznak cserepes hámok
s az itt-ott lepedők
kövérre hízták magukat, mint
kipárolgott tereken elhajított vizesedők.

Délben is ugyanaz.
Néhány gyermek cirkál,
mivel játéknak vélik, majd
a felnőtt est leszáll...
minden elsötétül, és
a város ellenszédül
menekül az éj
a szívbéli nap visszatér,
újra lobog! - de...

még megvárhattam volna
az ősztől derengő holnapot,
a semmit magamtól eltiporva
kiélezni, hogy itt vagyok,
a szánthatatlan kazlakon,
az elsőhajtott arcokon,
egy falon kalimpált mondaton,
miért hagyom?

A város, mint elhagyott oltár.
Légben kavargó szemcse száll,
megütközik a tiszta fénnel...

...ott vagyok már

HIÁNYZOL, TEHÁT VAGY NEKEM

Nélküled a víz már nem őszinte,
a nap hűvözve rám hajol
és szomjazva lépked szélütötte,
apró csillámú szirmokon.

Eltűnt felőlem az égbolt kékje,
nélküled már csak est vagyok,
ág nélkül kaszálnak fénydörögve
acél nézésű csillagok.

Lezöldellt bennem a remény héve
hiányod lassan megszokom,
a hangod harangoz szédelegve
látlak valami szalagon.

Nélküled csak ez a vers őszinte.
Ki vagy te nékem? – nagy titok,
de elsusogják majd énekelve
szerelmeim, a harmatok.

LÉNÁRD JÓZSEF ISTVÁN

Nevem: Lénárd József István hivatalosan, de az Istvánt nem használom. Erdélyben születtem. Születésem dátuma 1938. augusztus 19., Lupény.

Kolozsvárról, ahol gyerekeskedtem, 1944-ben menekültünk Pécsre, nagyon nehéz körülmények között.

Édesanyámmal, kinek szíve alatt már az öcsém is, édesapámmal, nagybátyámmal jöttünk a biztos bizonytalanságba. A háború borzalmaira, az átélt tragédiákra mind-mind emlékszem. S arra az óriási szeretetre, mellyel szüleink körülvettek bennünket. Ezek az emlékek meghatározták, s határozzák most is életemet.

Iskoláimat Pécsen végeztem. 1956 évében érettségiztem. Első versemet 17 évesen írtam.

Az irodalom szeretete mindig forrongott bennem. Amióta nyugdíjas lettem, rendeztem írásaimat. Négy verseskötetemet jelent meg. Az első: FOROGNAK A KARIKÁK /2001/, a második A TÁNCOLÓ KÉPZELET /2002/, a harmadik TISZTELET A HŐSÖKNEK, AZ ARADI VÉRTANUK EMLÉKE PÉCSETT /2002/, s a negyedik A KEZEK HATALMA /2004/. Mindegyik könyvemről műsoros könyvbemutatót tartottam.

Szerzői estet tartottam Miskolcon, Budapesten, Szegeden, Pécsen. Festő és iparművészeti kiállításokat verseimmel, melyeket erre az alkalomra írtam, nyitottam meg.

ZÚGOTT A SZÉL

A Csönd elbűjt, halkan, szerényen,
figyelte a hangoskodást.

A szél vágyakozva táncolt, s a napfényben
egy virágra simogatott ködfátyol ruhát.
A virág gyönyörűen, misztikusan fénylett.
Nem látott még vihart, csak a nap sugarát
bontogatta. Aranyfésű volt a sok szirma,
s a szél simogatva fújta levélruháját.
Összebarátkoztak, s hagyta a virág,
hogy a szél megcsókolhassa szirmait.
Virágkarjaiba ölelte a szelet,
s mint egy nagy búzatábla
ringva ölelkeztek.

- Vigyél, s én veled megyek – mondta a virág.
A szél nem tudta, hogy gyökérindák
láncolták le a virágot, s élete
a láncszemekbe van elrejtve.
Simogató szellőként emelte ki a kövek közül,
s fújta maga előtt. A virág táncolt,
és boldogan nézte az új világot.
Átkarolva vitte a szél, s hordozta boldogan,
együtt élték a szerelmet igazi csókokban.
Aztán gyengültek a tánclépések. Botladozva
hajlongott a virág. Talán hitte az új nagy csodát,
hogy a széllal az életet áttáncolják.

Ámde vihar jött. Fergeteges orkán
ordított vele, s megragadta a virágot,
vitte magával vadul és ostobán:
- Igazán majd most láthatsz egy új világot
a mocsár szélén. Vár rád a nád,
meg a buzogány, – és a virág elhitte,
hogymint egész életében ezt kereste.
Aztán megnőtt a buzogányos nád, s rávetette
árnyékát a virágra, a szépre.

A messzeséget bejárta a Csönd.
Szomorúan látta a szelet, a harmatkönnyezőt,
ahogy a nádason zúgva átszaladt,
kereste az aranyfésűs vágyakat.
Megmozdult sok levél.
Nádirigó röppent ijedten fölfelé.
Megzavart bogarak zümmögve keresték
levelek alatt otthonuk új helyét.
Nádszálak közt beszorulva csak egy labda
mutogatta kopottan magát a vízen.
Többé már nem gurítja senki sem.
Ő még hallotta az aranyfésűs virágot,
ahogy sorsába kapaszkodva kiáltott:
- Hol van a szél, s az éltető fény? –
S örökre elaludt a mocsár szélén.

A nádasokban ott zúg azóta a szél
sírva keresi a virágot, csak sír és nem beszél.

DIDEREG A NYÁR

Ágakon szalad a szélfuvallat.
Hallom az őszi halk zizzenést.
Ökörnyálat húz egy pók, s mulat,
hogy megkötözött egy nyári zenészt.

Guberálók turkálnak mindenütt.
Utánuk szalad a sok szemét.
Bence csahol a kapunk előtt.
Bundája alól mereszti szemét.

Avar alatt még reggeli pára.
Vele mosdik a nappali fény.
Meztelen csiga nyálazó ágya
házatlan, s benne vacog, szegény.

Ballag amott egy szakállas úr.
Kabátján a folt, lemászni akar.
Sétatér-díszkút zsolnai-azúr
fényében zenél kis zivatar.

A HALHATATLAN ZENE

*Sallai Eszter olaszországi festőművész
Képkiallításának megnyitójára. Pannon Magyar Ház*

Eleven táncot jár a sok görbült vonal,
átalakulóban apró hangszerekké.
Viráglány kezében mozduló húrokkal
kisbőgő vonóját kényszerítené.

A zenebonában látható hangokkal
viaskodik éppen aki a térre néz.
Humor diadalát harsogja, s hajolna,
de mozdulatlan, odarajzolta a kéz.

A háttér varázsa halvány kékes-sárga.
Dagasztott fényében, mint egy utcalámpa,
messziről messzire árnyékokat hagyott,

majd utána nézett, ahogy távolodott.
Most hallgasd a zenét, az elbújt hangszerek
Lágyan akvarellfestékekkel színeznak.

IZZOTT AZ ELPIRULÁS

..... a nap sugara
virágok közt összebújva
a köddel csókolózott. Óriási pára
takarta őket egy kerti váza mögött.
A csönd arra játszott,
csak ő látta, mi történt ott.
Átölelt egy vörös bokrot,
s a fényben izzott az elpirulás.
Számára talán egy hazug ígéret,
vagy egy valóságos árnyékfutás?

Amióta elment a napsugár
árva könnycseppek
virágokon gyöngyöztek.
A mozdulatlan tájban csak a színek
táncoltak, halk zenéjükben
vibráló fénycsíkokkal
a köd mögött a semmibe merevedtek.

ZENÉL SOK KABÓCA

Kergette az éjjel
Törött üvegfénnel.
a nyurga pihenést.

Halk ébresztgetésben
levendula illat
s zenél sok kabóca.

Tenger lehelete
sospára ajkadon,
ajkammal takarom.

EGYMÁSBA SIMULÓ TAKARÓK

Egymásba simulnak csendben az álmok,
mint tüzes lángok bágyadt fényei.
Arany buborékok pattognak, s várók
öledbe hulló virágként nyílni.

Láttam a takaród simulását
ahogy boldogan takargatott.
Engedd, hogy úgy legyek én is
valódi ölelésed ne csak az álmod.

Merész gondolataimban fürdök
Messziről nézlek, kutatva téged,
hol is van hozzád az út, az örök:
ahol csak te vagy, ahol elérlek.

KEZEMBEN FELVILLANÓ FÉNYVIRÁGOK

Folyton csak lopom a simogatásod.
Könnyeidet gyöngyöknek látom. Mások
is tudják a gyöngyök mind valódiak,
ahogy a szereteted álmaimnak.

Vágy kötelékben hozzád repül, s vigad
parányi lelkem. Hallod dalaimat?
Kezemben felvillanó fényvirágok,
gyertyákból lángok s látnokokat látok.

Harisnyás utakon a múlt örömet
Forgatott tükrökből vetítik eléd
S ott táncol lelkem hosszan, ruhátlanul

hogy hozzád érhessek fény is, bezárul.
Mosolyt karikázik az új fiatal tánc.
Börtönőr lett a nevetés s nevetett a lánc.

MINT HOLDFÉNY TEKINTET

Gyűjtsd meg a gyertyát, elmondom álmainkat.
Még nem ismertelek, s már vágytam utánad.
Életemben a dolgok elkeveredtek.
A nagy keresésben megbabonáztak.

Ahogy megláttalak a hosszú utamon,
beléd fogóztam, hogy mosd meg az arcom.
Mert tudtam, közeleg az est, öreg számokat osztogat
Harang-súlyú alkonya, oly jó hogy még maraszt.

Pici lány, hallgasd meg babonás énekemet.
Vágyom utánad, mint holdfény tekintet.
Mint szivárvány íve, ha rád tekeredne
tovatűnő patak tükréből csak nézne.

Látom, ahogy számolod gyöngyeidet
csodálatos táncát melleid íve felett.
Vágyom utánad, s nem akarom tudni a zónaidőt.
Szeretnék szeretni, mint igazi szeretőd.

Gyűjtsd meg a gyertyát, fénye világít
hajnaltól a hosszú alkonyatig.
Majdnem igaz lesz, hogy ködben is látjuk
Ki kicsoda s kiknek lesz barátjuk.

MINT HAJAD FONATA

Mint hajad fonata hajnal előtt
fésűjét álmodja, s én a tükröd
látni akar mindenáron már,
csak lágyan, mint a nesz, megcsodál.

Tárt ablakodon át holdfényként
lopakodok csókot lopni én.
S takaród szerényen lecsúszik,
utat mutatni felém.

Fény vibrál körülötted.
Szemed sugarából,
virágok, pasztellszínek
táncolnak, valaki hegedül,
s csókjaim hegyeket röpül.

CSAK BOLYONG MESSZIRE

Mályvavirág magja lehullott egy rögre.
Gondolatában megjelent a messze.
Otthagytá a tövét ki fölnevelte,
s repülte Hargitát, messzi Baku földre.

Kelyhét bontogatta s a színek mögötte
táncra perdült fényben hitték, hogy örökre
ott fognak fényleni. S a gyökért ette
már a régi hazavágyás. Valaki mesélte:

A virág kelyhében méz helyett a könnye.
Szellő szárította, s néha ha ölelte,
Szomorút énekelt: hol van a szerelme?

Hol van a sok testvér, és mi történt vele
Csak bolyong messziről, s megyen még messzebbre,
S otthontól hazáig sírva kereste.

MÉG NEM ISMERTELEK

Szemedet néztem, az arcodat.
Még nem ismertelek, amikor a képen
a mosoly elhagyta ajkadat.
Megszülethetett a vágy csók nélkül éppen.

S látszik tested ölelni akart.
Képzelet? Nyújtom a kezem, hogy elérjem.
Lehelet bontogat titkokat,
talán mindent, és mégis sehol semmit sem.

A képen sugárzik a szépség.
A múltból a jövőbe kutat nyugtalan.
Kezed, hogy sokszor elengedték,

oktalan csatákban dúltak. Most színarany
az ölelés, játszó kíváncsiság.
Tested a levendulákból csokor, virág.

KEZED, KEZEM, HISZEM

Elrejtőztem. Öledet ölelve
akarok mindent. Múltból jelenbe,
a nyugodt jövőt keresem veled.
Szaladó arcok, és elengedett
kezek már csak ködből integetnek.
Messziről messzi, utak, keresztek.
Sugárzó vágyadban kinyílt rózsa,
takarónk alatt, mint néhány óra
átölel, tart, meztelen mozgásban.
Kívánlak ajkaid mámorában.

Gyönyörödben mint medve morogtam:
ott remegek, ahol sosem voltam.
Az új csodákban megrezdül minden,
veled, velem, kezed, kezem, hiszem.

RÉG NINCS FELELET

A nap, ahogy a dombok mögé szökkent,
úgy ballagtak a rozsdásodott bokrok.
Foltjaikkal takarták a földet.
Egy-egy sugár még lemaradt s dalolt

a víz tükrén, vibráló fénycsíkot.
Messze daruk, mozdulatlan gémek.
Ott már az új, itt még a régi sikolt.
Kétkerekű ásítását néztem,

támasztott egy magas faoszlopot.
Képzeletében a biciklistát várta,
s a fogaskerék már kapaszkodott.

De árva a csönd, az ablak is bezárva,
a vizes út a szárazzal veszekedett.
Hallod? A házból már rég nincs felelet!

LOLÓ JUDIT

1969-ben születtem Miskolcon. Olvasni szerető, tudásra éhes családban nőttem fel. Iskolai éveim alatt több kiváló tanárnak köszönhetően egyre jobban megszerettem a magyar irodalmat, szinte faltam a sok a regényt és verset. Tizenkét évesen több fantasztikus könyv hatására egy sci-fi történetet kezdtem el írni. Verne és Asimov ke-

veréke lett belőle, persze kezdetlegesen botladozó mondatokkal, szóismétlésekkel. Az élet azonban úgy hozta, hogy hosszú ideig nem írtam semmit, inkább hű olvasó lettem.

2004-ben egy véletlen folytán találtam rá arra az internetes portálra, aminek köszönhetően írni kezdtem újra. Az ott lévő emberek szeretete és biztatása segített át a kezdeti nehézségeken. Volt ott még valaki, aki lelkesen biztatott, és fogta a kezem minden egyes sor megírásánál, akinek nem csak az írást, hanem az új életemet is köszönhetem: ő pedig nem más, mint a jelenlegi párom, aki maga is amatőriró és rendszeresen publikál különböző oldalakon.

Záró gondolatnak álljon itt az egyik általam nagyra becsült barátom szavai, melyet egy bemutató ajánlására kaptam tőle:

„Amikor először találkoztam Judit írásával, rögtön megláttam a művészetében a tüzet, ami olyannyira jellemzi Őt. Igazi nő. Verseiben, prózáiban mindig elsődleges szerepet játszanak a női minvoltából, asszonyiságából fakadó érzelmek. Nem csak akkor, amikor a szerelemről, a családról, vagy a szeretett lányáról ír, hanem ezek az érzelmek, ez a sajátos életteli látásmód hatja át valamennyi írását. Így sétál a természetben, így néz fel édesanyjára, így ír blogregényt, így válik igazi költőNővé. Kedves Olvasó! Nem állítom, hogy Judit költői fejlődése már a végéhez ért. De abban biztosak lehetünk, hogy az írásaival eltöltött idő maradandó, értékekkel teli élmény lesz.”

A SZÉLFORGÓ

Nehezen kelt. Lábai ólomból voltak, már hosszú ideje, hogy hozzászoktak a fekvéshez. Cipőt húzott és felvette a régi „ker-ti” nadrágját. Ahogy magára rángatta, megigazgatva a kantár-ját, észrevette milyen sokat fogyott.

Hiába a betegség csak elvett belőle, nem adott.

A nap már magasán járt. Kilépve a kis ház elé, magába szívta melegét, élvezte, ahogy átjárja és megmelegíti a naptól elszokott testét. Boldog volt, abban a percben úgy érezte, megvan mindene, biztonságot és nyugalmat érzett. Körbe nézett az ap-ró portán, szemügyre vette háza minden szögletét. Mosolyog-va rózsa tekintete a terebélyes gyümölcsfákat, a rendezett gon-dos kezek munkája nyomán oly tiszta udvart. Büszke volt a fe-lelésére. Margitka szorgosan ellátta őt és a ház körüli összes teendőt.

Ez a felismerés mély szomorúsággal töltötte el.

Megingatta a fejét. Hát ide jutott, egy asszony látja el őt és a munkáját! De nem, még nem halt meg, még megmutathatja, hogy mennyit is ér még ő valójában.

De hogyan?

A diófa árnyékában egy szélforgó pihent. Néha bele-bele ka-pott egy kósza szellő. Útött-kopott, festék és rozsdafoltos, tö-rött szárnyú darab volt. Margitka gyerekkori álma. Annak ide-jén édesapja vette neki a búcsúban. A kislányt szinte rabul ej-tette a színes pálcaforgatag, amikor belekapaszkodott a szél.

Gyermekekorában az ablaka alatt állt, a kapuhoz közel. Sok pajtása irigyelte tőle a nyári szélben táncoló, színes forgatagot. Mint ezernyi színes virág... Miután férjhez ment, saját háza kertjébe tette. Sokszor kiült a diófa tövében felállított hinta-ágyba, onnan csodálta keze munkáját. Néha a kopott szélfor-góra tekintett, ilyenkor mindig elhatározta, hogy átfesti majd. De a ház körüli munka sok idejét és energiáját elvette.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve elindult a pajta felé megnéz-ni, hogy maradt-e még festék a tavaszi kerítésfestésből. Lassan, komótosan készítette elő a megfelelő ecseteket, nagy gonddal

válogatta ki a festékek színét. Szája szögletében apró mosoly bujkált, miközben smirglivel eltávolította a maradék festékréteget. Margitka... milyen boldog lesz...

Fél éve, lassan fél éve, hogy megtudta mennyire beteg. A múlt rosszsullétek mögött alattomos kór bujkált. Az orvos higgadtan és kimérten tudatta vele a bajt. Talán még egy év, talán két hét, talán egy nap. Kérte kímélje magát, figyeljen az étkezésére és az életvitelére. A végső csapás akkor érte, amikor megtudta, hogy hátra lévő napjait kórházban fekvéssel kell töltenie. Ezt végképp nem akarta, minden porcikája tiltakozott ellene. Napok, éjszakák teltek azzal, hogy átgondolja élete utolsó hónapjait. Fejében táncot jártak a számok, az életének fontos szereplői, a félelem árnyai kergették egymást.

Döntött. Megbeszélte Margitkával, hogy hazamennek. Otthon akarta utolsó napjait tölteni. Otthon, ahol minden szeglet és árnyék ismerős. Otthon, ahol Margitkát látja mindennap. Vele kel és fekszik... utoljára is.

Hisz' minden este megcsókolta, kezét fogta elalvás előtt. Félt elengedni.

Hamar elfáradt. Kicsit megpihent az árnyékban. Hideg vizet kortyolgatott, és próbálta lassan venni a levegőt. Beteg szívének nem tett jót a fizikai munka. Tudta, nincs sok ideje, Margitka nemsokára hazaér a városból. Készen akart lenni. Felállt, és újra munkához látott. Kezében remegett az ecset. Piros-kék-sárga-zöld...

Mégegyszer... és még egyszer... Sokszor megpihent. Ilyenkor tekintete felmérte, mit is hagy majd itt maga után.

Kora este végzett. Halálos fáradtság vett rajta erőt. Betámolygott a házba, és az ágyhoz ment. Lehuppan rá, szúrt a mellkasa, égett a tüdeje és fáj a karja. Behunyta a szemét. Jó volt, jól esett lepihennie.

Azt tervezte, hogy kicsit így pihen, kinyújtóztatja a lábát, erőt gyűjt, és átöltözve visszafekszik az ágyába. Ha megjön Margitka, majd együtt megnézik a szélforgót, hogyan sikerült. Behunyta a szemét. A fájdalom ellenére, szinte azonnal el-

aludt. Álmában könnyűnek és vidámnak érezte magát. Minden olyan békés volt.

„Jancsi! Jancsi! Megjöttem!” – szaladt be a szobába az asszony. Ahogy meglátta férjét ruhában az ágyon feküdni, tudta, hogy baj van. Hozzászaladt és szólígtatta. A hideg kéz és merev test elárulta azt, amitől úgy félt.

Kint a kertben feltámadt a szél, belekapaszkodott a szélfor-góba, ami keserves nyikorgással forogni kezdett, de a még oly hangos nyikorgás sem tudta elnyomni a kis ház felől kiszűrődő keserves sírást.

SORSOM

még tétován nyúl kezem kezéd felé
kutatva a megszokott tegnapot
párás alkonyoktól fénylő mesénk
hullámok közt keresi a holnapot

vállgödrödben fészkelte meg a hajnal
majd én is lopok belőle sok csodát
ujjad begyén ringatóznak könnyű dallal
szerelem-morzsám lett ma a vacsorád

lélek-kutadból vettem, mert szomjazom
csendet hívtam a magánnyal szemben
a felhők között járó utolsó mondatod
végső küzdelem a sorsom ellen

[...]

csak csendet lopni jöttem hozzád
lélek-kutadból ittam, mert szomjaztam
közben szálunkat a párkák összefonták
én pedig örökre melletted maradtam.

LYZA ZSOLCAI

Születtem 1951. május 28-án. Egy alföldi kis városkában, Karcagon.

Itt éltem le a gyermekkorom a Rónán. A szülőföld, és az emberek szeretete itt ivódott belém hűen követve nagyszüleim és szüleim nyomdokait.

Az Alföldi emberek szeretetre méltók, közvetlenek, vendégszeretők. Sokat tanultam tőlük. Apám hídépítő volt, és sokat költöztünk, de bárhol jártam iskolába, mindig a legjobbak között szerepeltem, nem akartam szégyent hozni az őseimre. Az írás szépsége 18 évesen fogott meg, de hamar abbahagytam, mert nem volt idő a tanulás és a tanyasi élet mellett erre. 2007-ben, mikor már ráértem, gyermekeim is kirepültek, írogattam előbb csak a fiókomnak, majd megismerve az irodalmi portálok kiváló lehetőségeit, elkezdtem publikálni.

A szerző.

FOHÁSZ A KEDVESHEZ

Eléd teszek mindent, amim van,
mit lelkem kincséből még adhatok.
A szerelem aranyló köntösét, mely
mélyen a szívemben ragyog.

Ledobtam mindent, ami bánt,
ami por, ami szürke.
Ami rozsdá emészt, seb lelkem falán.
Szerelmem sötétjét lelkem legyűrte,
hogy rád találtam fényed útján.

FÉNY A BÁNATOD ÚTJÁN.

Ha fény lehetnék a bánatod útján,
villantánék neked mindig kis reményt.
Oda indulnék ahol éppen várnál,
ha éreznéd is a magány hűs szelét.

Ha fény lennék az éj fekete szárnyán
megmutatnám merre visz a síma út.
Világítanék, hogy azt megtalálnád,
a bánatból merre vezet a kiút.

De csak sajnó a szív, emészt a bánat,
hiába vágyom a Nap ragyogását.
Felhők mögé bújva titokban láthat.

Így lesz ez mindig, a vágy szellő szárnyát
béklyóba zárta a megszokás - lakat.
Szívedbe rejtsd hát élted csodás álmát.

PRINCE OF THE NIGHT

Prince of The Night, Prince of The Night,
halkan súgott neved az éj issza rég.
Az álmok hercege izzó tűzben ég.
Kitárja szárnyát és búvkörébe vár,
a templom toronyóra, éjfélre jár.

Halkan fodrozódik a keskeny patak,
partján sárga vízliliomok nyílnak.
A kósza szél lágyan öleli őket,
mint édesanya a pici gyermeket.
Az ezüst Hold a víztükroön táncot jár.

Az éj hosszú, és csak a pirkadatra vár.
A kert rózsái ontják az illatot,
éj hercege az idővel mulatott,
majd hulló harmat könnyeit törli le,
a völgyet csillogó ködfátyol lengi be.

Prince of the Night, Prince of The Night,
halkan súgott neved az éj issza rég.
Az álmok hercege izzó tűzben ég.
Kitárja szárnyát és búvkörébe vár,
a templom toronyóra éjfélre jár.

A PARTON...

A parton állok.
Elmerülve nézem,
hogyan teríti szét
sugarát a bíbor alkony.
A víz csendesen csobog,
és az ég alján
felveti fejét,
mint dacos leány
utoljára a Nap!
Lassan minden
arctalan sötét lesz, és
magamra hagy...

MEGÉRINTETTÉL

Mint gyöngéden cirógató
rózsaszálak, melyeket ölel
a szélben rezgő levelek
fényben csillogó sokasága,

halk dallamot susogó szél,
lágy ködfátylat szövő éj,
úgy érintettél meg szívem
mélyén, cirógatva lelkemet.

Mint egy pici fürgé madár,
melyet csábít a víz varázsa
rád gondolok, és megrezdül
minden apró sejt ereimben.

Felhők tengerén, mint szikrázón
átsuhanó fény, lobban élem
tündöklő szemed csillogása.
Megérintettél...

AZ ÁLMOKHOZ.

Betakar az éj fekete leple már,
gondolatom mélyen lent szunnyadva ül.
Szemeimre új hűsítő álom vár,
a csillogó fény messzire elkerül.

Vidám lepke repül álmoképen át,
kecsesen, lágyan vágyával fedezve.
Tarka virágos rét ontja illatát.
Bokor alján egy kisnyúl ül reszketve.

Az őszi zápor éltető a földnek,
a mohó vágyam lebegve száll feléd.
Szerelem szépséges gyötrelme öl meg.

Ölelj magadhoz gyöngéden! – Szeretném!
Legyen bódító mámor a szívemnek,
boldogság töltene el, ha érezném.

MARKOVICS ANITA

Markovics Anita 1980. március 15-én született Pécsen. Itt végezte el a Janus Pannonius gimnáziumot. Először informatikai tanulmányokba kezdett, majd beiratkozott a JPTE BTK Francia Tanári Szakára. 2006-ban végzi el a Társadalomtudományi és Gazdasági Szakfordító Szakot; érdeklődése innentől

az informatika és a szépirodalmi fordítások felé fordul.

A versírásban kezdetben a francia nyelv és kultúra inspirálja; különféle internetes portálokon publikál: Közkincs, Digitoll, Belső Galaxis, Hangos-Versek, Hét Torony. Meghívásos alapon 2008-ban bekerül az Új-Hangos szerzői közé.

A 2007-es év több elismerést is tartogat számára: megválasztják a Belső Galaxis kurátorának; a Közkincs Pindaros Mitológiai Versenyén harmadik helyezést ér el; *„fantaszikus költészetért, a gondolatok szép megfogalmazásáért, finom, lírai kísérletezéseiért, a magyar nyelv költői használatáért, a világ, és benne az ember ábrázolásáért, a költő tehetségének elismeréséért”* megosztott első díjban részesül a Közkincs vezetőjétől Benczes S. Gábortól. Ebben az évben jelennek meg először versei különböző antológiákban.

A pécsi CINKE programban a kezdetektől aktívan részt vesz, publikál a CINKE honlapon, állandó szereplője a rádióadásoknak. Első önálló irodalmi estjével 2008. őszén mutatkozik be Pécsen, a CINKE Program és a 2010 Pécs Európa Kulturális Fővárosa keretein belül.

Publikációk:

- 2007: Közkincs Antológia;
- 2007: Héttorony Antológia;
- 2008: FullExtra Antológia;
- 2008: CINKE Antológia

ÖNDEFINÍCIÓ

Kinőtt padok szürkellenek mögöttem,
már kéretlenül sincs, aki rivallna rám,
így másomtól magam követelem,
hogy definiáld mindazt, ami nem vagyok,
mert saját képletem valahol hibás,
hisz' kirabolt néző-létben
igazzá hinni a színpadi csalást
még utcákon járva sem tudom.
És nem tudom, hogy önmagam kerítésein belül
kitörni vajon milyen vadállat les,
hogy harapjon némi harmóniát.
Vajon elevenen örökké rohadó anyag leszek?
Vagy csak elrohadok, én sosem-volt-eleven?
Nem adtam tovább örököm,
amit őseim sem adtak nekem.
Vajon melyikük vagyok?
Egy? Vagy mindegyikből egy darab?
És ha így van, akkor miért a
gének gyötrő játéka,
a Grand Kanyonnyi magány?
Hiszen, ha csillagok nyakára dobom nyüsztítő vágyaim:
– legyen mindegyikük egy-egy elérhetetlen varázs! –
és indulok: elbukok bennük nyomban.
Ha faggatnál, tán elmondanám, hogy
válaszokban időutazó kéz vagyok,
ami saját porában kutat,
hogy feledje az emlékezés langolierjeit.

**langolierek – a múltat felfaló lények a „Langolierek, az idő fogságában” c. filmből (Stephen King's The Langoliers, film, 1994)*

VÉR ÉS OLAJ

– *Ismeretlen katonának* –

az elvárások csontdeformáló
emberkertjében nőttél fel;
ha kaptál is levegőt:
csak félve, csak fájva;
véletlenek kusza sodrása vezérelt
rácsodálkozni a kibillent világra,
és amikor a résnyi tekintetben
ott volt a szörnyű libikóka:
– vér és olaj –
aranynemzeteken
kontinensnyi játszmák
lemoshatatlan foltja,
kártyán elvert országok
éhezőinek kezébe adott fegyver;
gyémántligetekért folyt lobbí, tender;
homokszem-hangodat vajon a
sivatagi viharban ki hallotta akkor,
hogy most térdig érő szilánkok közt
tanulsz újra járni,
de a kétszer-kettes lokalizált övezetben,
koponyacsendben,
akkor is
vazallusaiddá neveled
az elítkolt, kitörni kész szavakat.

ÁT A PARKON, 13.

Át a parkon, 13.

Ködbe süllyedt utca.

Elfelejtett, tompa nevek.

És lombzaj, és bor, és függönykalitka.

Mellbimbó az égre szúrva.

Besüt egy árny az ablakon:

bólogató halogén.

És fojtó neon, neon, neon.

Átfordul. Csikorgó fog.

Itt lenni képtelenség!

A hajnal bal vállán

szeplőket szed szét.

Majd: „ *vissza megint? – soha többé?*”

Aztán: „*...mégis... – újra meg újra?*”

Mint pörgő mágnesek

zúgó erőterbe hullva.

REGGEL BLUES

Veled ébresztett a reggel.

Virágszirmot szórt párnámra a szél.

Az éjszaka blues-illata meg itt ténfergett.

Sápadt simogatásra hullt egy falevél.

Felébredtem reggel és Reggel volt.

Átölelt rám csodálkozó szemed.

Mélyet sóhajtott egy rekedt gitár.

Ma már sehova sem megyek.

Itt maradok öledbe bújva.

Szemem két szemedbe hunyva.

Lelkem markodba rejtve.

Életvonallá sűrűsödök tenyeredben.

NEHÉZ ÉJFÉL

A holnapba átcipelt másodpercek
sűrű csillanása hátadon...
Válasz nélkül hagyott kérdéseid
lógnak a függönyön.
A hangszóróból nehéz illatú blues
árad. Füst kanyarog kifelé az ablakon
és beleütözik a Holdba...
Egy gondolat fonja hátulról
karjait nyakadba: én vagyok...
Megtorpan a huzat is a küszöbön,
a csillagok állóképe sem hunyorog
egy percig... Valami ősi ritmusra
szökell szívünk loholása;
majd elalszol ölemben,
mint egy elfáradt kisgyerek.
- *Szeretlek* – szavam néma suttogása
nehéz álomba bújtat;
rád gombolok egy szebb holnapot;
markodba rejtek egy hűs,
kripton fényű csillagot...

NE MONDD EL...

Ne mondd el többé senkinek a szót,

*ami álmatlanságok boltíve alatt légüres tér,
ami küszködések könnyen nyíló kilincsét lenyomja,
ami vergődések ajtaját sarkig kitarja,
ami feltépi a pusztulás vermeinek lakatját,*

és mert én sem árulom el senkinek,
vétkemért ez egyszer
Isten bocsásson meg nekem.

PÓKFONÁL

– *Az Emberre gondolva* –

Hát megcsináltad: magad – világod.
Bolygónak – bolygó; de a tömeg
már kezdetben túl nagy volt rajta...
Mire jó a kés, a balta? Káin elhadarta,
és azóta a szálak szövődnek, fonódnak,
és mikor mestere lettél
habarcsnak, tűnek, golyónak,
mestere a húsba vágó szónak,
hátra dőltél az aranyat izzadó folyóba
pihenni, hogy a tükrébe ne kelljen nézni,
hátra dőltél, hogy másnap majd előre tudj lépni
– nem gondolva bele, hogy mindenütt ott van
az égig érő karám,
hogy moshatatlan folt ég minden vasalt ruhán;
nem firtattad magadat, hogy
jóllakott gyomrodban az olthatatlan szomjak
miért nem bírnak várni;
szeszese combú nőket habzsoltál a fekete kómáig...
Nem, már nincs több hely, ahova hazugságot fércelj.
Nincs több bőr, ahova tetováló festékekkel írj.
Ha ez egyszer válaszáért hajolna a derék,
csak üres gubót lelne –
mondd, istennek milyen volt az íze?
Csak te tudod,
és már nincs más, akitől kérdezd.
Hiszen te magad vagy az égig érő karám!
önmagadon feszülsz:
pókon a halálbiztos fonál...

CSILLAGFÉNY VACOG

csillagfény vacog
szemed elképzelt sarkában.
árnyékaink összeolvadt sziluettjére
meleg nyári éj vigyáz.
tücsök és denevérszárny
moccan feketén.
a csend... a csend él,
lélegzik körülöttünk;
zsalu csapódik zörögve,
hallgatunk...
egymás retinájába hullva
szédülünk az égbe.
a Hold altatódalt suttog;
a tópartra ezer béka vigyáz.
én értem egyedül
anyajegyeid csillagképét,
szemed sárgászöld pöttyeinek kódját,
szőrszálaid didergő moccanását,
ajkaid között a rést
a hollófekete éjszakában.

GESZTENYEHULLÁS

azt mondog
gesztenyehullás a te évszakod...
ujjaidat nézem,
azt az apró hasadást a körmödön;
és azt gondolom:
tudod-e, hogy bíbor az aurád?
de inkább semmit sem szólok –
erről sem –
talán mert túl régóta látom
csikóhomlokodon a csillogást –
évek óta ide ragyog;
és most nem tudom, mihez is kezdjek
kérőn felém táguló pupilláddal,
ajkad moccanásával,
felhúzott szemöldököddel...
magamra zárt pilláim mögé is csak téged rajzollak,
befejezem a mondataidat;
észrevetted-e vajon,
hogy gondolataid képeskönyvét magabiztosan forgatom
hiába is nem akarom, hogy értsd:
te vagy az, aki nem zuhanhat kutamba!
(a mélyben hű csontvázak pihennek)
hallgatásommal csupán önmagamtól védelek...
szörnyű harcomat miért nem érted?
Pandorád szelencéjét felnyitni
vakmerő varázsszavakat mormolsz;
nem betűk sora a kulcs,
de te mindenáron a sámánom akarsz lenni,
és az erő fékezhetetlenül túllép rajtam...
kérdés-démonjaim foszló kötőféken vonszolnak engem;
– nem tudom, mi vagy nekem –
– te sem tudod –
– senki sem érti –
érintésed miért hűs folyó, ami éget?

valahol a távolban, ereimben vak lovak vágatnak,
kezedtől mind fehér pegazusokká rebben;
hiába faggatsz,
honnan is tudhatnám én, miért és hova robog ez a vonat?
csak ez az öt perc létezik,
amikor simogatásom megtalálja arcodat:
ez vagy nekem.
a sosem talált szavainkat miért mondjuk el csókkal?
és tovább miért jajdulunk a vágyba?
kösziklák inognak...
„nem jövök többet, mert nem elég” – suttogod –
jól tudom én is;
és még órákig
tőled forrón szédülök
a kemény, hűs őszi eső alatt
ott, ahol hulló gesztenyéid hagytad...

MEZEI KATALIN

1955-ben születtem Budapesten, iskolámat is ott végeztem. Érettségi után az ország több részén is laktam, sokfelé vetett a sors. 1985-től ismét Budapesten éltem, majd 1994-ben Pécsre kerültem. Azóta itt élek. Négy gyermekem van, két fiú és két lány, korukat tekintve elég nagy a szóródás. Az első 1974-ben szü-

letett, a negyedik 1997-ben. Jelenleg már csak három gyermekem él velem.

Írni még a középiskolai évek alatt kezdtem – elsősorban verset, bár volt néhány próbálkozásom prózával is. Korai versíró időszakom hamar kifulladt, kb. 22-24 évesen írtam utolsó „kori” verseimet. Nagyon hosszú, majd’ 30 éves kihagyás után 2007-ben – egy erős érzelmekitörés hatására – kezdtem újra írni. Az Internet adta lehetőségekkel élve több irodalmi honlapon is fönny vagyok. Itt folyamatosan kapok indítást az írás folytatására, már nem érzem úgy, hogy csak az íróasztal-fióknak írok. Újrakezdésemhez egy – hosszú évek után megtalált – régi barátomtól kaptam értő biztatást. A folytatáshoz pedig, az irodalmi honlapokon megismert barátaimtól.

HA TISZTA A SZÍVÜNK

Hittük, mi valóban mások leszünk
őszinték, igazak, szépek
nem űröl szét hazugság és önzés
súlyos malomköve – a múltó évek
mi nem hazudjuk szépnek a csúnyát
jónak a gonoszt, okosnak butát
mi nem mondjuk a láncra, hogy ékszer,
s az igazság gyémántját adjuk tovább.
Felnőttünk aztán, s hiába hitünk
erősebbek már az érvek
élni kell, dolgozni, nevelni gyermekünk
a szép szavak semmit sem érnek
csak belül vívjuk az utóvéd-harcokat
sok aljasság ellen a végső csatát
de karunk még erős, hitünk a régi:
ha tiszta a szívünk, nem törnek át!

SZABADON ÉLNI

Megállok saját lábamon
– ez másnak tán olykor fájhat –
meghajlok, ha a sors ítél,
s nem vesztem el koronámat.

Életet adok életért,
és hiszem, túlél a lélek,
arcomat mosollyal takarom,
s nincs ember, akitől félek.

Magamat bátran vállalom,
tudom, hogy mennyit érek,
elnézést – igen, ha van miért –
de kegyelmet sohasem kérek.

A HETEDIK AJTÓ

Szárnyait a kapu
várakozón tárja,
üdvözöl a lépcső,
lehajlik eléd,
az ablak fényt zúdít
a kőre, hogy lássál,
a folyosó karcsún
nyújtózik feléd.
És vár a hét ajtó,
titokzatos-némán:
a kulcs a zárban,
láthatod, ott lapul,
örök-kíváncsian
fordítsd el, ne rémülj,
nem a te végzeted, mi
innen elébed hull.
Lépj be a szobákba,
hisz csak téged várnak,
nyiss ki minden ajtót,
lásd meg, mit rejt lelkem...
Az utolsót ne! Azt kérlek,
hagyd meg nekem!
Azon az ajtón majd nekem kell átmennem.

DOMINE! NON SUM DIGNUS?

Harag-parázs hullik
élettelen égből,
nem véd meg sem pajzs, sem
sebzett tenyér,
ezertorkú farkas
üvölt lábnyomomban,
nem csitítja éhét
szentelt kenyér.

Szigorú sziklákon
Uram, jelre várok,
kiáltok az égig,
hallod szavam?
Az átok már nem fog,
imádság nem őriz.
Nem vagyok hát méltó.
Magam vagyok.
Magam.

ZSOLOZSMA

Száll az idő
és száll az ének
éveim rajzolnak
fekete képet
arcomon ráncok
hajamban ezüst
és száll az idő
száll mint a füst
csak álmom szabad
míg körbefon a lánc
nem érhet véget
a halálos tánc
és száll az idő
és száll az élet
nincs megváltás.
Az Isten téved.

ÍTÉLET

Árnyékvilágba szöktél,
s míg álmodott a gyermek,
felnőtté nőve immár
tudja, nem kap kegyelmet.
Kimondtad akkor régen,
az ítélet: árvaság.
Ki tudja, mi volt okod,
tán gyöngeség, gyávaság?
Önkéntes haláloddal
engem ölsz minden napon
negyvenöt éve immár.
Hát hagyd abba. Fáj nagyon.
Mit tőled kaptam egykor,
add vissza az életem;
halj meg örökre, végleg
– ez az én ítéletem.

INDOKLÁS

a gyermek nem hitte
senki szavát
évekig álmodta
anyja még mindig él
nincs kibúvó
nincs megváltás
nincs feloldozás
e kegyetlen álom
halálig elkísér.

MINDIG MEGTALÁLSZ

Nem, ma ne várj, nem akarok találkozni
veled, itthon maradok a gyerekekkel,
nézzük a tévét, lehet, főzök valami
vacsorát, legalább a kicsik nem fognak
morogni, hogy olyan sokszor veled töltöm
az éjszakát, pedig az a havi egy-két
este szerintem igazán nem is sok, ha
lehetne, én minden éjszaka melletted
aludnék, csak dühít már, hogy nem értem, mit
akarsz tőlem, miért engem akarsz, miért
költöd rám az Isten pénzét is, és miért
nem kellek neked mégsem egészen, délben
és délután, télen, nyáron és tavasszal,
miért csak lopott egy-két napok, tudnom kell
végre, meddig leszek örök második én,
aki az első voltam neked, mindenben
a legelső, akitől annyira nem tudsz
elszakadni, hogy mindig megtalálsz, bármily
messze is futok, mindig újra magadhoz
láncolsz valami furcsa, régi szerelem
emlékével, azzal, hogy te még emlékszel
az apámra és az öcsémre is, pedig
már rég meghaltak, hogy ismertél, mikor még
ötvennyolc centis volt a derekam és a
heteseket kivédtem a Szentkirályi
utcában, hogy együtt jártunk felvonulni,
és mindennap megvártalak az egyetem
előtt, és mindig vettél nekem jégkrémet.

Tudom, többé nem fogod mondani nekem,
hogy szeretsz. De az ifjúságom része vagy,
úgyhogy ne félj, felhúzom a nyolcvanezer
forintos gyűrűm, és fülembe teszem a
százezer forintos fülbevalóm, taxit
hívok, és mégis csak elmegyek abba a
szállodába, ahol ma este engem vársz.
Mert a halottaim is ott lesznek veled.

ITT LESZEK

Meggyújtom illatos mécsesem,
behúzom a függönyt, megvetem az ágyat,
ebben a szobában csönd legyen,
és béke és nyugalom. Ma újra látlak.

Az ajtóban tegyél le mindent:
munkádat, gondjaid, túlhajszolt életed.
Miattad ég a gyertya itt bent,
libbenő lángjánál arcomat nézheted.

Oldódj fel most az ölelésben,
feledj el karriert, családot és társat,
s reggel, ha indulsz, fenn az égen

ne legyen felhő sem, rád ne vessen árnyat,
ne is nézz vissza, én sem kérdelek,
mikor jössz majd újra. Itt leszek és várlak.

BÉKE

Távolról nézem a
tűhegyi világot
szürke gémekek röpte
szelíd ringató
a harcokat mostmár
más kardok vívják
értelmem függönyén
nem jut át a szó
törött madárszárnyat
gyógyítok inkább
ujjammal érintem
s elsimul a tó
arcom csönd takarja
kívül hull a hó.

VASÁRNAP

Rossz szagú koldus a kapunál
alig nyílik egy-egy tenyér
bent vasárnapi áhítat
a szent tanítás ennyit ér
üres sapka, hideg szemek
és hit, remény és szeretet
az én hitem nem itt lakik
ezek csak festett istenek.

ESŐ

Kavargó tollpihék
karcolják arcéled
ablakomra
most nem csillantja
körvonalaid
lábam elé a napfény
csak tenyerem tapogat
eső lesz
a fecskék
ma alacsonyan szállnak.

A LÉT ELVISELHETETLEN GYÖNYÖRŰSÉGE

Vajon hol van az a pont
ahol megérzed a lét
elviselhetetlen gyönyörűségét?
A köldököd és a térded
között félúton?
Vagy egy kiadós nyári zápor után
a hajnali kertben
a barackfától jobbra két lépéssel?

KIMEGYÜNK A TEMETŐBE

Légyszíves vidd le a kutyát vidd le
mert én fáradt vagyok megint egész
nap dolgoztam rohangáltam egyik
helyről a másikra nem nem főzök
ma vacsorát ne dühöngj jó lesz most
a pizza tegnap még szeretted én
is megunnám de rohadtul érzem
magam szeretnék most egy kicsit itt

a gép előtt ülni játszani nem
gondolni semmire majd szombaton
főzők ebédet vagy vasárnap ha
lesz kedvem ha meg nem elmegyünk egy
étterembe ebédelni nekem
is jár a pihenés meg a húgod
megint új cipőt akar magának.
Igen kislányom majd a hétvégén
most nem érek rá ti megértitek
ti olyan jó gyerekek vagytok a
múltkor is elvittétek a macskát
orvoshoz mikor nem voltam itthon
elutaztam a szeretőmhöz mert
ti tudjátok hogy még egy anyunak
is lehet magánélete és nem
tudtuk még akkor hogy már haldoklik
és meg is halt két hét múlva pedig
nagyon szép volt az nem igazság hogy
a szépeknek is meg kell halni még
nekem is mondd meg a barátnődnél
hogy neked is lesz farmerszoknyád és
mintás tornacipőd gumicsizmát
azt nem veszek mert az egy baromság
tizenkétéves kislányok még ne
öltözzenek bohócnak majd ráérsz
négy év múlva akkor én már úgyse
tehetek semmit ellene mert te
is olyan önjáró leszel mint a
nővéred akinek még mindig nincs
gyereke de legalább szeretne
már egyet ha kész lesz a lakása
majd szombaton vagy talán vasárnap
ha kipihentem magam megvesszük
azt a nyüves szoknyát sétálunk a
bevásárlóközpontban órákig
biztosan eszünk sütit is és ha
nem fáradok el nagyon utána majd
kimegyünk apádhoz a temetőbe.

MOLNÁR PÉTER

A múlt század közepén születtem Buda-
pesten.

Húsz évesen szerettem volna megismer-
ni a világot. Tizennyolc év kóborlás után
rájöttem, lehetetlen.

Azután úgy éreztem, inkább megérteni
szeretném a világot.

Tíz év kóborlás után rájöttem, lehetetlen.

Azóta megpróbálom megmutatni a vilá-
got úgy, ahogy megismertem, és megértettem. Tehát próbálko-
zom a lehetetlennel.

NÉGY SZELET HAL

Talán a Hold tette, talán a nedves hideg, nem tudta, csak ment
sétálva és füttyörészett.

Lassan baktatott végig a gyalogjárón, amelyet egykor, a tör-
ténelem előtti időkben apró, sárga gyöngykavicssal hintettek
be. Ezek a kavicsok azután lassanként a földbe nyomódtak,
milliónyi talp tiporta már őket, nem voltak sárgák, valami pisz-
kosszürke árnyalatúra változtak, alattuk megállt az olvadt la-
tyak, trágyalé színű.

Kerülgette a pocsolyákat, lóbálta a táskáját, füttyörészett.
Csak úgy, hang nélkül, magában, magának. Nézelődött. Nem
mintha sok látnivaló akadt volna, igazság szerint a park kihalt
volt, decemberben a hajléktalanok is elhúzódtak innen, nem
tudni hová. Most nem alszik a padokon senki. Nem köd szí-
tált, valami finom, ezüstös pára lebegett a fák közt, fénylő,
nyirkos mázzal vonva be az üres padokat, a kandeláberek ko-
pott fémtestét. Nyirkos volt az arca, a kabátja, a kalapja. A hi-
deg bekúszott a ruhája alá, merev keze alig érezte a cigaretta
paraszának melegét. Ha most valaki sípcsonton rúgná, olyan
hangot adna, mint az összekoccintott kristálypoharak.

Eszébe jutott a nagy, sötétre érett, diófa tálaló, vitrinjében a csiszolt poharakkal, tálakkal. Hogy szikráztak mindig. Mennyit bámulta őket, ünnep esteken. Szerette az ünnepeket. Jó illatuk volt, dió, mák, narancs illatuk. Meg cserépkályha és bükkfaparázs illatuk. Karácsony... Négy nap, aztán itt az ünnep. Tavalyelőtt, tavaly, még remegett az idegességtől, ha rágondolt. Idén már nem. Tervezett, gondolatban megvette az apró ajándékokat, bevásárolt az ünnepi vacsorához. Kigondolta a legapróbb, legolcsóbb ajándékokat, a legmutatósabb vacsorát, amire tellett. Aztán a pénze valahogy mindig kevesebbre futotta, kisebb, olcsóbb ajándékot kellett vennie, mást főzni, mint amit szeretett volna. Három éve is, két éve is elsírta magát, amikor a menyéék elmentek. Napokig nem tudta kiinni magából az unokái csalódott arcát. Egy-egy kis tábla csokoládé jelképezte az ajándékot. Tavalyelőtt még Lindt, tavaly már csak Milka. Az idén pedig... Az idén, pontosabban holnap reggel, felhívja a fiát, és megmondja neki, hogy nem lesz családi vacsora. Vesz majd négy szeletke halat, lisztbe forgatja és megsüti, kirántani nem tudja, se tojásra, se zsemlemorzására nem telik már. Majd krumplipürét készít, az laktatóbb, mint a krumplisaláta. Számolgatott, de sem tejföltre, sem majonézre nem futná, pedig a majonézes burgonyát nagyon szereti. Fenyőágot kér a virágboltban, arra állít egyetlen szál gyertyát, mire hívjon hát vendégeket? Megállt kicsit, felnézett a kopasz fák nedves ágaira. Cseppekbe gyűlt rajtuk a pára. Mennyire szeretett itt sétálni a feleségével...

Sűrűbbé vált az ezüstös homály a fák közt, úgy érezte, alagútban lépked. Hogy is csak? Hol a boldogság mostanában? Jól fűtött, meleg szobában... Valahogy így szól a vers. Lassan lépdelt, került a tócsákat, ha a cipője átázik, a hideg lakásban napokig nem szárad ki, és neki holnap is dolgoznia kell.

Kiért a parkból, befordult a szűk, kopott házakkal zsúfolt mellékutcába. Előkereste kulcsait, kinyitotta, majd be is zárta maga mögött a csámpás, horpadt, rozsdás lemezekből össze-szegecselt kaput. Még emlékezett a régi, faragott fakapura. Amikor teljesen elkorhadt, ezt a rozsdás borzalmat állították a helyére. A macskahúgy szagú lépcsőházban áradt a falakból a hideg. Megborzongott, lába csúszkált a mocskos lépcsőfoko-

kon. Felért az emeletre, kinyitotta a lakás ajtaját. Gyomra összerándult, amikor megcsapta a kiáradó hideg krumplileves illat. Bement, bezárta az ajtót, kilépett a cipőjéből, kitapogatta a fogast. Felakasztotta a kabátját, táskáját, kalapját nem vette le. Nagyot káromkodott, amikor belerúgott a konyha küszöbébe. Kihúzta az asztal fiókját, tapogatva számolta a gyertyákat. Négy gyertya, ma estére elég. Holnap zaciba adja az óráját – még apjától örökölte – és a karikagyűrűjét. Aztán elmegy a postára és befizeti az elmaradt számlát. Akkor talán visszakapcsolják a villanyt. Ha nem, szent este hideg vacsorát eszik.

Másnap, zsebében a befizetést igazoló szelvénnel elment a villanyszolgáltató ügyfélszolgálatához. Bemutatta a kis sárga cetlit, ekkor mondták meg neki, hogy a visszakapcsolás is pénzbe kerül. Kifelé menet a biztonsági őr az ajtóban rámosolygott.

Remélte, hogy a bűdös életben még egyszer nem mosolyog rá így senki.

Európa közepe, 2007. december

ESTI DAL

Csak ülök itt némán egymagam.
Számban fanyar bor ízével a füstbe bámulok.
Csend hallgat kint és bent.
Rám telepedett
az est.
Léptek koppannak az ablak alatt.
Valahol zongoráznak...
Surránás az udvar fái közt... késői madár.
Jó ez a csend, megnyugtató.
Játszhat a képzelet:
Látom, amint bejössz, hátad az ajtónak veted.
Fehér homlokod, szemed sejlík
a félhomályban. Kezed simogat.
Még illatod is érzem, s tested melegét.
Merre vagy?
A ház megfáradt faláról odakint
zörrenve földre csusszan egy darabka vakolat.
Még hallom félálomban, amint mondod:
Vénemberem.
Valami bogár zöng fülembé.
Elszunnyadok.

NAGY GABRIELLA

1973. júliusában láttam meg a napvilágot Szeged városában. Édesanyám által szerettem meg az irodalmat, aki már egészen kicsi koromban verseket mondott nekem. Tőle kaptam a versek szeretetét. Gyermekkoromban kitűntem társaim közül a történeteimmel, amelyeket leírtam, és többnyire elő is adtam az osztályteremben. Később verseket kezdtem írni. Ezeket a szerelem érzésvilága, az évszakok váltakozása, ezekkel összefüggő pillanatnyi hangulatom, érzéseim varázsolták színessé. Jelenleg is több internetes oldalon publikálok, és antológiákban szerepelnek alkotásaim.

ŐSZ

Ma valahogy minden más... még a napsütés is. Bágyadtan hullnak a fák levelei az őszi ízű, száraz földre, és a nap sugara már csak lágyan simogat. Vitathatatlanul közeledik az ősz, a rozsdás levelek, melyek zörögnek talpam alatt, ha lépek egyet-kettőt. Szeretem ezt az évszakot. A füstillatú estéket, a fázós októberi napokat, és a dértől didergő holnapokat. Várom a hosszú, ligeti sétákat, ahol kupacban vannak a fák levelei, és a forgószelet, mely felkapja és továbbviszi. Messzire repíti, vagy csak egy másik kupacig... nem is tudom. Jó a parkban sétálni és látni a kisgyerekek örömét, ahogy a levelekkel kergetőznek, és megsimogatja őket az őszi szél.

Az illat, az íz már a levegőben és a lelkemben van. Az ég alkonyodik, egyre vörösebben izzik és halvány narancsos csíkot húz... azt hiszem csípős, hideg szél lesz...

KÉRLEK ÉGESS EL!

Kérlek, égess el!
Szerelmed vörösen izzó
féktelen máglyáján
érjen a szenvedélyittas halál.
Kérlek, égess el!
Mikor hozzád simulok,
s ajkad érinti ajkam
a remegő vágytól meghalok.
Kérlek, égess el!
Vidd a lelkem
a gyönyör fénylő tűzébe
szálljon szívem-szíveddel messzire.
Kérlek, égess el!
A perzselő mámorok
örök lángnyelvén,
s pihenjen testünk
a szerelem hullámozó tengerén.

HAMVVEDER

Ma minden megváltozott.
Vihar előtti csenddé fakult
a szótt képzelet,
s ritmust dobolt rá
egy hangtalan, szürke nesz.
Üledék terítette be
az apokrif falat,
rozsdacsíkokat húzott rá
a fekete-karcos salak.
Frázisos szavak
kővé dermedtek,
hantrögök sírtak
jajongó hant felett.
Már nem küzd az elme,
s névtelen test
fehér pernyeként hull
egy néma hamvvederbe.

PÁLINKÁS KRISZTINA

Vagyok az Árnyék, vagyok a Fény, vagyok az Ármány, vagyok a Szerelem, vagyok a Semmi, vagyok a Minden... vagyok... ez az Életem... amit megosztok Veletek. Gondolataimat, örömet, bánatomat. Jó írni... jó kiírni... magamból... magamról...

A Művészet nem mindig köszönetet érdemlő ajándék. Csak annyi, amennyivé teszük – egy újabb fegyver, vagy sokkal több annál.

TÉBOLY

Jó ez a veres... csak úgy csurdogál a torkomon lefelé...
Nagy kortyokban iszom... lélekmelegítő... megnyugtató...
Ez kell most... bár nem segít... semmin nem segít...
Nem változik meg az életem, nem leszek jobb, szebb, okosabb...
Csak elbódulok... táncot jár a plafon... már nem érzem a lábam...
Felnevetek... táncot járok én is...
A konyhából csörömpölést hallok...
Pedig rajtam kívül senki nincs a lakásban...
Kióvakodom... picit inog... de csak picit a padló...
Agatha Christie hátranéz... kezében koszos tányér... mosogat...
Mellette Miss Marple és Hercule Poirot vitatkozik...
- Én mindig mondtam, hogy a komornyik a gyilkos...
Jó ez a veres... csak úgy kortyolom...
- Valahogy össze kéne jönnünk... – hallom kintről...
Kinézek az ablakon...
A fa alatt Tatanka Jotanka áll, s énekel... mellette szürke farkas...

Flaskából kínálja Muldert és Scullyt...
 - Jó kis barackpálinka... fehér testvéreim... ettől nem láttok
 ufókat...
 Jó ez a veres... de innék abból a pálinkából is... számban össze-
 fut a nyál...
 A fürdőszobában megmosom az arcom...
 - Tükröm, tükröm, mondd meg nékem... ki a leghülyébb a vi-
 déken?
 Mire hozzám vág egy mérges almát...
 - Dögölj meg! – ... s odacsapom... bele... a közepébe...
 A kristálytükrő meghasadt...
 Agatha fejét csóválva néz ki a konyhából...
 ... én pedig elmenekülök... ki, ki az utcára...
 Karneváli tömeg... fényárban úszik minden...
 Éles ködkürt kakofonikus hangorkánjára szétválik a kavargás...
 Beúszik a Titanic... orrában áll Mókus...
 Fehér hálóinge lebeg a szélben... karjai széttárva...
 Fején bukósisak, és bűvárszemüveg...
 A taton Lemmy hörghi rekedt hangon...
 „Christine,
 I'm going out of my mind,
 Like to drive me wild,
 Red hot mama ain't no lie,
 So glad I caught your eye...”
 Jó ez a veres... nagyon jó... csápolok... énekelek... sírok...
 Lökdösnek, alig tudok tovább menni... inog már minden...
 Behúzódom egy üzlet kapujába... elolvasom a cégért...
 „Érzések Kicsiny Boltja”... nyitva tartás – „amikor kellenek”...
 Sötét van bent, döngetem, rúgom azt ajtót... semmi...
 Majd észreveszem a kis táblát...
 „Lélekkháláleset miatt zárva!”
 De nekem most van rá szükségem!... nekem most kellenek az
 érzések...
 Énekelni kezdek:
 „Ringyó vagyok, vállalom,
 Jót és rosszat elbírom,
 A lármát, a fényt, a zajt és a bajt,
 Azt, ami űz és fogva tart...”

Megigazítom a páncélom... még szorít egy kicsit hónaljban...
Innom kell... vereset... véreset...
A sarkon pipára gyújt valaki... a fény megvilágítja arcát...
Sherlock Holmes pepita sapkáját megemeli felém...
Türelmetlenül keresek a tömegben... vér... vér... vér kell...
Ott van!... Ő kell nekem!... az az imbolygó... koszos figura...
Becsörtetek... szétrúgom az üvöltő alakokat magam körül...
Lecsapok... belemélyesztem fogaim a nyakába...
Jack Sparrow nem tiltakozik...
A vér szétárad számban... szesszel telített... meleg... életet
adó...
Nincsenek már emberi érzéseim... nincsenek...
Elhagytam őket...
Elhagytak engem...
...amikor a kristálytükör meghasadt...

FÉNYT

Ha értenénk Chaplin mosolyát
és jókedvét a szélnek,
és tanulnánk repülni
messze,
messze –
a rongyos nevetne,
s nem keseregne.

Boldogságot találnánk a hűvös szélben,
házakat a szelíd csendben,
fényt a sötét tengeren
és – könnycseppet a fegyveren...

PAPP JUDIT

1941-ben születtem Pécsen.

Népművelő - könyvtáros - idegenvezető képesítésem van.

33 év után mentem nyugdíjba. Minden művészet befogadója voltam korábban, de nem alkottam. 6 éve írok verseket, 23 Antológiában jelentem meg idáig. Saját kiadású verseskötetemet ez évben jelent meg. 4 hónapja festek, melegítéssel viasz-

technikával. „Színkavalkád” címmel, könyv jelent meg első 50 képemről. A közeljövőben kiállítást szervezek...

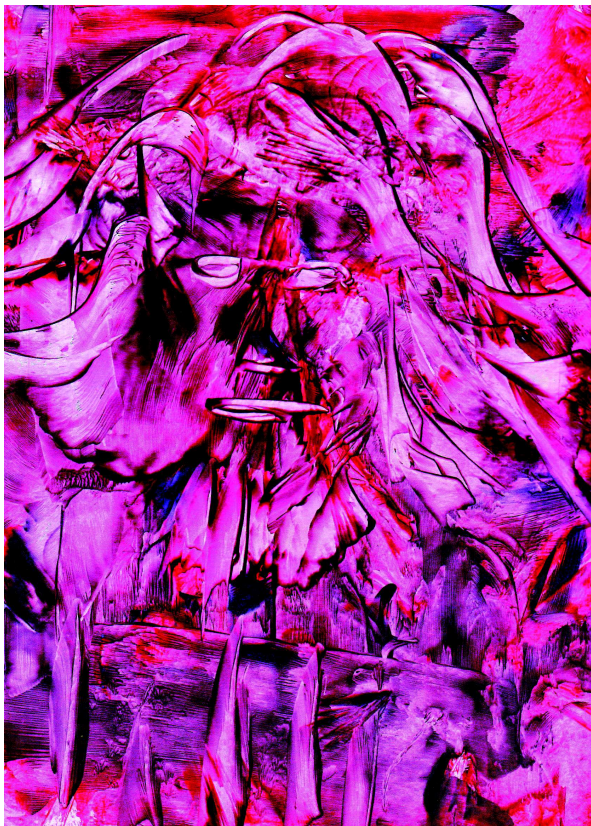
HÁLAÉNEK

Minden nap, ha felkelek,
hálát adok neked, Uram,
hogy ismét adtál egy napot,
s mehet tovább életem.

Annyi mindent kéne megköszönni:
hogy süt a Nap, hogy van árnyék,
hogy ajtót nyitott rám egy jó barát,
s hogy valaki vár még.

Meg kéne köszönni,
hogy ételt, italt adtál,
esténként meleg takaróval betakartál.
Őrködsz éjjelente álmaim felett,
lebegsz láthatatlan a világ felett.

Köszönet mindenért NEKED!

Víg csavargó

TÉVEDÉS

A beléd álmodott
világot szerettem,
de Te nem voltál,
akit én kerestem.
Ma már tudom:
egy álmoképet kergettem,
de valójában nem Téged,
az „ÁLMOT” szerettem.

ESIK

Esik az eső, siralmasan esik,
esernyő alatt
Hozzád simulni oly jól esik.
Ha Veled vagyok, nem érzem
szomorúnak, ha esik;
hisz tekintetemből
egy fénysugár reám esik.
Ettől olyan lesz minden,
mintha sütné a Nap.
Raktározom magamban
a Tőled jövő sugarakat.
Hogy legyen tartalék,
mikor nem simulhatok
Hozzád az esernyő alatt,
mikor nem kapok
tekintetekből sugarakat.
Hogy akkor is „süssön a Nap” –
nap mint nap.

Virág

Cseppekőbarlang

SZERELEM, KÉRLEK, SEGÍTS!

- Szerelem - kérlek, segíts élni,
Kérlek, ne hagyj félni,
Adj erőt a mindennapokhoz,
Segíts mindig új feladatokhoz!
- Szerelem - gyógyíts a betegségben,
Segíts a szűkösebb napokon,
Melegítsd szívem a hidegben,
Óvj a sok sugártól a forró melegben!
- Szerelem - lelkesíts, ha egy feladat élém kerül,
Adj erőt, hogy jól megoldjam,
Kerül, amibe kerül!
- Szerelem - varázsold el a szívemet,
Ne csak egy éjre,
Vágyjak az ágyra, de ne csak a kéjre.
Repítsen az egymásba olvadó szerelem
A magasságba, mélybe.
Nappal is ragyogjon a szerelem
Mindkettőnk szemében.
- Szerelem - ha a földön úgy érzem, nincs mit keresnem,
Ha meguntam rám rakott,
Vagy önként vállalt keresztem,
Ha minden kincsem már szétszórtam
Emberek, köztetek:
Elmegyek közületek.
- Szerelem - őrizd emlékemet annak szívében,
Kit őszintén szerettem.
Fújd szél szerte a szépet,
Amire egy életre esküdtem!
Verssoraim találjanak értő fülekre,
Ha majd elköltözöm egy „végleges telekre”!

PÉTER ERIKA

Békéscsabán lakom. Sokáig óvónő voltam, jelenleg egy képtár munkatársa vagyok.

Kb. 25-30 éve kezdtem rendszeresen írni az ún. „Fekete könyvbe”, amit mai napig őrzök.

A nagy „bumm” 2004-ben következett be, amikor írásaim kiléptek a szobafogságból.

Az Accordia Kiadónál jelentem meg először írott kiadásban, azóta antológiákban, folyóiratokban rendszeresen publikálok. 2005-ben az *Ezüst Toll Irodalmi Pályázaton* 1. helyezést értem el. Tavaly megkaptam a *Barátok Verslista Amatőr Irodalomért* Publikációs Díját.

2007 őszén Lengyelországban az Európai Nemzetközi Irodalmi Találkozón Különdíjat kaptam.

Több internetes oldalon publikálok, pl. Kaláka, Börzsönyi Helikon, Fullextra, Barátok Verslista, Irodalmi Rádió, Origó Rádió-CINKE program... stb.

Az öröm és bánat – a fény és az árnyék követi egész életem. A bennem lévő rengeteg energiát szeretném pozitívvá alakítani. Bizonyára ez az életerő serkent az írásra is. Egyetlen fiam elvesztése után is örök optimista maradtam. Talán ezért is találtam meg a közös hangot a fiatalokkal. Gyermekverseimet, és felnőtteknek írt verseim közül többet megzenésítettek.

Önálló köteteim:

Mindörökké mosoly (Accordia, 2005. – 500 példányszám)

Verselhetek 1. kiadás (Móra Kiadó 2007. – 5000 példányszám)

Verselhetek 2. kiadás (Móra Kiadó 2008. – 3000 példányszám)

FALRA FESTETT ÁLMOK

Festetlen falakra képzelem az eget,
sötét csatornába csorgatom a fényt,
vakoknak rajzoló világító szemet,
siketeknek írok hallható zenét.

Nyílt tetőt tervezek minden alagútnak,
és az éhezőknek kalácsot török,
viharvert kunyhókból varázsolok újat,
sátortetőt húzok az ázók fölött.

Repülő adok a messzi-szeretőknek,
a legszebb napokat csokorba szedem,
örökzöldre festem a haldokló földet,
s a legjobb fotókat falra szegezem.

VILLANÁS

Babakocsit láttam
rohanni a járdán,
ismerős klipeket
villantott felém,
piros-kockás vászna
ártatlanul várt rám,
pólyája üres volt,
belseje pucér.

CSILLAGGÁ LETTÉL

Azon az őszön is
csillogott a fény,
de megtört a nap
az ablak üvegén.

Szilánkokra hullott
akkor egy mosoly,
árnyék táncol most
csillagarcodon.

BABÉRTÖVISEK

Lehetsz sámán vagy varázsló,
vár a vágyak madara,
máglya lángja légy – parázsló,
mint Johanna – valaha.

Képzeld, hogy az élet végig
ritmus, s rímeket kíván,
gyermekkortól érettségig
csüngj a szavak vigaszán.

A múlandó szenvedélytől
ne reszkess reménytelen,
a keresztre feszítéstől
fájdalmad tűrd szüntelen.

Hajnalfényben, esti mélyben,
ha fejedén a babér,
tudd, hogy tövisek füzére
az áhított diadém.

ALKONYAT

halványzöld levelek zizegnek a fákon
kacéran terülnek sugarak az ágon
fátyolba burkolja láthatár az eget
hegyek magasából felhőket tereget

könnyedén szétszórja Nap arany kincseit
míg a Földre ejti hullámszó tincseit
szép lassan meghajol, szinte beleszédül
égbolt hajlatába kapaszkodik végül

aztán, mint ki fáradt, lehanyatlak feje
gyengeségét érzi, tovább itt nincs helye
most hosszan elnyúlik messzi perem alatt
tüzes ragyogásnak csak foszlánya marad.

A MÚLTÓRÓL ÁLMODNÉK...

A múltról álmodnék veled – romlott révületben –,
hogy éledjenek a napok, miket eltemettem,
s míg felszállna az őszi köd, mely sápadttá mázsol,
magamba fojtott szomjamat oldja már a zápor.

*Csak egyszer repülj fel velem, szárnyam alá vesztelek,
beszéljél minden sóhajod, csak lebegni engedj!*

Bár kopognak a mondatok – hosszú eső ömlik –
a *mind-hiába* gondolat sosem ér a földre,
mert ábránd volt a boldogság – lehetetlen álom –
belátom, csupán vágy marad áhított magányom.

FANTAZMAGÓRIA

Álmodtam sok csendet és zajt,
majd a zajra újra csend lett,
toronyházak vágyait fent,
– s mindegyikhez illatkertet.

Varázsoltam verset és dalt,
csengő hangot, virágerdőt,
voltam álmot értő látnok,
– s elképzeltem a jövőndőt.

Álmodtam, hogy táltos vagyok,
Göncöl-szekerébe fogtak,
s mit a jelen megteremtett,
nem zabálta fel a holnap.

Ifjú helikopter voltam,
játszva landoltam a falon,
kerestem a mennyországot,
– akkor zuhant rám a plafon.

TAKARÓBA BÚJVA

Nincs távfűtés,
az ősz korán
kopogott,
plédbe burkolózva fekszem,
mint a szégyenlős kokott.
Az élet nem ad meleget,
ennyit, mint e kendő,
fekszem a kis plédbe bújva,
én, a vén esendő,
takaróba becsavarva,
mely tarka, mint az ősz,
terítővel betakarva,
ami kopott, de erős.
Plédben fekszem,
amely tarka,
mint az én
kis életem.
Színes kendő az életem,
rongyos, mégsem szégyellem.
Rongyos kendő a mi lelkünk,
aranyos szegéllyel,
rongyrázós a mi életünk,
rég nem mosunk kézzel.
Mosógépben előmosott,
gyűrött papírpénz kell.

POROSZLAY GABRIELLA

Hirtelen vakító fény csapott szemembe,
éles levegő karcolta bőröm,
idegen zajok doboltak fülemben:
- Kislány – mondta egy hang –
Megszülettem.

...

És ott volt az ÚT,
mi született velem, nekem.
Csak az enyém.
- Menj ezen! – szólt a Lét.
- Ez a tied, másra nem cserélheted.
Ki van jelölve, de magad építed,
rontod vagy bontod:
egyre megy.
Rajtad múlik, merre megy.
És elindultam az ÚTon,
az enyémen.
Elkezdődött földi létem.

Hegyen-völgyön, kanyargókon, esek-ke-
lek,
hol sírok, hol énekelek, megyek...
No meg verselek. Jól vagy rosszul?
Majd eldönti az utókor...

ÖSSZEFONÓDVA

Összefonódva, súlytalan lebegve,
szerelmes tánc után levegőt keresve,
lélegzetünk még vadul zihál,
eszméletünk már jövőt szítál.

Zaklatott szívünk lassulva ver,
lelkünkben pattan szikra ezer,
szemedben játszik mosolygó fény,
boldog könny csillan szám szögletén.

Szeretlek – súgom, a szíved felel,
szerelmed lágyan körülölel,
testünk elernyed csituló vágyon,
összefonódva dajkál el az álom.

LÁTSZ-E ENGEM?

Látsz-e engem – kedves,
túl a vágyakon,
testünk párjától
nyirkos ágyakon?

Látsz-e engem – kedves,
túl az álmokon,
hol valóság cifra
kínja válladon?

Látsz-e engem – kedves,
lehunyva szemed,
ha mint vakot a bot,
az érzés vezet?

Látsz-e engem – kedves,
magadba nézve,
szívedbe vagyok-e
örökre vésve?

EGYMÁS TÜKRÉBEN

tükröd vagyok
lásd magad bennem
csak nyújtsd ki kezed
érints meg engem
látod én is feléd mozdulok
ujjammal tükrödre
szívet rajzolok.

ŐSZI SZÉL

Felkapja szoknyáját a szél,
bolondul szalad, csak szalad,
rendetlen asszonyként seper
bokor alá száraz avart.

Felhő-spongyával eget mos,
vizét nyakunkba csavarja,
bágyadtan mosolygó napját
hol be-, hol kitakargatja.

Loboncát kacagva rázza,
ezüst hajszála szerte száll,
fennakad a kerítésen,
pókok méláznak fonalán.

LÖVÉSZÁROKBAN

már hűvösek a nappalok
s fagyosak az éjszakák
az idő kérges keze
lövészárkokat ás
a front két szélén
mélyül már az árok
hideg szél süvít
magasak a sáncok
szítani kéne tán
az elhamvadt tüzet,
de parazsa sincs már
legyintesz – minek?
elfogyott a gyújtós
elázott a gyufa
magában fázik két
konok katona.

STANDOVÁR ÁGOTA

1961. április 17-én születtem Pécsen. Pénzügyi szférában, valamint a roma nők felemelkedéséért küzdő egyik közhasznú szervezetnél dolgozom. Az irodalom mindig is közel állt hozzám. Mint a legtöbb kamaszlány, magam is faragtam rímeket, firkálgattam rövidebb prózákat, de, ahogy ez általában lenni szokott, nálam sem tartott az első grafomán korszak túl hosszú ideig. 2006-ban, autóbalesetem után lábadozva kezdtem el ismét írogatni. Arcátlanul pimasz módon már a legelső szövegeimmel is a *dokk.hu* Irodalmi Kikötő költő-szerkesztőit zaklattam. Tulajdonképpen az irodalmi portál gyors és gyilkos rovatában cseperedtem. Eleinte a haiku kötött formáját használtam fel pillanatfelvételeimhez. Elsőszülötteimmel megnyertem a *Japánkert* pályázatot. Néhány korai munkámat beválogatták a *Szintézisben 2006*. Antológiába valamint a *FullTűkőr* Antológiába. Irodalmi lapban 2008. tavaszán publikáltam először. 2008. Karácsonyára újabb három antológiában jelennek meg verseim. Jelenleg *Nő a lámpák mögül* címet viselő első kötetemen dolgozom. Eddigi rövidke költői pályafutásom alatt legbüszkébb arra vagyok, hogy szülővárosomban, *Kavicsok* című versem 2007. júniusában plakátra kerülhetett a *VersMegálló* Pályázaton.

ÉLETÜNK

Tollad tintába
mártod, tegeznyi vessző
békésen pihen.

Óraketyegés,
szőnyeg nyeli el neszem.
Csend van, nyugalom.

Hangod, mint kapa
vág, vagy kerékként tapos!
Újra öl nyilad!

TÁRSAS MAGÁNY

egy közös ágyban
de két csigaházban már
megfagyott szavak.

DÖNTÖTTÉL?

Jégpalotának
sosem volt-lesz eresze.
Ne várj ott tavaszt!

Kaktusz virága.
Asztalodon két pohár,
kedvesed ma jön.

Kacaj váltja fel
könnyeid bő patakját.
Boldog új napod.

KAPUCSINO

mindig keserűen
iszom meg a kávé
a kapucsinohoz
ma négy cukrot is
kérek időt amíg
oldódnak a kockák
akkor a kontrasztok
elkeverednek majd
szemed közé nézek
velem vagy és közben
mégis olyan távol
nem mondasz semmit
azt sem hiszem el.

UTAZÁSSAL TÖLTÖTT ÓRÁK

célállomások közt
ülésbe szegezve álmodom
a teret és időt vesztett létet
ahogy a fényviszonyok
percegve változnak
a mellettünk rohanó
zöldek és barnák
egymásba mosódnak
közben élesedik
az ablaküvegen
fantomképed.

SZÓRÖPTE

mikor egymáshoz szólunk
asztalitenisz
rutinkezdés
ha a szerva nálam
feljebb kapcsol agyam
nő az adrenalin-szint
mert nem tudhatom
tenyeressel
esetleg fonákkal
érkeznek vissza
a megpörgetett szavak
a meccs alatt
már az is érdektelen
hátam mögött vagy
szemembe süt a nap.

FORGÓSZÉL

pillanat társa
meggyötört fák közt
döbbenet csendje.

LÓGÓS

Lógok az almafán.
Anyu kiabál:
- Gyere le!
Nem. Kapaszkodom.
Le akarok esni.
Jöhetne már Pisti!

KAVICSOK

A szomszédba hoztak egy kocsi
sódert. Fél napom ráment, míg
találtam néhány formás kavicsot.
Nem bántam, hogy leégett a
hátam, tudtam, Tominak mindent
eladhatok. Tízetfizetett a sonkás
zsemlemért, ötöt az almáért, amit
amúgy is utálok, de mami szerint
kell a vitamin. Alig maradt pénze,
a kövekre nyolc jutott. Délután
rájöttem, igaza volt apának, mami
nem ért az üzlethez. Most is leszámolta
a nyolc forintot, amint Tomi anyja
kiabálni kezdett. Tomi legyen csak
boldog a kavicsokkal. Holnap pizzát
viszek, de abból már nem eszik.
Felárat is ígérhet, másnak adom el.

AMIKOR VIRÁGOT VITTÜNK

Amikor virágot vittünk
a temetőbe, sütött a nap
és mégis sírt az ég.
Veri az ördög a feleségét,
dünnyögte mami,
de én kuncogtam,
mert tudtam,
hogy csak a fák,
mint papi engem régen,
csiklandozzák a felhőket.

JÁTÉK PISTIVEL

Ma egész délután nem nézhettem tv-t.
Pistivel kellett játszanom, mert anya
és Ili néni a nappaliban beszélgettek.
Hiába csukták be az ajtót, most is
áthallatszott, hogy Ili néni megint sír.
Pisti azt mondta, azért bőg a mamája,
mert a legújabb papája is elköltözött.
Megmondtam Pistinek, ha megnövök,
hozzámegek, de több férjem lesz,
mint ahány törpéje volt Hófehérekének!

HINTA

Szeretek hintázní a játszótéren.
Ma is odajött hozzám Jutka,
hogy legyen boltos.
A boltos mindenkivel beszélget.
Bejön Pisti a boltba, és kér egy peracet.
Hogy vagy Pisti? Meggyógyult a kutyád?
Pisti elmeséli, hogy Bongót már
nem ölben viszik fel a másodikra.
Nézzük egymást. Örülünk.
Boltosnak lenni jó.
Hintázok! – mondtam Jutkának.
Hintázní is jó.
Nem kell játszanom Pistivel.

ÉG

Amikor Pistivel játszunk,
és azt mondja: ég,
látom, a báránycákát
hancúrozni a réten,
és azt is érzem,
hogy a farkas
ott lapul az erdőszélen.
Amikor Jutkával játszunk,
és ő mondja azt, hogy ég,
tudom, hogy az égre gondol.

TUDATHASADÁS

Sokszor magam is megdöbbenek magamon, és a bennem végbement változásokon. Hol rejtegettem azt a nőt, aki valójában vagyok, közel harminc évig? Milyen mélyre zárhattam, hogy még dörömbölésének tompa pufogása sem jutott el a kívülálgig? Azt mondják az okosok, hogy az autóbaleset üzenet, rossz irányba halad az életed. No, de ennyire rossz volt az irány? Mi történt velem? Mindig úgy éreztem, képtelen lennék elhagyni a városom, képtelen lennék elszakadni a barátaimtól, képtelen lennék életmódot váltani, képtelen lennék hagyni szétesni bármit is, amit én összerakhatok. Ma már nem kötnek a gyökerek. Bárhova mennék a párom után. Elszakadás? Ugyan! Az igazi barátságok nem a közelségen, az időszakonkénti közös programokon múlnak vagy buknak. Ma már tudom. Életmód-váltás. Hol van már a régi megszokott rend, a napi rutinfeladatok, a monotonitás? Bármikor lehet váltani, sosem késő. Nem bánom, hogy engedtem kinyitni magamban a 7. ajtót. Nem bánom, hogy megragadtam a Napot. Már tudom, nem csak kergetem álmaim. Már merek álmodni. Megtanultam előjönni belső képeim mögül, meg tudom már mutatni azokat másoknak is. Két éve, ha bekukkanthattam volna mai

életembe, gondolataimba, ha akkor látom a mostani fontossági sorrendet, hamar megfordultam volna, hogy elhagyjam a fantasy-forgatást. Nem láttam volna valóságnak igazi éneket. Szaladtam volna vissza ragasztgatni „tyúkszaros életem” cserepeit, aztán úgy forgatni polcomon a kicsorbult kínai vázát, hogy senki ne vegye észre a csalást, már csak illúzió hogy hibátlan, egyedi darabot őrizgetek, hogy foggal-körömmel védem a látszatot, az egzisztenciát, a családot, földhözragadtságomat, erkölcsi normáim tökéletes voltát, a teljességet szajkózó önáltatást. Ma már tudom, egészen más a teljesség, hogy önző egóm képes lemosni a port más lábáról, és már nem tartja megalázónak „szolgálni”. Hová lettek a régi nagy csaták, nadrágért, elismerésért, megbecsülésért, pénzért, szeretetért? Ki ez a nő, vagy ki volt az a másik? Tudathasadás.

KETTŐS BENN

Mint kelesztőben a tészta, úgy dagad a csend.
Oldalának feszül most két ember.
Eggyé lágyítja őket a kovász.
Lassan körbeölel.
Fojt.
Kéz és láb.
Mozdulna.
Nem talál utat.

NEKED!

Ma sírva ébredtem. Amikor elmondtam, Te szörnyülködtél a nőkön. Emlékszem, akkor is ezt tetted, mikor a tv-ben láttuk azt a hölgyet, aki néhány találkozó után milliókat adott át egy férfinak, hogy forgassa meg a tőzsdén. Hogy lehet ennyi esze-tek! – dohogtad gőzmozdonyként. Mondtad, mondtad, megál-líthatatlanul, és néha még füstpamacsokat is eregettél. Nézte-lek. Amikor egyetértve Veled, de megjegyeztem csendesesen, hogy a nők megbíznak abban, akibe beleszeretnek, még na-gyobb vehemenciával füstölögtél.

IGÉZET

ringatózva álmok szárnyán
elragadott a szivárvány
égi jazz zenekar játszott
felhők között jártunk táncot

szenvedélytől kifulladás
merültünk le hús habokba
együtt törtünk fel a fényre
napraforgó nyílt kék égre

kezem nyújtom szél feltámad
ujjaink most szikrát hánynak
sóhaj röppen villám csattan
borostyán a pillanatban.

FÉLVEZETŐLÉTEM

Szerves félvezető vagyok. Instabillá vált kötésrendszerem. Tá-molyognak belém szorult érzések, hangulatok. Fontosságuk tudatától lerészegedtek. Szabálytalan pályán, imbolyogva keresnek maguknak járható utat. Ugyan már! Kit érdekel, hogy jó-e ez nekem, vagy sem? Túl nagy lett a szóródás. Hibás volt a számítás, tárja szét karjait racionális énem. A vártnál jóval tovább húzódnak el a modellkísérletek. Lencse alatt tanulmányozom, amint épp összeomlik az információáramlás. Az egyik elágazásnál bedugult az energiaforgalom. Felszabaduló indulataimba szédülök. Pökhendin rágom szájába szóvivőmnek sajtóközleményem: a kutatások még számos meglepetést tartogathatnak.

SZÉLTÁNC

nézd ahogy a tó tükrén
álmot ring a kis ladik
esőcseppek nászában
búcsút int a nádas is
nézz csak
nézz te szem
láss át opálos fátyladon
és neved és táncolj
úgy szaporázd
te két remegő láb
ahogy a szél susog
s a nyár után legyint
ne félj
ott zsong
neked muzsikál a kar
távolodik
mégis téged akar társnak e bálba

fejét öledbe hajtva
hálna át egy más világba
ahol ellágyul a dum-dum is
és nem kényszerből
löki ütemét a test
ne sírj
csak a tiéd ez az őszi est
hát táncolj
ringjon a csípőd
körbe csak körbe
ritmusra
old és szorít minden izom
csak táncolj
ne hidd el hogy fáj
hiába fujtat és zihál
nem változhatott
tűpárnává tudód
még nem ért el a tél
hát szaporázd
ha feszültséget old
nem a jég rian és sikolt
nézd csak az a kis ladik
ring a part felé megint
és a nádas rejtekén kiköt
bár a szél a nyártól
már az őszi felé szökött

SZABÓ E ÉVA

1956-ban születtem Budapesten. Gyermek éveimet Etyeken, egy fehér megyei kisközségben éltem. Innen kaptam útravalót szorgalmas, ügyes kezű környezetemből. Iskoláimat befejezve polgári foglalkozást választottam, és családot alapítva éltem egy kétgyermekes édesanya mindennapi életét. Bár gyerekként, és később felnőttként is örömet leltem minden kreatív foglalatosságban, a

festészet valósággal elcsábított. Úgy 16 éve élünk lángoló szerelemben.

Először csak saját magam és szűk környezetem örömére alkotottam, több technikát és stílust kipróbálva. Majd 8 év után mutatkoztam be először nagyközönség előtt is. Egyre több biztatást, útmutatást kaptam, melynek hatására megtaláltam saját utamat, a fantázia absztrahált képi világában. Tisztán, közvetlenül hat az érzékekre, megadva mindenkinek saját asszociatív érzéseit, szabadságát. Ez által az üzenete is más és más lehet.

Technikámat tekintve, olajjal festek többnyire nagy méretű képeket. Dinamikus mozdulatokkal, rendhagyó eszközökkel, kézzel és késekkel hordom fel a festéket a vászonra. Élvezem a közvetlen fizikális kontaktust magával az anyaggal.

Erőteljes vibráló színeim talán a bennem rejlő energiára engednek következtetni, ugyanakkor a képeimen megjelenő vizuális tér pontokban a megnyugvást és harmóniát keresem.

Jelenleg Újpesten élek és tagja vagyok az *Újpesti Művészeti Egyesületnek*.

Önálló és kollektív bemutatkozásaimból:

2000 Etyek – Bot – Kápolna
2003 Budapest – Terézium
2003 Hídépítők Székháza
2004 Budapest – Inter Galéria
2004 Szarvas – Tessedik Sámuel Múzeum
2004 Békésszentandrás – Könyvtár
2004 Siófok – Kultur Centrum
2004 Lodz – Lengyelország
2005 Budapest – Szabó Ervin Könyvtár
2005 Szarvas – Tessedik Sámuel Múzeum
2005 Békésszentandrás – Könyvtár
2005 Budapest – Inter Galéria
2005 Budapest – Hauer Cukrászda
2006 West End City Office Center
2006 Pataky István Művelődésház
2007 Etyek Óvoda Galéria
2008 Opera Galéria Budapest
2008 Origó-Ház Pécs, CINKE, EKF 2008.

SZÍN VARÁZS

Leülök hófehér vásznam elé, kezembe veszem az ecsetem,
lehunyom szememet, és fejemben a színek formákat öntenek.
Cikáznak százfelé a varázslatos színek,
elmondják – talán – Neked is, mit érzek.

Érzem az aranyló sárga, a vörös szín melegét,
a jég kék hűvösét, zöldnek a fű selymét.
Érzem, hogy a rózsaszínekben, lilákban elveszek,
oly sok árnyalatban pompáznak e színek.

A fehérét és feketét is kedvelem,
hisz nélkülük festékem nem keverhetem.
Lefesténém velük az egész világot,
minden szépet, jót, és rosszat, mit magam körül látok.

Lefestem az álmaimat, lefestem szemeiteket,
melyben színes tükörként, látom lelketek.
Lefestem életem, örömöm és bánatom,
önmagam keresve kutatva, járva utamon.

Csak a színek varázsa soha ne múljon el,
melyben lelkem örök megnyugvásra lelt.

SZERETLEK

Szeretlek, mint óceán a medrét,
Szelíden, ringatózva simulva ölében,
Féktelenül tombolva, az éjszaka csendjében.

Szeretlek, mint a nap a földet,
Cirógatva melegével, fűrésztve a fényben,
Hevülten és égőn, az azúrkék égen.

Szeretlek, mint a rózsza az esőt,
Vízcseppektől bódultan illatozva,
Záporoktól, teljesen kinyílvá.

Szeretlek, ahogy te is, szerelemmel,
Félte, aggódva teljes odaadásban,
Reszketve, érted vágyakozásban.

Szeretlek, mint te is, erős kötődéssel,
Szenvedélyben hűséggel várván,
Nélküled sírva, egyedül árván.

A nagy bumm

A taszítás vonzásában

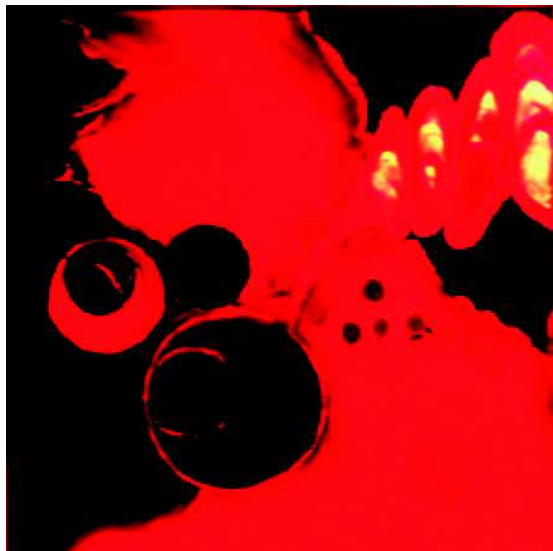
Tudatalatti

Várakozás

20087

Lebegés

SZAKÁCS ADRIENN

1977-ben születtem Győrben. Még gyermekkoromban kezdődött az írás vágya, nagyjából egyidőben az irodalom, és általában a művészetek iránti rajongással, és vált számomra az önkifejezés talán nem egyetlen, de legjobb eszközévé. A magyar nyelv szeretete indított el az úton, mert hiszem, hogy az emberi lélek a legőszintébb és legtisztább hangján az anyanyelvén és a zenén keresztül képes megszólalni. S mivel a zenéhez nem értek, így nekem az írás maradt, amely versek vagy prózák formájában ölt alakot. A próza közelebb áll hozzám, azon belül is inkább a terjedelmesebb műfajok, de a regényeim – jobb időkre várva – egyelőre félkész állapotban sorakoznak az „asztalfiókomban”.

A vers csupán pillanatnyi hangulatot közvetít, és egy adott érzést merevít vászonra, de éppen a forma kötöttségei révén kényszerülnek a sorok valamiféle rendezett dallamvonalba, amely valahol a zenéből próbál visszalopni valamit.

Hiszem, a versek által kifejezhetővé válik az is, amire a próza nem képes.

TEGNAP VOLT

Tegnap volt csak? Vagy az örökkévaló telt azóta el,
Hogy karodban ringva jövőt hazudtunk néhány lopott
Pillanatnak, s reménynek gyújtott szikrát egy aprócska jel
Mely hervadó vágyunk langyos tüzeiben foltosra kopott?
S vagyok-e még emlék Neked, mint fénykép aranykeretben,
Min magányos percekben remegő kezéd végigsimít –
Vagy csak sárgult kópia feledve egy pókhálós szegletben,
Mely megszentelt figyelmedért többé már hiába sikít?
S merre vitt utad? A piramisok kriptá-világában
Találtál-e választ? Vagy kérdés nélkül keringsz céltalan,
Elveszejtve önmagad egy labirintus zezugában.
S küldeném veled megmentő fonalam minduntalan,
De Theseus nem vágyik már Ariadné tüzes ölébe
Önnön fényében tetszelg', a boldogságát keresi
S ragyogóbb csillagokat vonz izzó búvkörébe
Hisz fényüktől csak ő lesz gazdagabb, s ez hízelg' neki.

Tudod, ebben a világban többé nem lelem helyem.
Elvesztem, feladtam, építeni már nem akarok
Minden olyan cudar lett, rideg és kegyetlen
Mocsárba süllyedek, s felém nem nyúlnak karok.
A múltat feledni nehéz, én már szeretni sem tudok
Álmatlanul forgolódom, míg rám talál a reggel –
Téged kutatlak, majd üres utcákon futok, csak futok
Hol házak merednek rám bamba üveg szemekkel,
Mint megannyi undok kísértet áldozatra lesve.
Sodródok nélkülöd, mint életképtelen torz alak,
Ki kétségbeesve és elvesztett fétuszát keresve
Órjög, rombol és pusztít mindent, mi útjába akad.
Látod? Ezt tetted velem. Többé se múltam, se jelenem.
Megragadnám, mi kell, de csak levegőt markol kezem
S mint lidérc, a két világ közt bolyongok istentelen
Míg utam meglelem – s Te nem vagy már iránytű nekem.

HÍTEM

Néha csak sodródok szilaj hullámokon
Mint buta fadarab, mely jobb sorsot remél
És ha fennakad a kócos partvonalon
Mindig elhiszi, hogy ezúttal révbe ér.
De az út végtelen, nincs végső állomás
Mert csak ábránd a nyugodt vizű kikötő –
Ringató öble sem más: bódult látomás,
S ha menni vágysz, visszavet a hullámtörő.

A távolban vitorlák csúcsa fehérlik
Ködfal mögé terített vizes lepedők
Rojtosra szaggatott zászlókkal remélik
Feneketlen zsákokba varrták az időt.
Ily kecses hajóról álmodom én is
Siklani könnyedén áttetsző tengeren
Dagadó vitorlám szolgálja a szél is,
S eltűnök újra a jeltelen vizeken.

Csipkézett zátonyok akasztják horgomat
És habzó szirteken hintázó végtelen
Pulzáló ritmusra szelíden bólogat
A helyét nem lelő csüggedő értelem.
S a kör végül bezárul, nincs ki befogad –
Tehertől görnyedve, földig meghajolva
Gályád igája alatt vonszolod magad:
S menni kell tovább, emelt fővel, dalolva.

KOPOTT FÉNYŰ CSILLAGOK...

Nekem nem kellene a Te csillagaid
Nem kell lépcsőkre tett fogadalmad
Gyenge karodnak támaszul itt az enyém
S ne szégyelld előttem lélek-rongyaid.
Mit akarok, nem más, mint hű tenmagad
Ráncosan és öregén, vagy betegen
Akár lehetsz hideg és undok velem –
Ne reméld, nem rémít e halálszagú hangulat.

Csak fáj. Hogy nem vagyok fénylő csillagod
Neked, s ha mégis, fényem úgy jól megkopott –
Lám ez a sorsa mindnek, mi helyéről elmozdított.
Naïv gondolat, hogy lehetnék kandallód Neked?
Fényben fürösztetni szép-szomorú arcod lágy ívét,
S tüzemmél hevíteni jéghideg, csontos kezéd.
Szüntelenül vágyni reszkető ölelésed,
És menni azon az úton: mindörökre Veled.

ÁLMAINK

Emlékszel, mikor egy őszi vasárnapon
Selyembe álmodtuk jövőnk tűnő perceit?
Hittünk a vágy mézízű szavának, s vakon
Követtük a szív bódult rezdüléseit.
Kis házat képzeltünk egy erdő peremén
Örökzöld fák, és virágzó bokrok között,
Fecskék fészkelnek sötétlő ereszen
A csipkésre faragott gerenda fölött.
Vártuk, minden reggel ránk ragyog az ég
Kandallónk előtt mélán összebújva
Bíztunk, hogy a tüze mindörökké ég,
S tornácon vállvetve ülünk majd dalolva.

Még nyár sem volt, és ránk talált a tél
Rideg szavad könnyet fakasztott lelkemben
Reményeim messzire fújta a jeges szél
Minden fa és virág elhervadt kertemben.
Mert nyomodban pusztulás jár, amerre mész
Hiába teremtnék életet szavaid –
Kutató szemed a messzi távolba néz
S lelkednek szózata nem bontja falaid.
Itt maradtam, kisházunkban egyedül
Kínzó magányom lehet csak társ nekem –
Bízom, egy húr még megpendül legbelül,
Ha meghallod fájdalmas mélabús énekem.

A VÁROS FÉNYEI

Milyen érdekes is az emberi elme. Emlékeink kusza szövevényt alkotnak, mely az idő elteltével fokozatosan veszít sűrűségéből, és mint egy porló szövetdarab a múltból, egyre vékonyodva, ritkulva, áttetsző hálává silányul, majd végül az is szertefoszlik. Talán egy-két apró részlet megmarad a csillogó pókfonálból: néhány pillanat, néhány finom kis rezdülés, de leginkább csak halovány benyomások. Utólag visszatekintve, így vagyok emlékeimnek azon szakaszával is, ahol életemnek még fontos része voltál. Már csak homályos képeim vannak, megsárgult kópiák, egykor súlyos szavak töredékei, különös ízek a számban, kusza impressziók. A nagyváros semmi más-hoz nem hasonlítható hangulata, íze, szaga, amelyet észre sem vesz talán, aki minden nap benne él.

Valahányszor ott jártam, körülengett különös misztikuma, de sohasem álltam meg, hogy szépségében gyönyörködjek. Legutóbbi ottlétem alkalmával sikerült megfognom belőle valamit. Ugyanaz az érzés kerített hatalmába, mint ködös gyermekkori emlékképek felidézésekor, melyeknek hiába kutatom a helyét és forrását, sohasem találom. Láttam már ezt a várost, jártam már ezen a helyen, és valami megmagyarázhatatlan oknál fogva kötődöm ide. Folyton keresem azt a helyet, azt a házat, és a hozzá kapcsolódó érzést, ami több évtizede, vagy még

régebb óta kitörölhetetlenül az emlékeimben él. Nem a nappalok nyüzsgő forgataga, inkább a város nyugodt magánya: a pesti éjszaka. Látom magam előtt a kihalt, csendes utcákat, a kandeláberek vibráló fényeit, amelyek, ha hunyorítok, színes kaleidoszkóppá változnak; látom a hold opálos udvarát a házak markáns sziluettje fölött, melyből bizarr mintákat takarnak ki a tetők komoran sötétlő bádogdíszei. Néha egy macska kecses körvonala rajzolódik ki, tekintetemmel követem, ahogyan átsuhan a gerincen, majd eltűnik egy padlásablak feketén ásító nyílásában. Távolról színes neonfények törnek maguknak utat a sötétben, zölden és pirosan villózva hirdetnek cégért és csalogatnak éjszakai vendéget.

Egy lokál nyitott ajtaján zene szűrődik ki, valami keserű blues... Elszorul a torkom. Kedvem volna beülni, és meginni valamit. Egy eldugott sarokban a kerek asztalka fölött könnyökölve a megkönnyebbülésig sírni, és próbálni felejteni. De úgysem menne...

Azt hazudom magamnak, hogy szabad vagyok, egy mélyet szippantok a sűrű, friss levegőből, és nem zavar, ha a hajamat az arcomba fújja a szél, a sminkemet már lemosták a könnyek. Csak a cipőm kopogása hallatszik a dermedt aszfalton, és árnyékom játszik csalfa játékot velem, amint hosszúra nyúlik, majd megrövidül, ahogyan elmegyek egy újabb lámpatest alatt. A fák meghajtják nekem nehéz lombjaikat, fájó titkokat sutognak, és újra emlékeznem kell. Sikítva mar bensőmben a felismerés, hogy nem létezik az a nyugodt otthon, amit egykor megálmodtunk, és Te már nem vársz rám sehol.

Aztán már a pályaudvaron járok, a vonatom is bent áll, de még nem szállok fel. Búcsút intek a helynek, és elsétálok a legtávolabbi peronig, hogy meggyőződjek róla, nem vagy-e ott. A választ tudom, mégis úgy érzem magam, mint a kutya, mely halott gazdáját keresve nyüszít nyughatatlanul a régi, megszőkott helyeken, hátha egyszer mégis eljön.

Majd a vonat piszkos ablaka mögül nézem a távolodó házakat, a város egyre halványuló, és könnycseppen át elmosódó fényeit, de minden egyes alkalommal itt hagyom a lelkem egy darabkáját.

SZÉKELY IMRE

Székely Imre grafikus művész Győrött, értelmiségi családban született, 1987-ben vándorolt ki Magyarországról, és 1988-ban érkezett Kanadába, ahol jelenleg a British Columbia tartománybeli Vancouver Island-en, Victoria városában él feleségével, Jenniferrel.

A művész 1999-ben személyes audiencián adta át az „*ABBA Pater*” című színes, nagyméretű grafikai alkotását II. János Pál pápának a Vatikánban. A Szentatya köszönete és elismerése jeléül személyes Apostoli áldását adta a művészre. A kép a Vatikánban található.

2001-ben az akkori miniszterelnök, Jean Chrétien úr, parlamenti dolgozósobájában, Ottawában fogadta a művészt, aki a magyar emigránsok nevében átadta a Kanadai Államnak adományozott, „*Kanada múltja, jelene és jövője*” című, színes, nagyméretű grafikát. Chrétien úr ígérete szerint az alkotás az ottawai National Gallerybe került.

Victoria városának készítette és adományozta a „*Homage to Victoria*” című művét, amelyet a város vezetői vettek át, és a Városházán állítottak ki.

A Magyar Parlamentben került sor a „*Honfoglalás*” című alkotás átadására, melyet a hazájának szánt, és felkérésükre, a Lakiteleki Emigrációs gyűjteménynek is adományozott egy képet a jövő generációi számára.

A győri Városházán és a Győri Egyházmegyei Kincstárban, Ottawában, a Magyar Nagykövetségen, Vancouverben, a Magyar Konzulátuson, valamint számos értékes magángyűjteményben is fellelhetők a művész szürrealista stílusban, színes linó, színes monotípia és papírnyomat kombinációjával készült képei.

Jelenleg a „*Times Capsule*” című művén dolgozik, amely az emberiség 2008 éves történelméből – a jövő számára, mint egy-

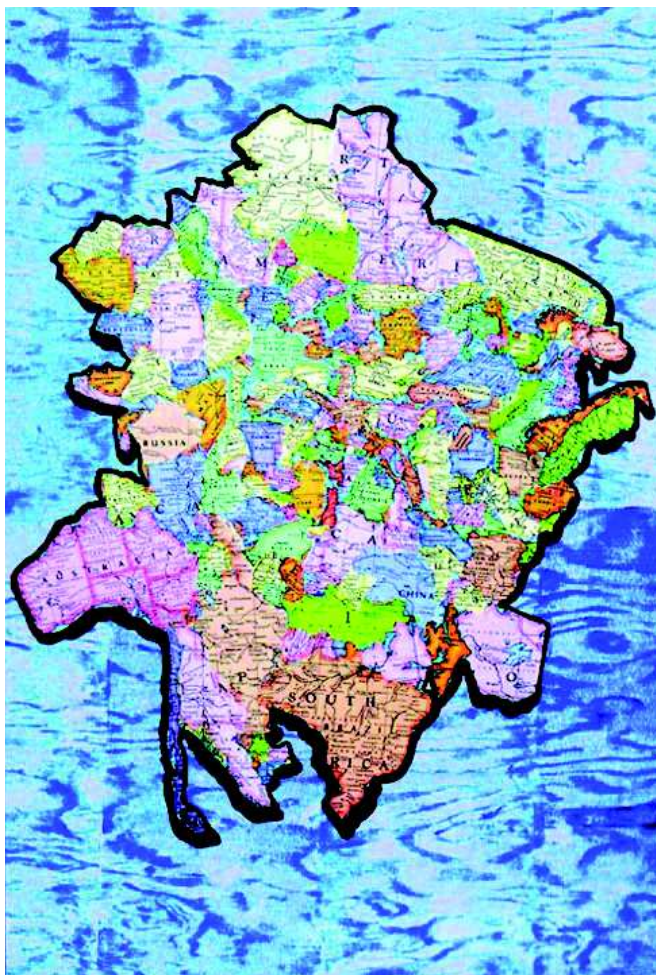
fajta visszatekintés – emel ki, és ábrázol részleteket. Ezt a képet az ENSZ new york-i Palotájába, egy másik hitelesített alkotását pedig Brüsszelbe, az EU Székházba szánja, mint egy Kanadában élő magyar művész adományát.

ABBA Pater

Fantasia in the manner of an echo

Island of peace

Magic

(illusztráció Truman Capote „Mozart és a kaméleonok” című könyvéhez)

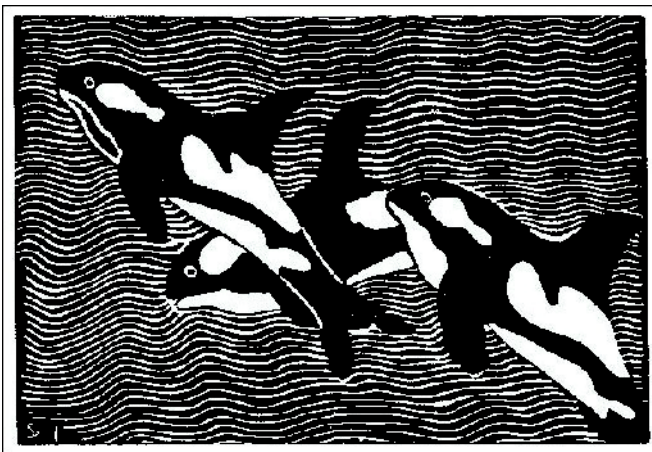
Never again

St. Stephen king

Tranquil symphony

Whales

Spring (Szőrös monotípiá)

SZÉLL ZSÓFIA

Dombóváron született, reméli,
hogy ott is hal meg. Számtalan vers
múlva.

MOST IS

Leüledett por a szerelem.
Elaludt a szék karfáján, a könyveken;
az ujjak csak a levegőbe rajzolnak
varázsba csobbanó köröket,
aztán összeszorulnak görcsösen,
ahogyan az ajkak gyűrűjében
örök-puhán gyűrődik a szó.
Szemvillanásba tapadt pillanat,
borostyánba burkolózott bogár
repül zümmögve a Holdba.
Ne rázkódj meg,
Lassan ülepedik a szerelem –
szürke homályba borítanál.

ISMÉT FEHÉRBEN

Egyszerű szavakkal öltöztet fehérbe
a remény, forrásvízzel mossa lábad,
kenyeret tol eléd. Körülötted indulót
fújna a vihar, de megint elnémult az
idő, s talán Isten is. Magad lassan
vetkezed le, szíved márványba veri
a bágyadt éveket. Neved szénfekete
festék, varjak tánca az égen. Hagyd
hát, hadd öltöztessen a remény;
tisza életet, egyszerű szavakat
rakjon eléd. Szeretetet.

SZEMENDEI ÁGNES

Ha örömömben sírok,
vagy utol ér a bánat...
átadom magam egy
szavakból szőtt világnak
rímek, szóképek, vágy,
öröm, sóhajok fölött...
mint eltévedt vándor,
ég és föld között.

ŐSZI HANGULAT

Tétován mozdul az őszi este,
a lustálkodó sugarak nevetve
integetnek a Szürkületnek,
melyben benne remegnek,
a várakozás nyugtalan percei.
Még itt van,
még velünk az Ősz,
de a levelekben ott időz
a búcsúzás szomorú árnya.
A vadgesztenye levelének
ujjakra szabott ága,
már integetni kezd,
de ne vedd még komolyan,
csak incselkedik veled,
mert érzi szereted,
barnán kacsingat szemembe,
esőkönyein átnevetve.
Avarba szőtt levélszőnyegén
még ott táncol,
langyosan ölel a Napnak fénye.

De egyre inkább ráncolja
felhő redőzte homlokát.
Bánatát,
zuhogó cseppek,
esődalt dúdoló ereszek,
víztócsák tükrébe rejtve,
búcsút int könnyei között,
s még ránevet a közelgő Téltre!

NYÁR ÉS ŐSZ

Ősz illatú széllel
rozsdás levéllel díszített ágakon,
még a nyár nevet,
sugárral átszótt felhőn integet.
Menni készül,
bár szívesen maradna,
de még az őszt babusgatja hangja.
- Ringatlak forrón karomba zárva,
ne gondolj hát a fákra,
aludj még néhány hetet.
Indián nyaram,
hadd varázsoljon nyári szerelmeket.
Mikor ébredsz,
pihent leszel,
Ujjongva fogad majd minden levél,
Lesz munkád bőven,
míg ruhájuk,
a nagy őszi bálra színesre ér.
A szeretelők imádni fognak,
szőlő levéllel rád koccintanak,
körte ízű éjjeleken,
alma édes harmatában,
rózsa illat nappalokban,

a szerelem is veled marad.
Lassan búcsúzó,
karjaimban zsibbad a meleg,
de mire felébreds,
vigyázba állnak előtted,
az őszi szelek.

AZ ÉJSZAKA ÁRNYA

Lassan sétáltam haza,
Az út melletti fákon a szürkület aludt,
és az este csöndesen fölé borult.
Magányom megérezte talán,
vigasztalni akart,
estike illatából szőtte szőnyegét
elém terítette,
valami furcsa történik ma este.
A szellő mellettem sétált,
hallgatott,
nem értettem,
miért volt izgatott.
A lakásban nem volt maradásom,
hintaszékbe ültem a balkonon,
a szél mellém ült a jobbomon.
- Miért nem szólsz hozzám...
Mért nem látom arcodat...
Tudom, hogy itt vagy,
éreztem simogató csókodat...
Lassan ringatni kezdett,
mögöttem suttogott...
csukd be a szemed,
ha nem is láthatsz, érezni fogsz,
add a kezéd...
érezd hogy vagyok,
nem akarlak bántani,
ne félj, kérlek,

csak engedd, hogy néha
meglátogathassalak téged.
- Már egy ideje érzem létedet,
nem félek tőled,
megszerettelek –
becsukom a szemem, tied vagyok,
annyira akarlak, ...ugye tudod?
Karjába vett,
átemelt a küszöbön,
- Biztos akarod, csak az éj lehet tied,
és nem lehet látható az éjszaka árnya.
Kit érdekel,
ha szerelmednek ez az ára.

SZILÁGYI IMRE

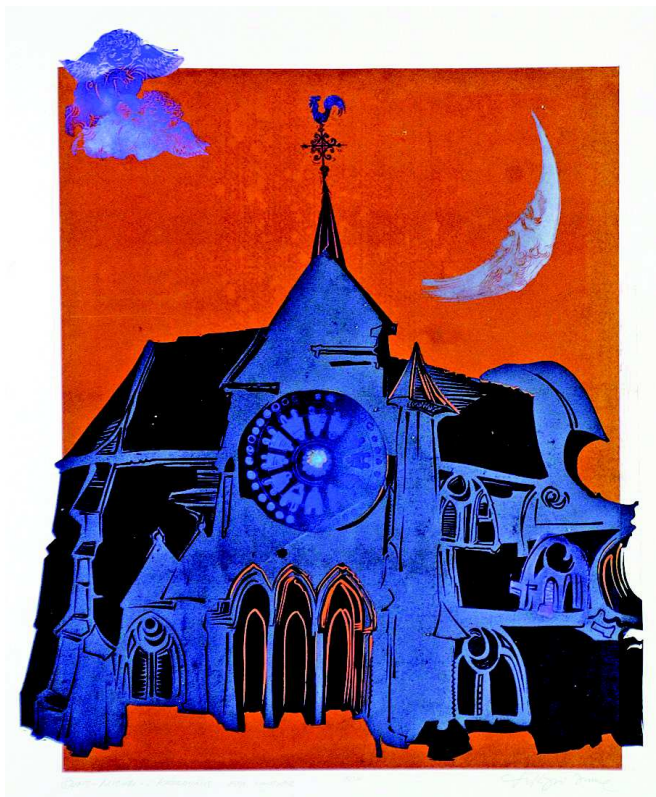

Csokonai-, Medgyessy Ferenc-, és Holló László-díjas grafikusművész, a Káplár Miklós-emlékérmét három alkalommal kapta meg. Kétszer lett a debreceni országos nyári, egy-egy alkalommal pedig a tavaszi és az őszi tárlatok nívódíjasa. Az egri tanárképző főiskolán végzett, 1973 óta a Hajdúböszörményi Pedagógiai Főiskola

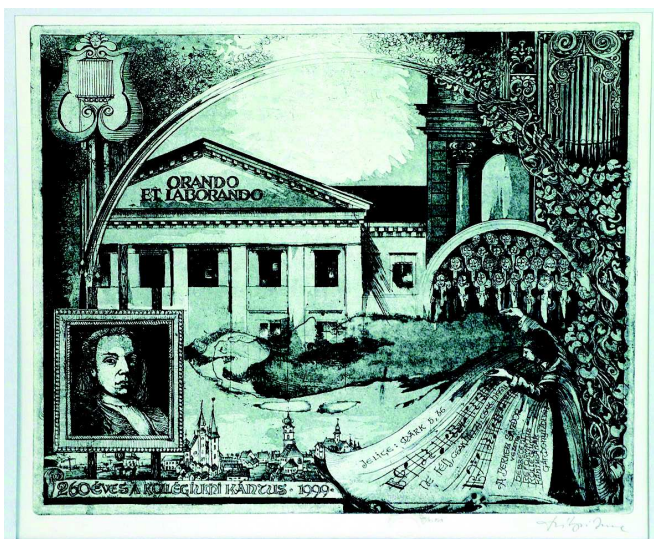
tanára. Tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetségének, a Hajdúsági Nemzetközi Művésztelepnek, és alapító tagja a Grafikusművészek Ajtósi Dürer Egyesületének. 1968-tól vesz részt az őszi, tavaszi, és országos nyári tárlatok mellett a békéscsabai alföldi tárlatokon, művésztelepek és a Grafikai Műhely kiállításain. Számos hazai kisgrafikai önálló, és csoportos bemutatója mellett Barcelonában kétszer, valamint Rómában és Arezzóban szerepelt nemzetközi ex libris kiállításon.

1975. Óváros, Lublin – színes linómontázs

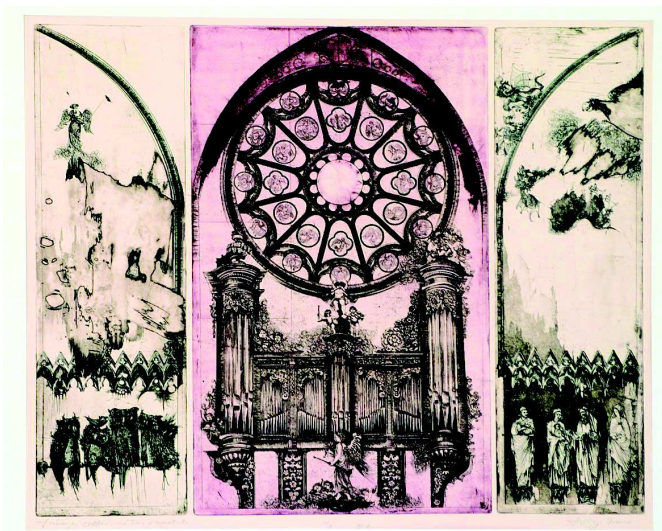
1995. St. Micheli katedrális – színes linómontázs

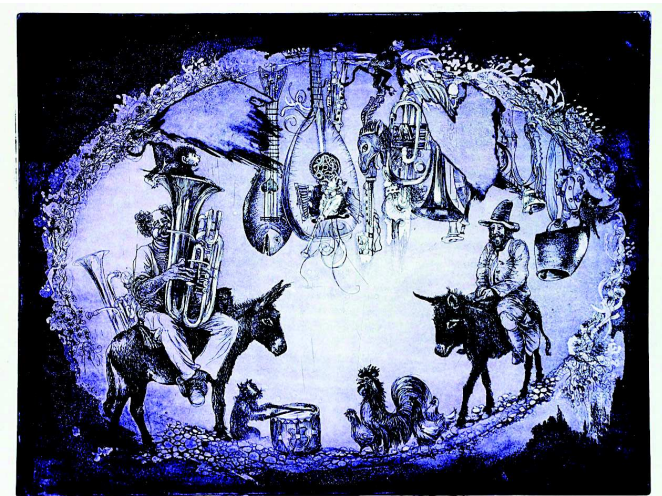
1999. *A kollégiumi kántus* – rézkarc aquatinta

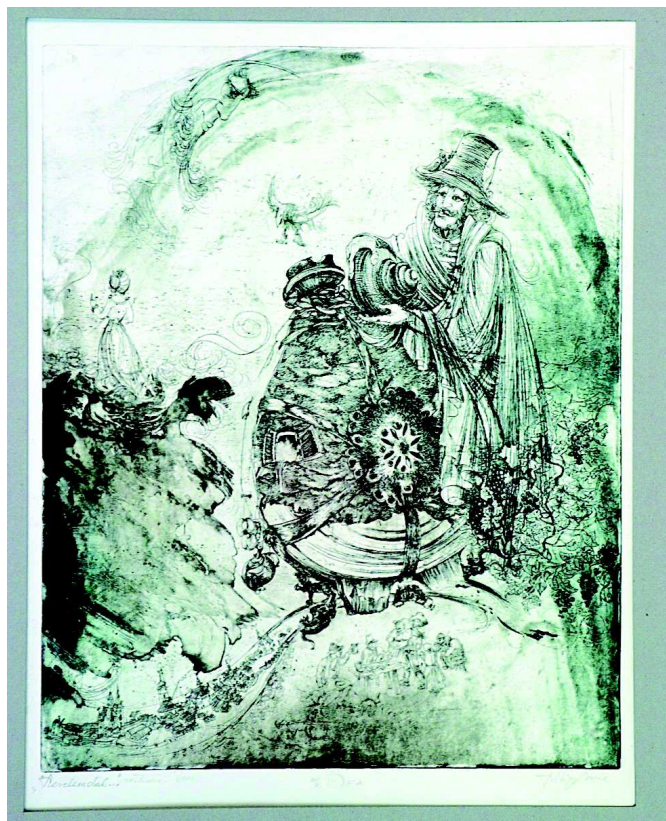
2001. *Abol a madár is jár – rézkarc*

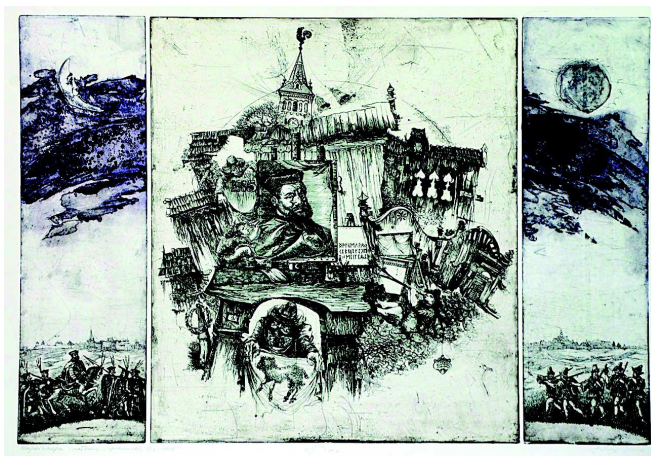
2002. *Szárnycsoltár* – rézkarc aquatinta

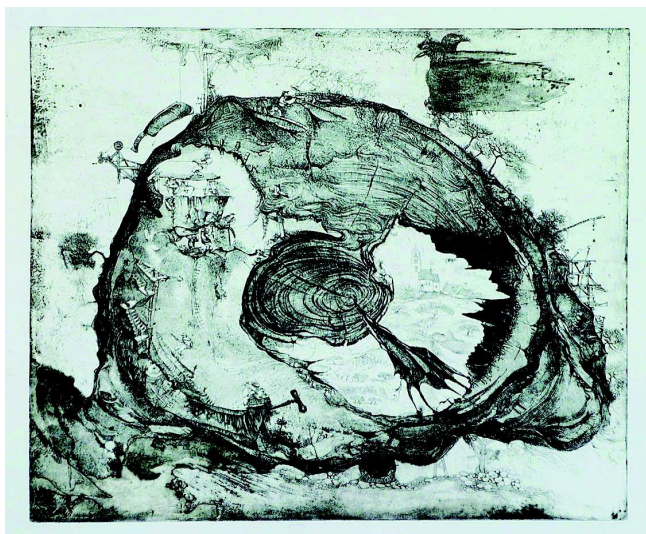
2003. *Csendes hangadók* – rézkarc aquatinta

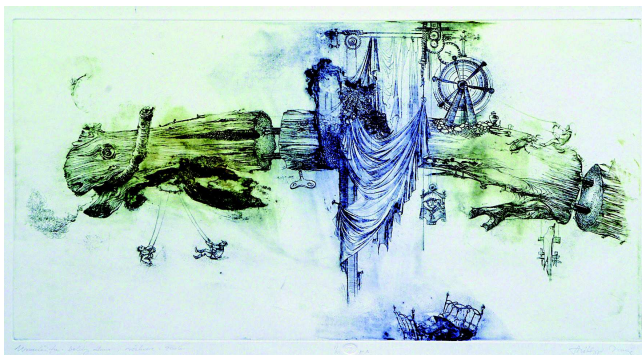
2004. Szerelmesdal – rézkarc

2005. Hajdúk népe – rézkarc

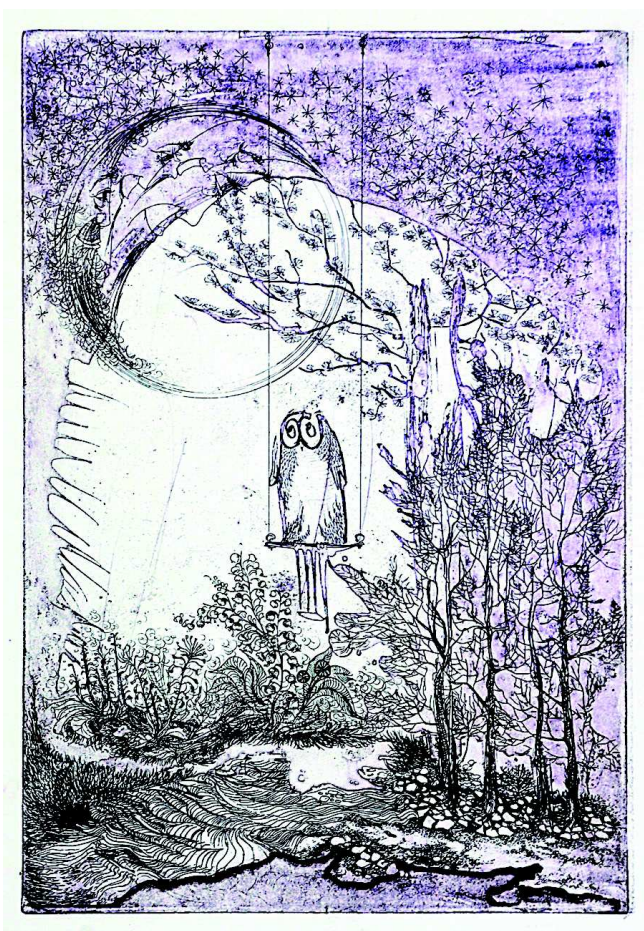
2006. Érgyűrűk – rézkarc

2006. *Az uszádékja boldog álma – rézkarc*

2007. *Az uszádékja fosztogatói (Hal-kutya-madár) – rézkarc*

A kis bintás – fázisnyomat

SZTOLÁR MIKLÓS

Sztolár Miklós vagyok. 1956-ban születtem Budapesten. Programozó matematikusként végeztem az Eötvös Lóránd Tudomány-egyetemen, ugyanitt szereztem meg nemrég tanári diplomámat is. Időközben megismertem mind az amatőr film, mind a színpad világát, mindkettőt az alkotás szintjén. 18 éves korom óta írok rövidebb-hosszabb történeteket, szeretek mesélni. Néha körutat teszek fényképezőgéppemmel és egy diktafonnal a „való világban”, ezekből aztán kisebb riportok, fotós tudósítások születnek. Jelenleg – a tanítás mellett – szoftverfejlesztéssel foglalkozom.

IGAZSÁGTÉTEL

2007. július 19.

A kisleány még mindig „miért korszakában” élt. Legnagyobb öröme, felfedező körútra vitte magával édesapja. Csavargásaikban sok volt a rögtönzés, és éppen ezt szerette benne.

Mikor közeledni kezdtek a Margitsziget bejáratához, kicsit elszontyolodott, nem így képzelte ezt a sétát. Szerette a szigetet, de most valami másra vágyott, valami izgalmasra. Ezt vette észre apja, vagy más miatt döntött így, Feri nagy megkönnyebbülésére nem kanyarodtak be a szigetre.

- Átmegyünk Pestre? – nézett bizakodva apjára a csikófrizurás kisleány.

- Igen, körülnézünk egy kicsit. Van kedved rá? – kérdezett vissza a férfi.

Hát persze, hogy volt, neki aztán mindig volt. Rajongásig szerette apját.

A pesti hídfőnél baleset történt. A kisfiú megilletődötten bámulta a helyszínt biztosító, hátrakulcsolt kezű, komor arcú rendőröket. Mikor odaértek a rendőrsorfalhoz, az egyik rendőr eléjük lépett.

- Itt nem mehetnek tovább – jelentette ki megfellebbezhetetlenül, majd a fiúra nézett. – Ez különben sem neked való látvány.

Feri szemmel láthatóan nem értett egyet a dologgal, és kérdő tekintettel apjára nézett.

- Mi történt? – kérdezte a férfi.

A rendőr nagy nehezen megszólalt.

- Nagyon ronda baleset, mindkét karját levágta a villamos.

Mindketten nagyon elcsodálkoztak, és szinte egyszerre kérdezték.

- És, a feje?

- Annak nincs semmi baja. Senki nem érti, még az orvosok sem.

Hát, ők sem értették, kénytelen kelletlen kikerülték a helyszínt, és továbbmentek. Mire elérték a körutat, ritkulni kezdett a tömeg.

2007. július 20.

A kisfiú egy játékokkal elárasztott kirakatot szuggerált, amikor egy sötétbordó Mercedes gördült elegánsan a járda széléhez. A sofőr azonnal kiugrott belőle, és segítő kezét nyújtott a hátsó ülésről nehézkesen feltápáskodó fiatal férfinak. Véletlenül azonban frissen kötözött karját fogta meg, mire az torkaszakadtából felordított.

- Mit csinálsz, te barom?! – kiáltott rá a tisztelettudóan meghátráló idős emberre.

Épen maradt kezével úgy bevágta a kocsí ajtaját, hogy még az út túloldalán is megrökönyödést keltett közönségében. Akatáskáját elejtette, és iratai pillanatok alatt szétszóródtak a járdán. A járókelők tanácstalanul bámulták a szerződéseire vadászó menedzsert.

- El fogok késni a tárgyalásról. Ha ez az üzlet ugrik, búcsút mondhat az állásának – tért vissza a magázódáshoz a lakkozott hajú üzletember.

- Segíthetünk összeszedni? – lépett hozzá az apa.

Feri feszülten figyelt. A menedzser gyanakodva végigmérte őket, aztán nagy nehezen igazított egyet meghatározhatatlan színű nyakkendőjén.

- Nem bánom, köszönöm – mondta most már viszonylag barátságosan.

A kisfiú pillanatok alatt összeszedte a szanaszét repült iratok nagy részét, és odalépett tulajdonosukhoz.

- Mi történt a bácsi kezével? – vizsgálta a férfi karját takaró kötést.

A menedzser szeme csak úgy szikrázott.

- Mi közöd hozzá?! – ordított a gyerekre.

Feri éppen azon töprengett, hogy vajon mi rosszat mondhatott, amikor apja hozzáfordult.

- Menj előre, várj meg annál az oszlopnál.

A kisfiú távolodni kezdett, apja pedig az iratait markolászó férfihoz fordult.

- Eltörhetem a másik kezét is, ha nagyon akarja.

Az üzletembernek nem volt ideje elgondolkodnia a nagyvonalú ajánlaton, mire feleszmélt, potenciális üzletfele már messze járt.

2007. július 22.

A következő saroknál lefordultak a körútról, és elindultak a bíróság felé. Ferit – ki tudja, miért – vonzotta ez a különös világ. Mióta megtudta, hogy egyes tárgyalások nyilvánosak, és bárki bemehet rájuk, nem hagyta békén az apját.

- Apa, mikor megyünk tárgyalásra? – kezdte most is.

A férfi körülnézett, és visszahúzta a gyereket egy közeledő rendőrautó elől.

- Ha így folytatod, akkor hamarosan. Figyeljél a járdánál.

A kisfiú megmakacsolta magát.

- Mikor megyünk?

Apja rámosolygott.

- És, mi akarsz lenni? Bíró, ügyész, ügyvéd, vádlott, esetleg elítélt? – kezdte felsorolását a szerepek súlyának megfelelően.

Feri ezen még nem gondolkodott, ő csak nézelődni akart.

- Bíró – mondta bizonytalanul, majd hozzátette – persze, az ügyvédek jól keresnek...

- Na, ehhez még nőnőd kell egy kicsit – zárta le a témát a férfi.

Ebben a pillanatban ketten léptek ki a bíróság épületéből. Az ügyvéd és védenca nyertesként távoztak tárgyalásukról, így aztán kitűnő hangulatban voltak mindketten. Egyetlen dolog árnyékolta csak be győzelmüket. Hiába akartak kezet fogni, gratulálni egymásnak, ennek technikai akadályai voltak. Az ügyfél bal keze be volt kötve, már a kézfeje sem látszott, az ügyvéd jobb karja pedig, egyszerűen hiányzott.

- Odanézz, ők is megsebesültek! – rántott egyet a kisfiú apja zakóján.

A férfi felkapta a fejét. Micsoda napjuk van, alig negyed óra alatt négy sérültet láttak.

Továbbmentek. A közeli mentőállomásban volt valami szokatlan, de a férfi nem tudta megfogalmazni magában, mi az, ami nincs rendjén. A mentősök fegyelmezett arcán egytől egyig zavar tükröződött. Nem bírta megállni, hogy meg ne állítsa az egyiket.

- Elnézést, uram. Mi történik itt?

A mentős sietősen elkapta róla a tekintetét, és elfordította a fejét.

- Dolgozunk, kérem, láthatja. Elnézést kérek, de sietek – mondta, és mire apa és fia feleszméltek, már el is tűnt az épületben.

- Bocsanat, uram, nem akartam feltartani – mondta most már a nyitott ajtónak, mintegy reflexből a férfi.

Feri, mint általában a gyerekek, igen jó antennákkal rendelkezett.

- Mi bajuk van, apa? – kérdezte.

A férfi tanácstalanul nézett rá.

- Fogalmam sincs, kisfiam.

Nagyon zavarta, hogy nem tud épkezláb feleletet adni fiának, így aztán másra terelte a szót.

- Mit akarsz, hova menjünk?

Feri szeme felcsillant.

- Menjünk a Parlamenthez!

- Ott voltunk a múltkor is.
- A kisfiú megmakacsolta magát.
- Nem baj. Én szeretek oda menni.
- Menjünk, ha ennyire akarsz – adta meg magát az apa.
- Feri pontosította elképzelését.
- De a TV felé menjünk!

Merre mehettek volna máshova, hát persze, hogy elindultak a Televízió felé. Már a tér széléről látszottak a villogó fények. A fiú felnézett apjára.

- Apa, a mentősök is szoktak nyaralni?
- Hát persze, hogy szoktak.

Feri a pillanatnyi helyzetben nem tartotta túl meggyőzőnek apja válaszát, de az életáruló látvány minden további kérdésért háttérbe szorította.

A Televízió székháza előtt rendőrsorfallal állt, mögöttük pedig, rendületlenül dolgozott a mentőszolgálat. Mindenkit kérésérülés miatt láttak el. A kisfiú felfigyelt egy rendőrtisztre.

- Apa, nézd, a rendőr bácsi kezét is bekötötték.

És valóban, a tiszt karjából maradt csonkon kötés díszelgett. A férfi ráeszmélhetett valamire, mert olyan hirtelen fordult el a sebesültek hadától, hogy az még fiát is meglepte.

- Igazad van, kisleány. A Parlamenthez kell mennünk.

Feri boldogan követte egyre gyorsabb léptekkel haladó apját. Pillanatok alatt a Parlament elé értek. A fiút most már jobban foglalkoztatta apja, mint a rendőrsorfallal, a mentők és az épületből kifelé sorjázó félkarú emberek. Aggódva nézett apjára.

- Mi a baj, apa?
- Nincs semmi baj, Ferikém – mondta, miközben végignézett a tömegben.

Összeállt benne a kép. Újra fiához fordult.

- Azt hiszem, bevezették István bácsi törvényeit.
- Ki az az István bácsi? – kérdezte a kisfiú.

A férfi most már csak fiával foglalkozott.

- Gyere, elmesélem hazafelé. Sietnünk kell, még nem fejeztem be az adóbevallásomat.

SZŰCS ISTVÁN

Születtem, hajh, Debrecenben, 61 évvel ezelőtt, mint egészen kicsiny gyermek.

Általános iskolai éveimet tanyasi osztatlan iskolában mulattam Püspökladány mellett, Hamvas pusztán, és Pusztamérgesen fejeztem be. Utána

közgazdasági technikum következett Szegeden. Némi apróságot a festőszakmáról is ejtsek...

Természetesen osztatlan általános iskolában nincs rajzóra. Közgazdaságiban sem. Nemcsak, hogy iskolai rajzórám nem volt, még rajzolni sem láttam senkit sosem. Festeni meg pláne. Szóval minden technikai fogásra, mindenre, ami a festéssel kapcsolatos, magamtól kellett rájönnöm. Bátran mondhatom, hogy autodidakta vagyok. 35 éve kezdtem festeni, aztán húsz évig nem festettem semmit. Nem volt rá idő. Tavaly újra feltámadt bennem a festés iránti vágy, és mint nyugdíjas, már nem mondhattam, hogy nincs rá elég időm. Azóta húszegynéhány képet festettem, többnyire elfogadhatóakat, bár elégedett sosem vagyok velük. Nem a mások képeihez mérem, önmagamnál szeretnék mindig jobb lenni.

Kiállításaimról. Itt Kiszomboron kértek fel tavaly, 2007-ben, a képeim kiállítására. Szeptemberben a falunap alkalmából körülbelül két hetes önálló kiállításom volt. Decemberben a kiszombori képzőművészeknek közös kiállítására kértek föl. Egyedül szégyenkeztem, mint nem hivatásos alkotó. Ennek a kiállításnak az anyagából jelent meg egy kiadvány, amelyben a festményeim szerepelnek, egy korábbi kiadványban pedig a verseim, és egyéb műveim.

Meghívást kaptam a festményeim kiállítására Pécsre, a *Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei* program keretén belül, ahol 2008. július 16-a és augusztus 31-e között 30 képem volt kiállítva. A megnyitó napján két rádióadó és a Pécs TV készített bemutató portré riportot.

Közben új felkérést kaptam a következő kiállításra: a *Pécs 2010 Európa Kulturális Fővárosa Program* keretében 2008. szeptember 11-től 26-ig, a Mária utcai EKF székházban. 2008. szeptember 19-től október 7-ig pályázati kiállításom volt Kiszomboron.

Díjaim nincsenek. Soha eszembe sem jutott, hogy pályázzam. Amint a kiadványban írtam a bemutatkozásomhoz: *Nem hajt sem feltűnés, sem elismerés vágya. Csak adni szeretnék.* És ha sikerül a festményeimmel, vagy írásaimmal adni valamit, legalább egy érzést, egy gondolatot, akkor már megkaptam a díjamat. EZÉRT a díjért még próbálok valamit létrehozni a kevés hátalévő időmben. Verseimben egyszerű szavakkal, egyszerű emberi érzéseket próbálok visszaadni.

SIRATÓNÓTÁM

Faluszerte a szél hordja
Meghalt a jó hosszú Pista
Sirathatjátok leányok
Nem jön többé már hozzátok.

Siratja az öreg harang
Elment az a kedves bitang
Nincs már többé gondja-búja
Nem kél ajkán többé nóta.

Szép leány sem lesz már festve
Üressé vált minden este
Hagyott néktek néhány nótát
Rá emlékezők, hogy dúdolják.

Fejfájáról rigó dalol
Hallgatja is lent valahol
Hagyott rátok néhány szépet
De emléke csak rigóének.

TE

Bodros, göndör hajad,
Tengerzöld a szem.
Felismered magad?
Ez TE vagy kedvesem.

Nyúlánk, karcsú alak,
Körte a kebel.
Felismered magad?
Ez is TE leszel.

Ha jó szememre álom,
Téged hoz az éj.
Mindörökké várom,
Hogy hozzám visszatérj.

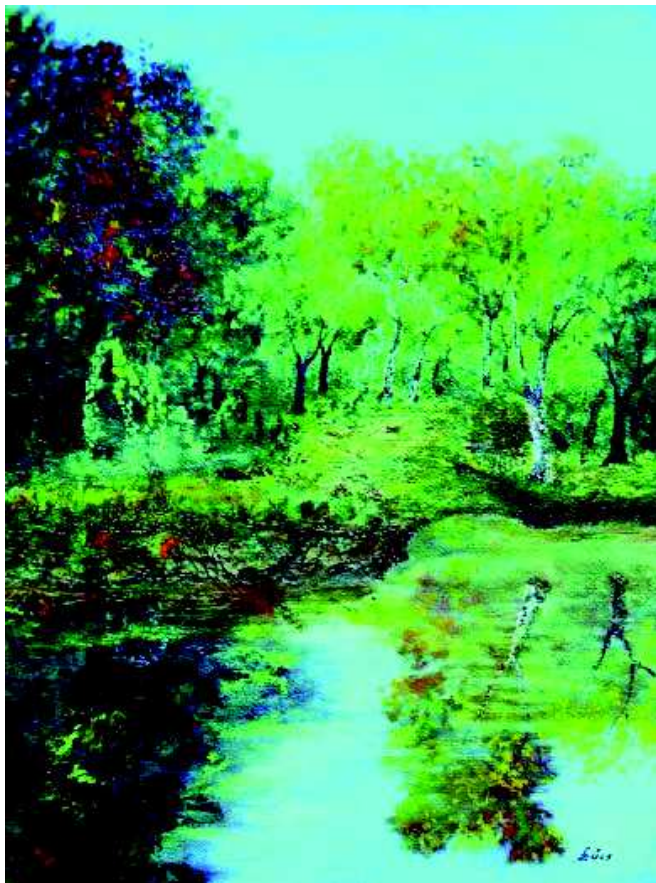
HAJNAL ELŐTT A CSÖND

Hűvös a hajnal az udvaron ülve
Bodza virága lebben a széllel
Szirma fehérlik, csillag a fénye
Illata bódít. Messze a reggel.

Béka kuruttyol. Fals ez az ének.
Süinkutya szusszan. Málna tövébe
Kajtat a tüskös, merre az éték.
Siklik a sikló, hogy ússza meg élve

Szép dana száll föl, párt hívogatva
Csábit az ének szép szerelemmel.
Bódít a nóta. Adta rigója
Tud valamit, hogy mit hoz a reggel.

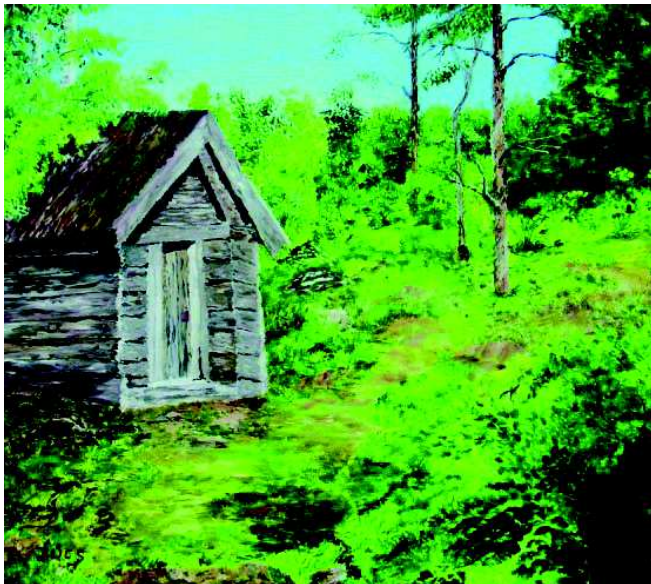
Éjszaka csendje ilyen. Teli nessel
Zajlik az élet, míg eljön a reggel.

A szedresi tónál

Narcissus

Vadászház a Bakonyban

TÁRNOK MIHÁLY

Születtem 1937. 04. 08-án Csallóköz-Aranyoson. Egyéves korom óta Tatabányán élek. Iparos családban nőttem fel. Általános iskola után, Gépipari technikus oklevelet szereztem. Nős vagyok, két gyermekem van.

1962. óta az Oroszlányi Hőerőműben dolgoztam műszaki beosztásban. 1996-ban mentem nyugdíjba.

Gyermekeim, unokáim, az irodalom, a természet szeretete tölti ki napjaimat. Az irodalmon belül a verseket, a versírást kedvelem a legjobban. Első versemet – szárnypróbálgatásomat – 14 évesen kezdtem. Kiterjedt baráti társaságom van. Különféle összejövetelekre, alkotótáborokba járok, ahol nagyszerű emberekkel találkozom.

Mottóm:

*Ne mondjál rólam sok jót,
Rosszat még annyit sem!
Olvasd el verseimet,
Utána ítélj meg.*

LEHEVEREDTEM

Fejem alá tettem karom, s néztem –
A felhős égnek messzi tengerét,
Míg alám bronzszínekkel ágyazott
Az ősi tölgy, hullatva levelét.

A nagy nyugalom pihenni tért bennem,
És rám csodált az ősz minden szépe.
Üzent a gondolat – visszánézőn –,
Üzent halványuló emlékképe.

Jó volt tudni, hogy élek, s még látom,
Mily zöld a fű, és milyen kék az ég...
Hogy viszi ragadva minden ízem,
A kitáruló hívó messzeség.

Reggelembe mikor felébredtem,
Már derések voltak az ablakok,
Eltűnődtem... mi minden változik,
S dermedt a pillanat, ha meghalok.

Hova lesz a hang, az illat a fény,
S hova lesznek a szerelmes szavak?
Most dermedt rózsaszirmain látom,
Nyarat idéző mozdulásodat.

Fakopács kopogtat; vége-vége!
A nap lebukott, hűvös szél remeg,
Hogy megyek, még hallom összesúgnak
Mögöttem, az elszáradt levelek.

FOLYIK A HÚS

Folyik a hús a hegy derekáról,
Mélyében reszket a kerti virág,
Mintha egy őrült rácsot cibálna;
Rossz úton jár az eltévedt világ.

Hegyormok kéken a ködre dűlnek,
Tompá fájással fel-fel nyög a rét,
Egy ördögszekér tépetten, árván,
Iramodással keresi helyét.

Virágnyaramra lehelek langyot,
Páraködével eljut e hozzád?
Úgy féltelek, jaj meg ne fázz szívem,
Csak te örök légy, te illatozzál.

Túrabakancsom hersen a fűben,
Odamegyek, hol emlékek várnak,
Hol napfény lángolt vörös hajadon,
S az éjszakában csillagok láttak.

ÖRÖK MEMENTÓKÉNT

Te bolond asszony. Nem látod most sem?
Nem líra, nem dal költött e tájba.
Engem izgága karcos villámlás
Vétet, hogy szülöttjét megcsodálja.

Hogy tetszelegjen a tenfiába,
Sikongva hazudik mindent, csalva
Kitessék, mint józan részegeknek
Bambán, bután fényesüljön arca.

Nem bújva, dehogy! Mutatva, lássák,
Hogyan lett e kincs őrzője, anyja,
Mikor ha sújtnak, semmi se érjen,
Maga hátát – nem fáj – oda tartja.

Így óvlak én is, féltve, dicsekvőn,
Életbe hívlak; múlnak az évek!
Mit tegyek, hogy örök mementóként
Órizzen a történetünk Téged!?

ZSIGAI KLÁRA

Zsigai Klára vagyok. Győrben születtem 1953-ban, és jelenleg is itt élek. Végzettségemet tekintve, közgazdász-logisztikus vagyok. Magatehetetlen, béna szüleimet 11 évig ápoltam, és haláluk után, 51 évesen államvizsgáztam.

Szeretem mindenben a természetességet. Gondolkodásban és tettekben is.

Őszinteséget, melyet adok, mástól is elvárom. Pozitívan közelítek meg személyeket és dolgokat. Segítek bajbajutott, és engemet megkérő embertársaimnak. Előttem nincs lehetetlen! Azt a szót, hogy nem tudom, nem akarom, úgysem sikerül, nem ismerem! Megfogalmazódott bennem: *„Aki nem tud kérni, nem tud megköszönni, és ha tévedett, vagy vétett, azt mondani: - bocsánat, hogyan tehetem jóvá? - annak még van mit tanulnia! Adni úgy kell tudni, hogy el is lehessen fogadni! Elfogadni pedig csak azt lehet, amit úgy adnak!”* Vallom ezeket a nézeteimet. Szeretek verseket írni a szeretetről, szerelemről, de írok keményebb hangú, országomat, hazámat féltő, és védelmező verseket is. Az élet nagy harcossá nevelt. Tudok dacos is lenni, vég-sőkig harcolok az igazság oldalán. Egyetlen barátot sem hagynék soha bajban magára! Lelkemben a békét és a szeretetet hordozom, melyből mindig őszintén adok!

Szeretettel:

Zsigai Klára

TÜKÖR ELŐTT ELMERENGVE...

Rejtelmes poklok varázsa, utamon
végig elkísér, évek távolba tűnő
emléke fodrokat vet évgyűrűjében.

Megállok, csupasz testemmel
felnézek kéklő égre, mosolygok,
emlékképek villannak,
tova tűnő messzeségbe.

Fülembe most egy templom
harangzúgását hozza a szellő,
testem árva könnyemmel
lágyan mossa koppanó eső,
számban érzem még szőlőszemek
friss, édes zamatát, orromban erdők,
patak, rétek, selymes bőröd,
bársonyrózsa illatát.

Hajamra fagyos cérna ujjaival,
ezüstszálat aggat a dér, fehér
jéghegyek csúcsa múlt fájó emlékét.
Őszbe nyúló tükörből hajnal árnya
néz, süthet a Nap, sóhajom szél fújja,
kegyetlen tükröm elkísér.

MONDJ EGY IMÁT, KÉRLEK!

Semmit ne kérdezz
Miért, hogyan, minek...
Elmondani nincs idő
Fájdalmam oly nagy.
Kinek tenni kellene
Hazug, cinkos, hallgat
Csak tedd össze kezed
Nézz fel az égre
Mondj egy imát, kérlek!
Szeretet ereje segíthet!

Harcolok igazságért,
Csepp könnyem kiált
Sziklák csúcsát ismerem
Kéréketört élet lehelete
Küzdőtér az égben.
Kérj áldást, szeress - feledj
Csak tedd össze kezed
Nézz fel az égre
Mondj egy imát, kérlek!
Szeretet ereje segíthet!

Maroknyi fájdalom
Toronyig ér a múlt
Néma csillag pislog
Szívem fagyott,
Vétlen áldozat.
Földönfutó kegyetlen sors
Csak tedd össze kezed,
Nézz fel az égre
Mondj egy imát, kérlek!
Szeretet ereje segíthet!

TARTALOM

<u>Bartalovics Zoltán.....</u>	<u>7</u>
<u>Odaát.....</u>	<u>7</u>
<u>Üzenet az örökkévalónak.....</u>	<u>8</u>
<u>Tükrök és szilánkok.....</u>	<u>8</u>
<u>Változó árnyék.....</u>	<u>9</u>
<u>Anyák napjára!.....</u>	<u>10</u>
<u>Holdvilágkoszorú.....</u>	<u>12</u>
<u>Tímeának!.....</u>	<u>15</u>
<u>Bodnár Éva.....</u>	<u>16</u>
<u>Szülőföld.....</u>	<u>16</u>
<u>Belső utakon.....</u>	<u>17</u>
<u>Boldogné Horváth Ilona.....</u>	<u>18</u>
<u>Czinege László.....</u>	<u>26</u>
<u>Emlék-köd.....</u>	<u>26</u>
<u>Nyárvégi éj.....</u>	<u>27</u>
<u>Márciusi éjszaka.....</u>	<u>27</u>
<u>Szüret.....</u>	<u>28</u>
<u>A küldemény.....</u>	<u>28</u>
<u>Csabai Andrea.....</u>	<u>30</u>
<u>Belőled eredő.....</u>	<u>30</u>
<u>Csontszínű ég.....</u>	<u>31</u>
<u>Csendem.....</u>	<u>31</u>
<u>Párnára hajtott álmaidban.....</u>	<u>32</u>
<u>Reszket az éjszaka.....</u>	<u>33</u>
<u>Fuchs Izabella.....</u>	<u>35</u>
<u>Apám emléke.....</u>	<u>35</u>
<u>Az én anyukám.....</u>	<u>36</u>
<u>Az első.....</u>	<u>38</u>
<u>Engedd, hogy segítsék.....</u>	<u>39</u>
<u>A Nádor.....</u>	<u>40</u>

<u>Analitika.....</u>	<u>43</u>
<u>Geiger Erzsébet.....</u>	<u>44</u>
<u>Téglagyári eldorádó.....</u>	<u>45</u>
<u>Csak úgy... magamnak.....</u>	<u>47</u>
<u>Feldobtak egy labdát.....</u>	<u>48</u>
<u>Szerettem volna</u>	<u>49</u>
<u>Gyufa-lét.....</u>	<u>50</u>
<u>Csendes egyszerű kívánság.....</u>	<u>51</u>
<u>Semmi probléma.....</u>	<u>52</u>
<u>Schizoid tünődés.....</u>	<u>53</u>
<u>Gergely Attila.....</u>	<u>54</u>
<u>Félálom</u>	<u>54</u>
<u>Üvegszirmok.....</u>	<u>55</u>
<u>Elmondanám.....</u>	<u>56</u>
<u>Gógucz Nóra.....</u>	<u>57</u>
<u>Hepp Béla.....</u>	<u>62</u>
<u>Elszámolás.....</u>	<u>63</u>
<u>Sáridő.....</u>	<u>64</u>
<u>Pro-vocal.....</u>	<u>65</u>
<u>Akácvirágok.....</u>	<u>65</u>
<u>Eljátszom.....</u>	<u>66</u>
<u>Összefeszülve.....</u>	<u>67</u>
<u>Nem vagyok.....</u>	<u>68</u>
<u>Szavak.....</u>	<u>69</u>
<u>Körben.....</u>	<u>70</u>
<u>Éjszárnyon.....</u>	<u>71</u>
<u>Horváth Géza.....</u>	<u>72</u>
<u>Találkozás Velencében.....</u>	<u>72</u>
<u>Egy régi ház férfival és nővel.....</u>	<u>74</u>
<u>Tünődések a parton.....</u>	<u>79</u>
<u>Kapinya Ilona.....</u>	<u>82</u>
<u>Voltam.....</u>	<u>82</u>
<u>Porcelánruha.....</u>	<u>83</u>
<u>Kelemen Zoltán.....</u>	<u>84</u>

Haláltánc.....	85
Percek, pillanatok.....	85
Hópihe szonett.....	86
Meggyűjtom még ezt a cigit neked	87
Kerekesné Varga Veronika.....	89
Teázol, én ázom.....	89
Csak azért.....	90
Utolsó előtti tánc.....	92
Kormann Zsolt.....	93
Szerelmeim, ti fák.....	94
Városligeti kép.....	95
Az út vége.....	96
Ébredni várlak.....	97
Kováts Péter.....	98
Előszó.....	99
Nekem nem kell fénykép.....	100
Alszik a párnán a kedves.....	102
Egyszer.....	103
Tagadj meg.....	104
Majd ha.....	105
Vallomás.....	107
Könyves Tóth Enikő.....	108
Fényzuhogás.....	109
Tűnődés.....	110
Epizód.....	111
Hanna.....	112
Emlékezz.....	114
Vallomás.....	115
Confession.....	116
Jeruzsálem.....	117
Jerusalem.....	118
Lácai Mihály.....	119
Csillag, nem kegyelem.....	119
...és jött az élet.....	120

<u>Az igaz ősz.....</u>	<u>122</u>
<u>Hiányzol, tehát vagy nekem.....</u>	<u>123</u>
<u>Lénárd József István.....</u>	<u>124</u>
<u> Zúgott a szél.....</u>	<u>125</u>
<u> Didereg a nyár.....</u>	<u>127</u>
<u> A halhatatlan zene.....</u>	<u>128</u>
<u> Izzott az elpirulás.....</u>	<u>129</u>
<u> Zenél sok kabóca.....</u>	<u>129</u>
<u> Egymásba simuló takarók.....</u>	<u>130</u>
<u> Kezemben felvillanó fényvirágok.....</u>	<u>130</u>
<u> Mint holdfény tekintet.....</u>	<u>131</u>
<u> Mint hajad fonata.....</u>	<u>132</u>
<u> Csak bolyong messzire</u>	<u>132</u>
<u> Még nem ismertelek.....</u>	<u>133</u>
<u> Kezed, kezem, hiszem.....</u>	<u>133</u>
<u> Rég nincs felelet.....</u>	<u>134</u>
<u>Loló Judit.....</u>	<u>135</u>
<u> A szélforgó.....</u>	<u>136</u>
<u> Sorsom.....</u>	<u>138</u>
<u>Lyza Zsolcai.....</u>	<u>139</u>
<u> Fohász a Kedveshez.....</u>	<u>140</u>
<u> Fény a bánatod útján.....</u>	<u>140</u>
<u> Prince of The Night.....</u>	<u>141</u>
<u> A parton.....</u>	<u>142</u>
<u> Megérintettél.....</u>	<u>142</u>
<u> Az álmokhoz.....</u>	<u>143</u>
<u>Markovics Anita.....</u>	<u>144</u>
<u> Öndefiníció.....</u>	<u>145</u>
<u> Vér és olaj.....</u>	<u>146</u>
<u> Át a parkon, 13.</u>	<u>147</u>
<u> Reggel blues.....</u>	<u>147</u>
<u> Nehéz éjfél.....</u>	<u>148</u>
<u> Ne mondd el.....</u>	<u>148</u>
<u> Pókfonál.....</u>	<u>149</u>

<u>Csillagfény vacog.....</u>	<u>150</u>
<u>Gesztenyehullás.....</u>	<u>151</u>
<u>Mezei Katalin.....</u>	<u>153</u>
<u>Ha tiszta a szívünk.....</u>	<u>154</u>
<u>Szabadon élni.....</u>	<u>154</u>
<u>A hetedik ajtó.....</u>	<u>155</u>
<u>Domine! Non sum dignus?.....</u>	<u>155</u>
<u>Zsolozsma.....</u>	<u>156</u>
<u>Ítélet.....</u>	<u>157</u>
<u>Indoklás.....</u>	<u>157</u>
<u>Mindig megtalálsz.....</u>	<u>158</u>
<u>Itt leszek.....</u>	<u>159</u>
<u>Béke.....</u>	<u>160</u>
<u>Vasárnap.....</u>	<u>160</u>
<u>Eső.....</u>	<u>161</u>
<u>A lét elviselhetetlen gyönyörűsége.....</u>	<u>161</u>
<u>Kimegyünk a temetőbe.....</u>	<u>161</u>
<u>Molnár Péter.....</u>	<u>163</u>
<u>Négy szelet hal.....</u>	<u>163</u>
<u>Esti dal.....</u>	<u>166</u>
<u>Nagy Gabriella.....</u>	<u>167</u>
<u>Ősz.....</u>	<u>167</u>
<u>Kérlek égess el!.....</u>	<u>168</u>
<u>Hamvveder.....</u>	<u>169</u>
<u>Pálinkás Krisztina.....</u>	<u>170</u>
<u>Téboly.....</u>	<u>170</u>
<u>Fényt.....</u>	<u>172</u>
<u>Papp Judit</u>	<u>173</u>
<u>Hálaének.....</u>	<u>173</u>
<u>Tévedés.....</u>	<u>175</u>
<u>Esik.....</u>	<u>175</u>
<u>Szerelem, kérlek, segíts!.....</u>	<u>178</u>
<u>Péter Erika.....</u>	<u>179</u>
<u>Falra festett álmok.....</u>	<u>180</u>

<u>Villanás.....</u>	<u>180</u>
<u>Csillaggá lettél.....</u>	<u>181</u>
<u>Babértővisek.....</u>	<u>181</u>
<u>Alkonyat.....</u>	<u>182</u>
<u>A múltról álmodnék.....</u>	<u>182</u>
<u>Fantazmagória.....</u>	<u>183</u>
<u>Takaróba bújva.....</u>	<u>184</u>
<u>Poroszlai Gabriella.....</u>	<u>185</u>
<u>Összefonódva.....</u>	<u>186</u>
<u>Látsz-e engem?.....</u>	<u>186</u>
<u>Egymás tükrében.....</u>	<u>187</u>
<u>Őszi szél.....</u>	<u>187</u>
<u>Lövészárokban.....</u>	<u>188</u>
<u>Standovár Ágota.....</u>	<u>189</u>
<u>Életünk.....</u>	<u>190</u>
<u>Társas magány.....</u>	<u>190</u>
<u>Döntöttél?.....</u>	<u>190</u>
<u>Kapucsino.....</u>	<u>191</u>
<u>Utazással töltött órák.....</u>	<u>191</u>
<u>Szóröpte.....</u>	<u>192</u>
<u>Forgószél.....</u>	<u>192</u>
<u>Lógós.....</u>	<u>192</u>
<u>Kavicsok.....</u>	<u>193</u>
<u>Amikor virágot vittünk.....</u>	<u>193</u>
<u>Játék Pistivel.....</u>	<u>194</u>
<u>Hinta.....</u>	<u>194</u>
<u>Ég.....</u>	<u>195</u>
<u>Tudathasadás.....</u>	<u>195</u>
<u>Kettős benn.....</u>	<u>196</u>
<u>Neked!.....</u>	<u>197</u>
<u>Igézet.....</u>	<u>197</u>
<u>Félvezetőlétem.....</u>	<u>198</u>
<u>Széltánc.....</u>	<u>198</u>
<u>Szabó E Éva.....</u>	<u>200</u>

<u>Szín varázs.....</u>	<u>201</u>
<u>Szeretlek.....</u>	<u>202</u>
<u>Szakács Adrienn.....</u>	<u>206</u>
<u>Tegnap volt.....</u>	<u>207</u>
<u>Hitem.....</u>	<u>208</u>
<u>Kopott fényű csillagok.....</u>	<u>209</u>
<u>Álmaink.....</u>	<u>209</u>
<u>A város fényei.....</u>	<u>210</u>
<u>Székely Imre.....</u>	<u>212</u>
<u>Széll Zsófia.....</u>	<u>221</u>
<u>Most is.....</u>	<u>221</u>
<u>Ismét Fehérben.....</u>	<u>222</u>
<u>Szemendei Ágnes.....</u>	<u>223</u>
<u>Őszi hangulat.....</u>	<u>223</u>
<u>Nyár és Ősz.....</u>	<u>224</u>
<u>Az éjszaka árnya.....</u>	<u>225</u>
<u>Szilágyi Imre.....</u>	<u>227</u>
<u>Sztolár Miklós.....</u>	<u>237</u>
<u>Igazságtétel.....</u>	<u>237</u>
<u>Szűcs István.....</u>	<u>243</u>
<u>Siratónótám.....</u>	<u>244</u>
<u>Te.....</u>	<u>245</u>
<u>Hajnal előtt a csönd.....</u>	<u>245</u>
<u>Tárnok Mihály.....</u>	<u>249</u>
<u>Leheveredtem.....</u>	<u>250</u>
<u>Folyik a hús.....</u>	<u>251</u>
<u>Örök mementóként.....</u>	<u>252</u>
<u>Zsigai Klára.....</u>	<u>253</u>
<u>Tükör előtt elmerengve.....</u>	<u>254</u>
<u>Mondj egy imát, kérlek!.....</u>	<u>255</u>

Borítótervet készítette: Teleki Klári /sleepwell design/

Kiadja: Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület

7629 Pécs, Komlói út 94-98.

Tel: 72/238-888

Fax: 72/238-888/23 mellék

E-mail: origo@origo-haz.hu

Web: www.origo-haz.hu

Felelős kiadó: Kis Varga István

Felelős szerkesztő: Bartalovics Zoltán

Szerkesztő: Horváth Géza és Szakács Adrienn

Tördelte: Horváth Géza

Hungarian edition © Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület 2008.

Minden jog fenntartva

ISBN 978-963-06-6237-6

Nyomta és kötötte: Bornus Nyomda Kft. Pécs, 2008.